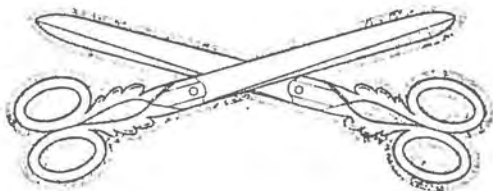

TIDNINGSSURKLIPP

1934 - 1938

Några fakta om baptisterna.

Av missionsföreståndare Hj. Danielson.

En septembersöndag förra året voro stora människomassar samlade nere vid Frillesås station i Halland. En främling kunde väl ha sport, vad som orsakade denna ovanliga invasion av främlingar i ett så pass litet samhälle. Svaret skulle snart ha kommit. Man skulle ha förtärligt honom, att de svenska baptisterna denna dag till minne av den första församlingens bildande på denna plats invigde sin nybyggda minnesgård, som med sitt tilltalande gudstjänstrum och några rum för resenärer vill vara ett minnesmärke om, vad som här skedde för snart 85 år sedan. Det var nämligen här, som de 5 personer döptes, vilka tillsammans med bibelkolportören och predikanten F. O. Nilsson bildade den första församlingen av troende och döpta i vårt land. Detta skedde om natten den 21 sept. 1848.

Annars äro baptisterna av gammalt datum. Om ordet baptist egentligen betyder döpare, en som är döpt och en som döper, så är det utan all tvekan klart för varje bibelläsare, att baptisomens upprinnelse måste sökas i den arkaiska församlingens åskådning och praxis. Ingen som studerar evangelierna, Apostlagärningarna och Pauli brev kan undgå att märka, att urkristendomen var en döparörelse, att dophandlingen skedde genom nedsänkning, vilket av exegeter och kyrkohistoriker numera allmänt erkännes, att dopet löretogs endast med vuxna, som gjort sinnesändring, samt att dessa troende och döpta förenade sig till församlingar. Att församlingarna i t. ex. Jerusalem, Korint, Efesus, Rom och Filippi hade denna karaktär, kan varje bibelläsare övertyga sig om.

När så småningom uraktlåtenhet inför Guds ord började göra sig gällande i församlingarna, och det heliga dopet gjordes till något annat än vad Herren Jesus avsett både med hänsyn till dess väsen och utförande, må ingen tänka, att detta kunde ske utan protester. Även sedan de nya läroarna vunnit de kyrkliga myndigheternas legitimering hördes de varnande rösterna, vilka manade till en återgång till lydnad inför de kanoniska skrifternas bud. Bland de kämpande sekter, som under medeltiden höjde sina röster till protest mot kyrkans underliga och magiska sakramentslära, märkas paulicianerna från 600-talet och bogomilerna från 1000-talet.

Medeltiden företer i många avseenden en dunkel period i sällskets historia. Det är dock tydligt, att särskilt mot dess slut började mycket starka andliga rörelser fram. En uppmärksam iakttagare skall finna, att de väckelser, som präglade 100-talets Frankrike, i stor utsträckning voro döparörelser, världiga föregångare till de starka andliga väckelser, som sedan präglade bl. a. reformatiöns epok.

Missionsföreståndare Hj. Danielson,
Stockholm.

Men det kostade något att följa Ordets bud och sitt samvetes övertygelse. En uppmärksam ledare från denna tid är den ädle och lärde universitetektorn Ballhasar Hubmaier, som betecknades som Europas mest värlige man. Såväl han som hans ädla hustru fingo giva livet för sin tro.

De reguljära baptistförsamlingarna bildades på 1600-talet, och från denna tid kommer den engelsktalande världen att intaga ett markerat rum i baptisomens historia.

Vanligen anse människorna, att det är dopet, som är det mest utmärkande för baptisterna. Så är dock ingalunda lal-

let. Vad som i stället präglar dem, är en stor och härlig idé, som borde vinnna alla tänkande människors sympati och understöd. Vad är då denna? Jo, baptisterna tro, att varje enskild människa äger rätt att utan alla mänskliga medlare söka sig fram direkt till Guds nåds tron för erhållande av liv och evig salighet. Huru lätt utsagda de orden äro! Men de bära inom sig en andlig revolution och löbet till all äkta samvetesfrihet. Varje system, som sätter prästen, sakramentet eller något annat mellan Gud och människan, har hatat, och förlöjligt denna idé och dess bärare. Det är baptisternas ära att ha kämpat för denna höga sanning, och dess efterföljare i nuvarande tid skola förvisso veta att väl förtäta samma tradition.

Baptisterna äro ej heller några "mörkmän". Deras insatser ha visat, att de blott av allt sitt hjärta önska förverkligandet av evangeliets bud. Sådana namn som John Bunyan (Kristens resa), C. H. Spurgeon (predikanternas konung), John Clifford (lörlättat socialt patos) och F. B. Meyer (den skicklige själavårdaren), för att ej tala om missionsmän som William Carey, den moderna hednamissionens grundläggare, och Adoniram Judeon visa tydligt, vad de bära i skölden.

I Amerika framför allt ha baptisterna kunnat visa sin ställning i skolfrågan. Det stora universitetet i Chicago är grundlagt och äges av baptister. Det var om denna läroanstalt, som Waldenström en gång skrev, "att den stoppar Upsala universitet i den ena västlickan och Lunds i den andra". Men baptisterna tro också, att man kan visa trohet mot de bibliska principerna och öva äkta tolerans mot andra kristna. Skuldra vid skuldra vilja de därför kämpa bland dem, som fått ett stänk av blodet från Gulgata.

Några siffror om baptisterna vilja vi här nedan nämna: I Europa äga baptisterna 5 152 församlingar med 656 669 medlemmar. I Asien är medlemsantalet 305 603, i Afrika nära 80 000, i Australien något över 38 000. I Nordamerika är antalet över 9½ miljoner. Allt detta visar oss en slutsumma av nära 11 miljoner baptister. Om härtill räknas baptisterna i Ryssland torde antalet stiga till upp emot 12 miljoner.

I Sverige utgå baptisterna mellan 64- och 65 000 i 685 församlingar och med en ungdomsskara av omkring 93 000. Under förra året ökade baptisterna i världen med omkring 100 000. Intressant i denna statistik är bl. a. uppgiften från Asien. Den hednakristna församlingen i Kina har tillväxt trots alla svårigheter. I Indien utgå baptisterna över 200 000, och tillsammans med Birma och Ceylon utgå de ett antal av 322 500.

Det finns (1934) 850.166 bän
i skolåldern i Sverige.

Det finns plats i Sverige
för 2.400 fasta prästmän
och 400 lärare. - Bannsien
börjar vid 70-års åldern.

Arbetsordning för missionsföre- ståndaren.

I. Missionsföreståndaren och missionsstyrelsen.

1. Missionsföreståndaren skall, även om han icke är medlem av missionsstyrelsen, äga säte och yttranderätt i styrelsen och dess verkst. utskott;

2. han skall vara självskriven ordförande i missionsstyrelsens kommittéer för den inre missionen, för den yttre missionen och för söndagskolverksamheten;

3. han skall tillsammans med missionssekreterarna förbereda de ärenden, som skola behandlas i missionsstyrelsen eller dess verkst. utskott, då dessa icke förberedas av resp. kommittéer;

4. han skall vid missionsstyrelsens sammanträden avgiva rapport om sitt arbete och lämna meddelande om det allmänna missionsläget inom samfundet.

II. Missionsföreståndaren och arbetet å expeditionen.

1. Missionsföreståndaren skall biva uppsikt över arbetet å expeditionen och i samråd med missionssekreterarna bestämma arbetsfördelningen, där ej denna är fastställd i gällande arbetsordningar;

2. han skall äga rätt att taga del av, och där han så finner nödigt och lämpligt, bistå med råd i alla de ärenden, som missionssekreterarna enligt för dem gällande arbetsordningar, skola handlägga;

3. han skall tillse, att gällande arbetsordningar och ordningsföreskrifter beträffande expeditionen och dess personal följes.

III. Missionsföreståndaren och missionsarbetet ute i landet.

1. Missionsföreståndaren skall använda så mycken tid som möjligt för verksamhet ute i församlingarna, dock må han äga rätt att för bibelskolan och det administrativa arbetet i Stockholm använda intill hälften av sin tid;

2. han skall i så stor utsträckning ske kan besöka distriktföreningarnas möten, hålla konferenser med distriktföreningarnas styrelser och sekreterare och i samråd med dem planlägga missionsarbetet i distrikten;

3. han skall söka bistå distriktföreningar och församlingar vid anställande av predikanter och evangelister;

4. han skall leda den inre missionens bibelskola och söka väcka intresse för bibelskolverksamheten;

5. han skall söka främja junior- och ungdomsarbetet i samråd och samverkan med S. B. U. F.'s styrelse och sekreterare;

6. han skall i så stor utsträckning som möjligt genom artiklar i samfundets tidsningsorgan söka främja samfundets verksamhetsuppgifter.

2
Den 8 juni.

Den gula faran.

Den gula faran har åter blivit aktuell. Detta icke blott på grund av Japans imperialistiska framstöt i Kina, vilken hotar att stänga Asien för den vita rasen, utan även och icke minst till följd av att Japan är på väg att bli en ytterst farlig konkurrent till de europeiska industristaterna. Den tid är förbi, då man beförde att från Kina skulle utgå en mongolisk folkvandring, som skulle medföra allvarliga svårigheter för Europa. Till gengäld hyser man nu en icke ringa oro för den varuström, som vältrar ut från Japan och som redan lägger stora hinder i vägen för industriexporten från den gamla världen.

För vart år som går driver Japan upp sin export. Det tränger allt längre in på de avsättningsmarknader, som Europa förr ansåg sig ha monopol på, och det väreta är, att det icke finns mycket hopp om att kunna slå tillbaka angreppet. Det är nämligen omöjligt för Europa att kunna konkurrera. Den japanska industrien, icke minst textilindustrien, ligger i tekniskt hänseende icke mycket efter den europeiska, och därtill kommer — vilket är det avgörande — att den japanska arbetslönen är så låg, att det är omöjligt att uppta en pristävlan.

Den engelska beskickningen i Tokio har sålunda helt nyligen i en berättelse om de ekonomiska förhållandena i Japan uppställt en intressant lönestatistik, som visar hur små produktionskostnader den japanska industrien kan räkna med på detta område. En textilarbetsare erhåller exempelvis för en arbetsdag på 10 timmar omkring 170 öre och en arbeterska 110 öre, medan motsvarande löner i England äro resp. omkring 16 och 7 kr. — väl att märka för 8 timmars arbetsdag. Det säger sig självt att en effektiv konkurrens under sådana omständigheter är hopplos, och det är också betecknande att den japanska textilexporten till exempelvis Indien mångdubblats under de senaste åren.

Det är helt naturligt att man i England, där textilindustrien spelar en så avgörande roll, följer denna utveckling med stor oro. Man är visserligen på det klara med, att Japan för närvarande har ett orimligt stort försprång tack vare den omständigheten, att den betydande nedgången i den japanska valutan ännu icke kompensrats genom en lönestegring, men även om en sådan stegring en dag kommer till stånd, och även om den japanske arbetaren förr eller senare kommer att kräva en högre levnadsstandard, inser man att skillnaden är alltför stor för att kunna utplånas.

Man får dessutom räkna med att den japanska industrien under de kommande åren skall utvecklas i ett ännu raskare tempo än som hittills varit fallet. Japan kämpar som bekant med ett befolkningsproblem, som vållar det oerhörda svårigheterna. Enligt den folkräkning som företogs 1930 har det ett invånareantal av 64,5 miljoner. Det innebär i jämförelse med år 1925 en stegring på 4,7 miljoner eller 7,9 procent, medan tillväxten under föregående femårsperiod var 6,7 proc. Den genomsnittliga årliga befolkningsökningen ligger fullständigen över halvannan proc., medan den i Europa för de flesta ländernas vidkommande ligger under en.

Detta förhållande är så mycket allvarligare för Japan, som blott en ringa del av landets areal är tillgänglig för odling, en omständighet vars betydelse klarast framgår genom en jämförelse med Tyskland,

vilket är det europeiska land som kommer Japan närmast med hänsyn till befolkningestorleken. Japan är i yttinnehåll icke större än Nordtyskland, men i Tyskland äro 67 proc. av arealen uppodlade och i Japan blott 17 proc. Det härskar också i Japan på landsbygden en överbefolkning, som man har svårt att göra sig ett begrepp om. Men det kanske kan hjälpa något till förståelsen, då man hör att en hektar jord i Japan föder nio människor, medan man här hemma betraktar åtta hektar som ett minimum för en familj på fyra personer.

Det betyder återigen att Japan för att över huvud vara i stånd att föda sin befolkning antingen måste skaffa sig kolonier eller utveckla en mycket betydande industri. Då japanerna äro mycket obenägna för utvandring och det dessutom finns gränser för hur stora kolonier de kunna erövra, lider det intet tvivel att det är industrivägen som kommer att utnyttjas.

Japan ter på att fattande a rodan ration ordningen ningar relagas sligen på Os libitris lerande p samvil der Erb riera. Präga den, om? Inom p ring på det kan de föm bjödt, medvra a ägn samman i En samman det på de beaktat stannat där de beröyd AT Japan ma

3
Japan har också satt in alla krafter på att utveckla sin industri. Omfattande sammanslutningar av den redan existerande industrien med rationalisering för ögonen höra till ordningen för dagen, och nybildningar och kapitalutvidgningar företogs i ett rasande tempo. De stigande avseingsmöjligheterna på Österns marknader kunna naturligtvis icke undgå att verka stimulerande på företagsamheten, vilken jämväl stimulerats genom stora order från krigs- och marinministerierna.

Frågan hur man skall syaselsätta den starkt stigande befolkningens tvingar Japan in i ett konkurrenskrig på kniven med Europa. Och det har i denna stund icke allenast de fördelar som de låga lönerna erbjuda; den stora födelsefrekvensen medverkar samtidigt till att befolkningen får en långt gynnsammare sammansättning än förhållandet är i Europa. Här leder den befolkningens utvecklingen till att det blir jämförelsevis flera gamla på de produktiva åldersklassernas bekostnad, medan det i Japan är de sistnämnda som komma att betyda mest. Det säger sig självt att detta är ett moment av icke ringa betydelse.

Allt tyder med andra ord på att Japan står inför eller rättare sagt mitt uti en utveckling, som kan få de allvarigaste foljder för Europa.

— — —
Kommissa-

N. Hårleman: Nya Jern Allmän N. D. A. 25—6—33.
A. 122 (juni) 1933.

Rysslands motgångar i Den fjärran Östern.

Åren 1904—05 förde tsarernas Ryssland i Yttersta Östern ett krig, som först efter 1½ år ändade med Japans seger. Ett kvartssekel därefter härdade Sovjetriket med framgångsrika vapen mot Kina sina anspråk i Mandschuriet. Man frågar sig nu, om icke samma Ryssland skall uppträda såsom tredje part mot de världiga geopolitiska omdaningur på det gamla Kinas område, som Japan nu förchär och även direkt hota ryskt territorium. Eller skall Sovjets hitintills egendomliga passiva hållning verkligen förklarar så, att man anser Japans militära överlägsenhet vara så överväldigande, att en väpnad konflikt är för Sovjet utsiktlös?

Till en början må här fastslås, att Rysslands militära styrka nu är vida mindre än vid seklets början, medan Japan synes hava under tiden inriktat sina militära förberedelser just på de

förändringar, för vilka våra dagars världspolitiska situation erbjuder ett sällsynt gynnsamt tillfälle. Den ryska fredsstyrkan har sålunda minskats från mer än 1,600 bataljoner med 4—5 års övningstid till omkring 270 med tvåårig första utbildning, vartill kommer en milisorganisation om ungefär 360 bataljoner av låg kvalitet. Den japanska fredsnumerären kan därför hållas låg, vid 16 fördelningar (= 144 bataljoner) med omkring ¼ miljon soldater, vilken ram fylles av det tvååriga kadersystemet medelst en jämförelsevis låg procent av åldersklassens totalsiffra. Det egentliga Japans befolkning av omkring 65 miljoner utgör emellertid med nuvarande organisation grundvalen för en militär maktutveckling, som i förkrigstidens Europa har sin, såväl till bredd som beakaffenhet, närmaste motsvarighet i det kejserliga Tyskland.

Avståndet Ryssland—Mandschuriet är vid ett bedömande av ställningen en faktor av fundamental betydelse. Kriget 1904—05 erbjuder här vissa jämförelsepunkter. Vid krigsutbrottet i februari 1904 räknade de ryska stridskrafterna till lands i Östern omkring 110,000 man. (Nu lär man där ha samlat omkring 280,000 man mot eljest normalt omkring 100,000.) Allt vad därutöver erfordrades måste fraktas omkring 8,000 km. på en enkelspårig järn-

väg, om man icke lyckades oskaddiggöra japanska flottan och därmed säkerställa även sjötransport som reserv. Ett försök i denna riktning ändade som bekant med en katastrof. Nuvarande konjunkturen på området medger icke ens ett försök, vilket förhållande berättigar en jämförelse mellan landmakterna Japan och Ryssland då och nu i tävlan om fjärran Österns rikedomskällor.

Ryssland förfogade vid ifrågavarande tid i trafikministern furst Chilkow över en organisatorisk förmåga av sällsynta mått, om vilken det blivit sagt, att Rysslands oväntat stora kraftanhoppning på krigsskådeplatsen till väsentlig del var hans verk. Huvudarméns numerär i de stora drabningarna, på vilken ju förutom tillförsela inverka även andra förhållanden, såsom förluster och detacheringar, ger en föreställning om transporternas förgång. I augusti 1904 — ett halvår efter krigsutbrottet, sedan Port Arthur med dess besättning innesluts — mönstrade Kuropatkin sålunda vid Ljaojang 220,000 man, i september vid Schache 240,000, i januari 1905 vid Sandepu 330,000 och i februari vid Mukden 325,000. Efter detta, de stora fältslagens skede ökades fälthärens styrka ända till 600,000 man vid tiden för fredsslutet i september. Sammanlagt hade då mer än 1 miljon soldater med alla förnödenheter förts den långa vägen. Till saken hör, att japanerna i samtliga här nämnda slag torde varit till antalet underlägsna. Först vid Mukden nåddes ungefärlig jämbördighet. Den japanske värnpliktige bestods då liksom nu tvåårig kaderutbildning, således vida mindre än på ryska sidan.

Ställningen till sjöss samt Japans numera fulländade härordning medge ett överförande till fastlandet i första hand av större styrka än ryska huvudarmén någonsin räknade 1904—05. Även med nuvarande låga procent av fullt utbildat manskap bör dettas totala antal uppgå till omkring 1,5 miljon. Utbildning av ersättningsreservister m. fl. torde i nödig utsträckning från början anordnas, varigenom kraftutvecklingen kan drivas så långt man rimligen kan finna nödigt.

Om furst Chilkow lyckades inom 1½ år överföra mer än 1 miljon av älvnrande praktiskt taget obegränsade till-

gång på färdiga trupper, äro för hållandena nu ungefär de motsatta. Vissa till europeisk kännedom kunna interiörer tyda på att den sibiriska järnvägens trafikkapacitet tidvis varit starkt ned-satt. Så har t. ex. försörjnings om stora spannmålstransporter, som av brist på rullande materiel näst lämnas att rulla ner. Om den röda regimens sedermera lyckats i avsevärdare mån avhjälpa dylika brister, är oviss. Ännu mera oviss är, om man nu, utan Chilkows eminenta förmåga, skulle vara i stånd att upprepa ännu transportrekord. Och även om detta vore möjligt, har Japans förmåga av snabb kraftutveckling gjort detta rekord till en efter nuvarande förhållanden alltför låg prestation.

I drabbning kan Ryssland mot Japans väl skolade trupper endast insätta sin kaderelit. Vid mer än dubbelt längre övningsstid besegrades tsarens härar regelbundet av numerärt underlägsna japanska. Den förkortade ryska utbildningen måste ha sina konsekvenser. Dessa kaderarméer finnas nu icke såsom en hart när outtömlig kraftkill. Skillnaden mellan 1,600 bataljoner och 270 är enorm. Om Ryssland kan genom reservformationer fördubbla kadern och därmed komma upp till 540 bataljoner, är detta likväl icke tillfyllest. Å andra sidan synes det med hänsyn till förhållandena inom riket vara uteslutet, att man skulle taga risken av ett mer eller mindre fullständigt blottande av moderlandet på dessa truppförband.

I korthet kan läget karaktäriseras därmed, att tsarens härar med längsta brukliga utbildning, med outtömliga reserver och ett förstklassigt transportmaskineri alltid blevo slagna av sina t. l. antalet underlägsna japanska motståndare. Det vore knappast förvånande, om Sovjet härifrån skulle nog att icke utan yttersta nödvång med sämre och färre trupper och ett sannolikt mindre gott trafiksystem inlåta sig på en kraftmätning med den forne antagornisten, som däremot i allo gått framåt. Köpsläendet om den stora förbindelseleden med Vladivostock, österns ryska pulsåder, tyder på en sådan pessimistisk uppfattning av ställningen hos sovjetregeringen.

Fälttåget i Mandschuriet 1929 är för denna jämförelse av ringa betydelse. Sovjet hade då en kinesisk motståndare att bekämpa, vilken endast stödde sig på Mandschuriets resurser, liksom de ryska stridskrafterna baserade sig på östra Sibirien. Japan hade i sin hand Mandschuriets förbindelser med Kina. Den ryska kraftinsatsen belöpte sig till omkring 100,000 man mot omkr. 85,000 hos motparten.

Vad som nu sker i fjärran Östern synes vara upptakten till en ny världshil-

4 storisk epok. Niomaktsfördraget om Stilla havets asiatiska kust har överkorsats av en bland dess garantier. En annan av dessa är, med alla sina gamla intressen, ur stånd att skydda dessa, vare sig han fortfarande tiger och tar småleken eller låter det gå till ett vapenskifte, som då måste leda till en katastrof av större mått än den av 1905. Ingen enskild makt lär nu kunna hindra Japan i dess förberedande, vare sig det gäller ryskt eller kinesiskt område. Rysslands roll i bortro Orienten synes nu vara utspelad och därmed en bom satt mot Kinas bolsjevisering.

Fråga är vad Rysslands smärtsamma tillbakamarsch från Stilla havet kan få för följder för Europa. Kommer trycket på nordvästgränsen att ökas? Där bakom ligger mer än hälften av krigsförslutternas ännu icke återtagna landområden, vilkas införlivande med Ryssland tidigare hållits för en av den ryska politikens första uppgifter. Däröver går vägen till Europa, då vägen över Polen och Rumänien nu måhända kan anses stängd. Och till sist, där är också minsta motståndets väg.

A. H. Håkman

Statistics of Chinese Living in Foreign Countries

According to the latest reports, the total number of Chinese abroad numbers 12,825,572. Most of them are engaged in business and some are regular workers. They are distributed as follows:—

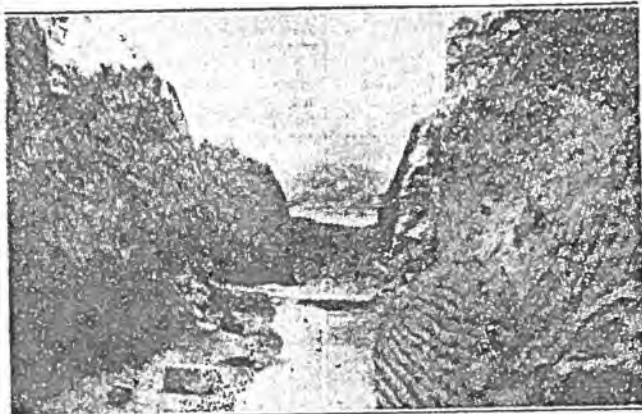
United States	74,954
Canada	45,000
Mexico	20,000
Cuba and the West Indies	86,000
South America	56,000
Hawaii	27,279
Philippines	84,000
Annam	480,000
Burma	345,000
Malaya	2,000,000
Netherlands East Indies	1,233,458
Pacific Islands	46,000
Japan	25,034
Korea	91,500
Formosa	3,400,000
South Africa	17,500
Hongkong	825,648
Macao	119,875
Europe	15,000
Soviet Russia	300,000
Latin America	25,000

The China Weekly Review
Dec. 23rd 1933.

Statistik från Japan. Enligt de japanska missionärernas årsbok för 1933 arbetar i Japan 1,130 utländska evangeliska missionärer och 4,307 inhemska arbetare. Antalet kristna uppgives till 232,626, av vilka 185,387 nattvardarbrädligade. 60 missionärsällskap och kyrkoorganisationer finnas.

För första

1933 1930
Turen runt Jeriko

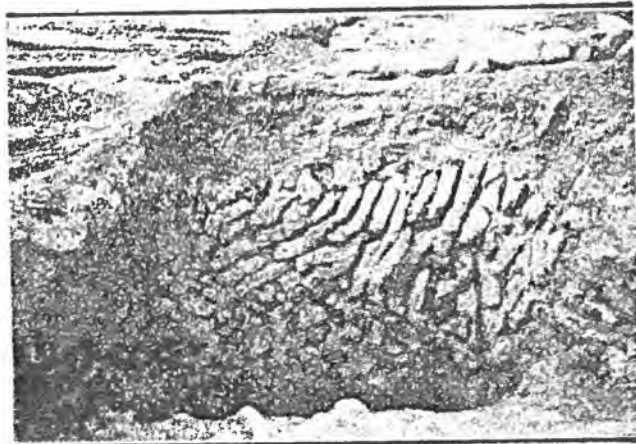

Från utgrävningarna vid Jeriko: gången mellan huvudmuren och för-muren samt en husmur, vilken myc- ket riktigt rasat utåt.

Ett litet oansenligt häfte, De senaste utgrävningarna i Palestina, smög sig of- ligen i all obemärkthet ut på bokhandels- däckarna och synes ha haft adress, till en för missions- och bibelhistoria intresserad lek- manspublik av det slag, som i annat sam- manhang brukar kallas "de stilla i lande- na". Det får antagas, att denna publik inte räknar det så noga med att författaren, Gustav Blomberg, knappast synes kunna anföra annat än sitt eget brinnande intresse och därav framkallad beläsenhet som kompetensprov för uppgiften att sam- manfatta den palestinesiaka arkeologens nuvarande forskningsresultat, och att bo- kens läsare alltså icke nämnvärt störas av det tafatta handskandet med den vanliga fack-arkeologens härdvunna terminologi, som författaren gör sig skyldig till. Vad "bronsåld" är för någonting, låter ju nam- net nödortföttigt ana, och att "järnåld" rim- mar sig på "vargåld" och "järn-år" torde vara ett skälligen brukbart tolkningslätt, hur litet det än ger för kronologien. En vanlig enkel läsare får alltså fullt tillräckligt för sine behov ur termerna i fråga. Eljest hota ju begreppen "bronsålder" och "järnålder".

En storartad utgräv- ningsverksamhet.

Bortser man från dylika små obetydlig- heter, skiljer man villigt sin erkända åt författarens grundliga förtrogenhet med den litteratur, som berör särskilt de sista decen- niernas utgrävningsverksamhet i Palestina. Den vetenskapliga forskningen i det heliga landets kvarstående ruinkullar är ju icke gammal, den igångsattes först vid 1800- talets mitt och bedrevs länge blott i blyg-

sammantale skala. Såsom var ätt vänta kon- centrerades i förstone allt intresse kring Jerusalems förhistoriska minnesmärken; år 1850 började Félicien de Sauley att under- söka de a. k. Konungsgravarna norr om Jerusalem, och sedan det stora engelska sällskapet Palestine Exploration Fund år 1865 bildades, igångsattes under Warrens ledning de stora markundersökningar kring den forna Tempelplatsen, som bl. a. förde till upptäckten av en del av det forna mur- systemet norr om staden och — kanske främst i intresse — den genom bergklippan nedpräglade, 12 meter djupa brunn, som ledde till en i bergets inre uthuggen vatten- kammare, till vilken i sin tur vatten från en i Kidrondalens botten befintlig källa, Gihon eller Bubbisaren, fördes genom en slorrik tunnelanordning.

Med ett par decenniers mellanrum föll sedan de nya utgrävningsföretagen i det heliga landet, till dess världskriget tillfö- lligtvis satte stopp för en vid denna tidpunkt mångsidigt utgrenad biblisk arkeologi, upp-

tog Israels barn 10 min.

Kring en öpp- nad biblisk sagovärld.

Av fil. dr.

Arthur Nordén

rättshällen av tyska, engelska och ameri- kaniska expeditioner under frikostigt mece- natatöd från hemländerna. När kriget om- sider var slut, kunde dessa grävningar återupptagas under avsvårt-gynnsammare villkor än förut. Turkarna, alltid starkt avoga mot de västerländska utgrävningarna, vo- ro ej längre landets herrar, utan engelsmän och fransmän hade nu avgörandena i sin hand, och dessa gjorde allt för att under- lätta landets definitiva utforskning. En storartad utgrävningsverksamhet, bedriven efter 1920-talets ingång och stimulerad av den zionistiska nationalstatens honetta am- bition att skaffa sig en egen förhistoria, har framgått ur detta sakerans ändrade till- stånd. Gott om pengar har det också fun- nits i världen under detta tidskede, och ar- keologien har visat sig äga en märklig för- måga att draga till sig guld, ej bara ur jordade skattegömmor utan även ur sam- tidens kassaskrin.

(Forts.)

Jeriko skulle få rum inom Stadion.

Så mycket har redan grävts i Palestina, att bilden av landets utveckling under förbiblisk och biblisk tid ej blott till grundgraden utan även i flertalet detaljer är fullt klar. Vill man i kortast sammantaget det förbärande intryck, man får av det Palestina, som därvid stigit fram ur ruin-kullarnas upplagrade dokumentförråd, så blir det inaktiga och den världens glanslösa fattigdom, de små mätten på allting, motsättningen mellan verklighetens fattiga tarvlighet och den stillfulla och världshetsmättade avspeglings, som denna en gång bestående verklighet fått i bibelns samtida skildringar. De städer, konungar och folk, som möta oss i de bibliska historieböckernas framställningar, bli för den, som efter arkeologernas avslöjande arbete ställs öga mot öga inför de påtagliga bevisen, förvandlade till små kråkvinkelsborgar, byhövdingar och "härad"-befolkningar. Palestinas största fornstäder, belägrade och intagna av de anstormande ökenvandrarerna vid den judiska invasionen, voro i bästa fall så stora som ett par tre tomtkvarter i Stockholm. Jebuseerstaten Jerusalem hade en längsta front-sida av 400 Å 450 meter och en betydligt kortare bredd, det stolta Jerikos mått voro ej större än att hela staden kunde stoppas in inom Stadions murar i Stockholm. En rundvandring runt stadsmuren sådan som den effektfulla musikpromenad, varmed judarna bragte dess murar att falla, tar fulla — tio minuter, men också inte mindre. Sju resor färdades enligt bibeln basunblåsarna muren runt; med modern tidsbestämning blir detta exakt en timme och tio minuter.

21 konungar ~ 21 sockenpampar.

Varje liten sådan kråkvinkelsborg, med utrymmet mellan de höga yttermurarna utbyggd som cellsystemet i bikupans varkakärl, i sin egen kopung. Det låter pompöst, bibelkrönikören låter det segrande lejon av Juda lägga tjugoen konungar för fötter. Vår respekt blir genast en lättare att bära, när vi erinra oss, att hela det område, från vilket dessa på nästan kastade konungar med blodig hand uppsamlats, på sin höjd kan ha det svenska landskapet Värmlands storlek. I nu levande avenskt språkbruk kan en dylik biblisk "konung" knappast anses till högre valör än sockenpampen.

Därnäst fångas ens intryck av förvåning över den grad av exaktitet, med vilken den bibliska traditionen återger urgamla sakförhållanden, som nu med arkeologiens hjälp kunna kontrolleras. För att ännu en gång återkomma till Jeriko: framgrävandet av dess murgördel har kommit att lämna en

(Forts. på sista sidan.)

6
oväntad verklighetabelslog åt t. o. m. en så paradoxal under-historia som den om Jerikomurarnas fall för de basunblåsande judiska belägrarna. Staden är omgiven av en i Palestinas forntider rätt vanlig typ av murar, bestående av en inre och högre mur och en yttre och lägre förmur. Mellanrummet emellan de bägge murarna varierar mellan tre och en halv och fyra och en halv meter och är bäst avdelat med höga tvärvägar, avsedda såväl att stödja murarna som att förevara intringen av murgördeln — nodramlade i de tränga bäsen hade de stormande föga möjlighet att ta sig upp över huvudmuren.

Jordbävningen kom till hjälp.

Näml, på ett ställe visar sig denna Jerikomur ha rasat, och rasat utåt. Inne för muren belägna hus befunnos vara uttasade på samma sätt. Utgrävaren, engelsmannen professor Garstang, ansåg sig redna under grävningskampanjen år 1930 kunna uttala den förmodan, att murarnas ramlat under en jordbävning — "så här te sig alltid hus, som ramlat under en jordbävning", sade "de infödda arbetarna, vilka ju både personlig erfarenhet av vad de talade om: Jeriko ligger ju i Jordansänkan, 200 m. under världshavet, i en av jordens märkligaste sprickdalar, ännu tämligen orolig. Här Jeriko fallit under en belägring, därigenom att en jordbävning kommit ofullständigt till hjälp, förstår man lätt, hur traditionen om basunskrällarnas effekt vid murarnas fall uppstått. Det religiösa sinnet tolkar Guds ingripande i världshistoriespel på detta sätt. Man erinrar sig Paulus' och Silas befrielse ur fängelset i Filippi: "Då kom plötsligt en stark jordstöt, så att fängelsets grundvalar skakades, och i detsamma öppnades alla dörrar, och alla bojar löstes."

Även till synes oväsentliga drag i traditionen, som ge ett trovärdigt intryck av tillfälligt fångat vardagsstoff, stå fram i nytt ljus, när verklighetsunderlaget nu blottas. Bibelberättelsen låter Jerikos fall inträffa under skördetiden: prof. Garstang fann husen i staden väl försedda med stora lerkrukor, fyllda av rika förråd av vete, korn, lin, ädlar, rödlök, pepparkorn, bröd, allt konserverat i förkolnat tillstånd vid den braud som förtört staden; händelsen bör alltså ha föregåt nära skördetiden. Man erinrar sig ännu Rehabs, som släppte ned spejarna genom ett fönster med ett tåg — hennes hus låg vid stadsmuren — och hur hon gömde dem under linstålar, som hon hade utbredda på taket. I asklagret efter de hus, som lågo invid Jerikos murar, fann prof. Garstang mängder av förkolnade takstolar och halmmattor, vilka tydligen utgjort takbeklädnad, samt rep. — Även med den arkeologiska dateringen av Jerikos undergång — kommer den bibliska traditionen väl överens. Händelsen kan, vetenskapligt sett, instängas mellan åren 1600 och 1400 före Kr. Enligt bibelns egen tideräkning bör Jerikos fall ha inträffat år 1407 f. Kr.

Träldomen i Egypten.

Till de betydelsefullaste utgrävningarna i Palestina kan Jerikoutgrävningen — ännu icke avslutad — nog ej räknas, även om dess resultat äro ägnade att fånga publikintresset i större utsträckning än flertalet andra grävningsföretag i landet. I kulturhistorisk betydhet står den vida tillbakaför utgrävningar sådana som av Flinders Petri bedrivna i närheten av den gamla filisteerstaten Gaza och vid Gerar och Beth Pelet eller de av Clarence S. Fisher sedan 1910 och alltjämt bedrivna utgrävningarna vid Beth-San, där den gamla trafikvägen mellan Egypten och Mesopotamien framkollade en forntida stadsbildning, i vilken egyptisk och babylonisk kultur strömmade samman och bröt sig mot kanaaniskt folklyne. Här har gjorts en för den allmänna orient-historien så viktigt synpunkt som synet av en egyptisk basaltpelare, på vilken Syriens härskare, Egyptens farao Ramses II, i egyptiskt språk förklarar sig ha "samlat semlerna, på det att de åt mig skola bygga min stad Ramses". Hela den bibliska traditionen om Egypten-träldomen får ju här en nära nog verbal bekräftelse: "och de måste åt farao bygga förrådsstäder, Pitom och Ramses".

En av historiens största paradoxer.

Bland mängden av tempelruiner, tillhörande olika kulturer, som utgrävts i Beth-San, märkes också de bägge samma utbyggda Dagon- och Astartes tempel; man erinras om bibelns framställning om konung Sauls göd utanför Beth-San, hur han efter sitt nederlag störtade sig på sitt svärd, hur hans och hans tre söners lik dages därpå anträffades av filisteerna på berget Gilboa, hur fienderna högg av Saul huvudet och sände hans vapen omkring i argudalhus och bland folket, till ägnerna bekräftelse: "och de lade hans vapen i Astarte-templet", medan "man hängde upp hans huvudskål i Dagon's tempel". "Men hans kropp hängde de upp på Beth-Sans mur."

Hur omfattande dessa palestinsiska utgrävningar än varit, kan det dock ej hjälpas, att de i allt väsentligt lämna oförklarade vad som dock är en av historiens största paradoxer: att i en miljö av så ytterligare fattigdom den nu avslöjade kanaaniska fornvärldens har kunnat växa fram och gå i blom en historieskrivning sådana som de bibliska konunga- och krönikeböckernas, en lyrik sådana som psalmdiktningens, en retorik sådana som profetismens. Motsättningen mellan andens sublima liv och materiens fjuttande tyngd är här mera grell än kanske någonstades på jordklotet, det forntida Island undantaget.

Och slutligen: utom-palestinsiska bildning till judafolkets utvecklingshistoria av verkligt revolutionerande betydelse, sådana som fynden av den judiska skriftens och sannolikt också den judiska religionens startpunkter uppe vid koppar- och turkosgruvorna på Sinaihöjden, ställa alljämt synden i själva Palestina i skuggan. Ännu har ingen ut-

grävning i det gamla Kansans land lyckats
få över sig det rent fascinerande skilret av
en öppnad biblisk angavärd, så som gräv-
ningarna i syndafloedens och urpatriarkens
stad, det kaldaiska Ur, ju verkligen äga.

Arthur Nordén

Kina

De kristnas antal i
Kina år 1932 var ungef.

Natvårdberättelse 488.537

Sökare (Katakom.) 292.857 -

Prästvigda Kin. 1.966

Missionärer 6.150.

(Sv. M.)

Katolikernas offerdöd i Kina.

Centralt Kinas årsbok
för 1935 ha under de
20 år, som föregått se-
dan republikens bildande
(1912-1933) sammanlagt
47 katolska missionärer
blivit dödade av kom-
munisterna eller röderna
(Sv. Standard)

Martyrer i Kina
av C. J. M. uppt till
April 1935

74 män och
30 kvinnor.

Japan & Sverige (Sv. Morgb. 1935)

Japan i Japan 60 170
missionärer per Kokum. i
Sverige 14 per Kokum.

Levnadsåldern

i Japan är genomsnitts-
åldern 42 år för män
och 43 år för kvinnor.

i Sverige 61 och 64 år

Arbetslöshet

i Japan tjänar i genomsnittlig lön 19 öre per timme
Arbetslösheten är 10 timmar
per dag.

Japans industrikräma
har 11 öre i timmen eller
Arbets. Kr. 125 per dag.

Det finns i Kina omkring
400.000 natvårdberättelser

70% av dessa äro baptister
vid sidan av dessa finns
det många baptister i
C. J. M. & övriga missionärer

Lantbrukare i Kina

Centralt Finansministeriets
rapport (1934) finns det
omkring 296.843.995
lantbrukare i Kina. Dessa
bruka 1.126.000.000 Kin.
fruktland jord, mandarin,
cit & jehol äro utom
denna beaktning.

Missionsälskapsrörelse

Det finns 15 protestantiska land-
som sända ut missionärer till län-
ningar. I dessa land finns det ej
mindre än 460 olika missionsäls-
skap. I de fyra nordiska länder-
na finns det 40-50 olika säll-
skaper. (Professor K. Westman)

Johan Zakarias Kjermans
fr. Ho Östergöt.

Prälade Dr. William Carey -
välkommen till Indien efter
att han själv hade arbetat
40 år där!

Dr. Robert Morrison skrev

Sin dagbok, när han efter 2
år arbete fick döpa den förste
kinesen, en han profeterar, att
om 100 år skulle finnas 1000
Kristna i Kina. Något mer
än 100 år därefter (1922) fanns
det 400.000 Kristna &
150.000 utövande av andra läror.

Östgöta Corres. *Östgöta Corres.*

Adventismens ursprung

Häromdagen kunde man i en notis under länet och stiftet läsa att k. m. t. avlagt en framställning från sjundedagsadventister i Norrköping, att deras barn skulle få slippa skolgång på lördagarna.

Föreställningarna om adventismen äro i allmänhet ganska oklara, varför det kan vara av intresse att meddela några uppgifter om denna rörelse.

Adventismen har, som de flesta moderna religiösa sektbildningar, sitt ursprung i Amerika. För omkring 100 år sedan eller närmare bestämt år 1831 uppträdde där baptistpredikanten William Miller med den sensationella förkunnelsen, att Kristi återkomst skulle äga rum inom en snar framtid. Han fixerade t. o. m. datum för den yttersta dagen. Den skulle inträffa under tiden 21 mars 1843—21 mars 1844. Grunden för denna beräkning fann han i Dan. 8:14 och Dan. 9:24, där det står, att Kristi återkomst skall äga rum 2,300 år efter Esra återkomst till Jerusalem, vilken sattes till 457 före Kristus.

Miller fick en hel del anhängare, och man väntade med spänning på vad som skulle inträffa. Besvikelsen blev stor. Det hindrade emellertid icke, att när en meningsfrände omedelbart uppträdde, som med stöd av 3:e Mosebok 10:29 och Matt. 23:6 framflyttade dagen till den 21 okt. 1844, denne fick en mängd efterföljare. Det berättas, att en del adventister före den utsatta dagen sålde sin egendom, andra bärjade icke sin söd. Somliga klädde sig i vita kläder för att möta sin brudgum, andra klättade upp i träd för att vara de första i brudskaran.

Den nya misräkningen förmådde emellertid icke släcka de apokalyptiska förväntningarna.

Adventismen splittrades snart i två grenar. Av dessa är sjundedagsadventismen den som vunnit mest anhängare. Denna gren räknar sitt ursprung från 1840, då en adventist under inflytande av sjundedagsbaptisterna offentliggjorde en traktat, i vilken han påyrkade firandet av den judiska sabbaten. På grundval härav uppstod ett nytt samfund, vars ledning kom att utövas av fru Ellen White. Hon är rörelsens på samma gång profetissa och dogmatiker. Hon föll ofta i trance och hade visioner samt lär ha varit klarvoigant. Hennes uppenbarelser och uttalanden under dessa tranecellstånd ha för sjundedagsadventisterna nära nog samma rang och anseende som bibeln.

Såsom egendomligt för sjundedagsadventismens kult kan nämnas fot-tvagnig före nattvarden, samt att samfundet såsom sådant ej firar jul, påsk eller pingst.

Läran grupperar sig kring fyra punkter: lördagens helighållande i stället för söndagen, Kristi snara återkomst, de ogudaktigas förintelse samt en rationell hälsovård.

Sabbatsfirandet liksom borttagandet av kristendomens tre stora högtider sammanbänger med den ofullständiga kännedom vi ha om tidpunkten för Kristi födelse och död.

Millers fixering av Kristi återkomst till 1844 tolkades så att Kristus nämnda år ingick i den himmelska helgedomens allra heligaste för att rena delsamma. Det hade blivit förorenat genom sabbatsohelgandets styggelse. Alltjämt väntar man emellertid på Kristi snara återkomst.

Själens odödlighet är Frälsarens gäva åt de troende och erhålles genom uppståndelsen från de döda. De ogudaktiga förintas i döden. Härigenom förnekas de eviga straffen.

Såsom motto för hälsovården gälla de paulinska orden: "Veten I då icke, att eder kropp är ett tempel åt den Helige Ande?" Adventisterna äro vegetarianer. De fördöma bruket av alkohol och tobak, kaffe och te. Vidare anse de nödvändigt, att den luft man andas, den dryck man dricker och den mat man äter äro rena.

År 1858 infördes tionden, och därmed erhöles rörelsen en fast, ekonomisk grundval. Att medelst basarer och fester insamla pengar för kristliga ändamål anses förkastligt.

Sjundedagsadventismen har nått en ganska omfattande spridning i Amerika. Till Europa kom denna egendomliga rörelse 1864 och då närmast till Schweiz. Sedermera har den spritt sig till de flesta europeiska länder. Till Sverige kom den 1880 och här torde den räkna ett par tusen medlemmar.

R—n.

gus och hans tempel resas. Andra kommo efter honom och fullföljde hans verk. De äro nu med om att bärga in markens gräda från Herrens tegar. Men de och vi andra, som äro härhemma, skola alltid med tacksamhet tänka på Carl Vingren som var vår förste Kina-missionär och som säkert alltför har ett stycke av sitt hjärta kvar i Kina och som på olika sätt stött vårt arbeta därute. Det är han, som gång efter annan hjälpt missionen till evangelisationstält. Vi minnas Leanders ord om hur han fick sitt första tält: »Jag bad till Gud och skrev till Vingren.» Och när så kamraterna frågade: »Hur ska vi få ett tält, vi också?» svarade L.: »Bed till Gud och skriv till Vingren.» De gjorde så. Och tältet kom!

Vi tillänka broder Vingren Guds rika välsignelse för de år, som det behagar honom att giva var gulle Kina-kämpe.

Ar. Sv.

Chucheng-brev.

Vi äro nu redan långt framme i januari, men vi minnas ändå hur trevligt och upplyggligt vi hade det i den över hela världen firade julhelgen. Kapellet var julprygt på juldagskvällen och fyllt av varmt intresserade deltagare ur alla folkklasser i vårt samhälle. Det omväxlande programmet omfattade sång, musik, bön, tal och bibelläsning m. m. Allt koncentrerade sig omkring minnet av Frälsarens födelse i Davids stad Betlehem. Gud nedsteg då i Kristus för att försona världen med sig själv. Välsignade faktum!

Nyårshelgen förflöt stilla och lugnt. Den allmänna böneveckan iaktogs med samling till bekännelse, tack-sägelse och bön varje afton. Vi hade olika ämnen och olika ledare för varje kväll. Den 13 upptogs kollekt för församlingsskassan i likhet med många föregående år.

Söndagen den 29 firade församlingen sitt årsmöte, men till slutningen var icke stor i följd av ett större snöfall, som stoppade all trafik på vägarna. Mötet var fridfullt och upplyggligt. Br. Martin Jonsson höll ett kort anförande, vari han riktade en blick på det flydda året och en framtitt det kommande med ledning av ett par bibelcit. Under alla tider och förhållanden kan Guds församling räkna med hans överflödande nåd, som fyller alla hennes behov i Kristus Jesus.

Rapporter avgåvos om de olika kassornas ställning i församlingen, kvinnoföreningen, söndagsskolan o. a. De fattiga och sjuka hade blivit ihågkomna. Frågan om infödd pastor dryftades en stund, men blev ej avgjord. Frågan om kristnas äkten-skapförbindelser med hedningar upptogs för att senare diskuteras och i princip klarläggas. Alla tjänstemän avtackades och omvaldes.

70-årig Kina-veteran.

Vecko
Posten
No. 9
1935

Carl Vingren.

Den 15 febr. fyllde pastor C. Vingren, U. S. A., 70 år. Han intager en särställning inom vårt samfundets missionshistoria. Ty han var vår förste Kina-missionär, fältmissionären, vägridjaren, banbrytaren, mannen med Herrens kompass att söka ledan och mannen med Herrens yxa och spett att fälla träd och bändla sten, där Herrens odling i norra Shantung skulle läg-

Medlemssiffran är 129 och de insamlade medlen belöpte sig till 165:28. I tvänne skolor hava 4 lärare undervisat 68 lärjungar. Fyra evangelister och en bibelkvinna hava tjänat i evangelium under hela året på 8 utposter och på huvudstationen. Kröne Gud sitt verk med sin rikaste välsignelse sitt namn till ära och evigt pris!

J. E. Lindberg.

Givandets sju regler.

Missionären känner till en bok, som handlar om: Givandets sju regler. Den är mycket instruktiv och återfinnes i korintierbrevet. Följ med mig i studierna av denna bok över detta viktiga ämne.

1. De gåvo sig först själva åt Herren.

Var och en som tror på Herren bör handla på detta sätt. Han bör offra sin kropp åt Herren som ett levande offer och sedan betrakta allt han äger som Herrens egendom. Givandets stora drivkraft ligger just häruti. Han säger: Jag är själv Guds människa, därför är allt vad jag äger min Guds egendom. Han har satt mig till sin förvaltare.

2. De gåvo med beredvillighet.

Paulus prisar dessa kristna, emedan de gåvo beredvilligt. »Ty efter förmåga, jag betygar det, och över förmåga gåvo de självmant.» Den, som ger njuggt, kan icke sägas ha givit efter förmåga, utan den, som ger rikligen, kan sägas ha givit med beredvillighet.

3. De gåvo med glädje.

Givande av tvång är icke behagligt inför Gud, ty »Gud älskar en glad givare» vid sitt offeraltare. Så rikligt, skörda rikligt!

4. De gåvo efter en bestämd regel.

Nya testamentets lära är att den troende skall giva efter en bestämd ordning, 1 Kor. 16:2. Den, som förtjänar litet, må giva litet, men den, som förtjänar mycket, bör giva mycket. Det behagar Gud att vi giva på ett regelbundet sätt.

5. De gåvo på bestämda tider.

Aposteln uppmanade lärjungarna enligt 1 Kor. 16:2 att avlägga på första dagen i varje vecka vad de kunde åstadkomma. Insamling bör ske vid sammankomster. Hön, sång, bibelläsning och skriftutläggning hör till regelbunden gudstjänstordning. Insamling av missionsmedel är också en mycket lämplig gudstjänstform.

6. De skulle överflöda i allt gott verk.

»Allt gott verk» skulle vara deras syftemål. Det är icke nog för den kristliga karaktären att blott öva gott på ett område. I Guds rike finnes en mångfald av behov, därför bör ingen knota över mängden av ändamål att offra för.

7. De borde giva med tacksägelse.

När vi hjälpa andra, giva vi dem anledning att tacka Gud. Häruti hava vi den himmelske faderns föredöme. Gud skönade icke sin egen Son, utan sände honom i världen till vår frälsning. Han gav honom frivilligt och därför börna de frälsta tacka Gud utan återvändo. Han ger stor anledning till tacksamhet med sina rikliga gåvor. De troende börna efterlikna Guds föredöme. Frukt icke fattigdom, ty den, som rikligen giver, skall Gud skänka i överflöd.

Förtrösta på Gud i allt och offra efter de sju reglerna och du skall få åtnjuta Guds frid och fröjd i över-svinnligt mått. »Han, som icke har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla, huru skall han icke skänka oss allt med honom?» Rom. 8:32.

J. E. L.

V.P. NET - 1935

»Så sakta det går.»

»Och Han appreser ett banör för hedna-folken i Järran och lockar på dem att komma från jordens ända; och se, snart och med hast komma de.» Es. 5:20.

För flera år sedan skrev jag en liten artikel i V.P. med ovanstående titel. Med den ville jag då framhålla, att det går alltför långsamt för vår kinamission att intaga sitt vidsträckt fält och föröka huvudstationernas antal. På det området har intet framsteg skett, på över ett decennium.

Ett härads evangelisering.

Vi vilja taga Chuehng med sina 1,858 byar som exempel. Om man då tager ut predikotältet och sätter upp det blott en vecka i varje by för evangelii predikan, så skulle det åtgå 35 år för att gå över hela häradet blott en gång. Gå vi till nästa härad, Kulsien, i väster med sina 2,100 byar, hur lång tid skulle det icke kräva? Genom en dylik predikokampanj, skulle många tusen få höra livets ord, men enligt allmän iakttagelse skulle endast cirka en procent av befolkningen komma till frälsningens kuskap.

Missionsfältets utsträckning.

Efter mer än 40 år hava vi blott 5 huvudstationer, varav tvänne icke bebos av missionärer. För den ene av dessa ha medel donerats en gång och insamlats en annan gång, cirka 10,000 kr. Missionsarbetare hava av hemledningen utnämnts, men både medlen och männen dröja ännu att

möta de skriande behoven. Lagg här till det vidsträckta och folkrika häradet Kulsien, som ännu ligger ointaget av baptistisk verksamhet. I sanning, »skörden är mycket, men arbetarna äro få». Huru länge skall den andliga nödens macedoni ke man stå där borta på de mörka fälten och ropa till oss: »Kom hit över och hjälp oss!»

Kristus för Kina.

Det vanliga mottot har en omvänd ord-följd. Vad vår tids Kina behöver är att höra evangelium om Kristus och hans fullbordade försoningsverk på Golgata. Vi leva ju under, utkorelsens nådeshushållning och icke under tusenårsrikets världs-väckelse. Nu har Gud öppnat trons dörr för hedningarna och det sades redan fordom, att »så många som voro bestämda till evigt liv trodde». Sådant sker nu också i den pågående väckelse tiden.

Vid vår senaste konferens i Kiochow påvisade en talare att 400,000 tros- och be-kännelsekristna hade vunnits här i Kina på 128 år. Efter den skaln skall det ytterligare åtgå 128,000 år för hela det kinesiska folkets omvändelse till samma art av kristna som ovan omnämnts. Det väcker häpnad att reflektera däröver.

Hur man än betraktar tidsläget och behoven, så kommer man ovillkorligen till den slutsatsen att här kräves:

- flera stationers öppnande,
- flera missionärers utsändande,
- flera brinnande förebedjare,
- mera medel på missionsaltaret.

Skola dessa behov fyllas av oss i vår tid? Medan vi hava tid, låtom oss beskriva missionen med alla krafter. Löstet skall icke svika: »Och se, jag är med eder alla dagar intill världens ände.»

J. E. Lindberg.

Yttre missionsfältet

Väckelsemöten i Kina.

Det är i Kioochow. Det är söndagskväll, och kyrkklockan ringer till väckelsemöte. Den ringer för första gången, för andra gången, och så är tiden för mötets början inne. Vi komma in i kapellet, en vacker, rymlig lokal, målad i ljusa behagliga färger. Mitt i lokalen hänger en stor gaslampa, som sänder ett klart rent ljus till varje vrå. En stor skara ungdom är samlad, både män och kvinnor. De flesta äro elever från skolorna. De äro snyggt klädda. De unga kvinnorna ha ej bundna fötter. Alla äro vakna och intresserade, och det är något av friskhet och hälsa, som utstrålar från dem.

Mötet börjar med att vi sjunga ett par sånger. Därefter står hela skaran upp, och med värmlad och andakt läsa vi tillsammans den 23 Psalmen: »Herren är min Herde — — —», och så leder ett par personer i bön. Sedan användes återigen en stund för sång. Man sjunger den ena sången efter den andra, den ena kören efter den andra, allteftersom deltagarna försvå. Alla sjunga med glädje och hänförelse. Så blir det ett kort vittnesbörd, som avslutas med en allvarlig uppmaning till de unga att mottaga den glädje, som Jesus giver. Återigen blir det sång, och ännu en gång ljuder uppmaningen till avgörelse för Jesus. Därpå hålles en bönestund och mötet avslutas. Många av dessa unga ha redan upplevat frälsningen, och de gå hem glada och lyckliga. De övriga gå hem olyckliga men sökta av Guds Ande. Det är strid, som pågår i deras hjärtan. Nå den striden utkämpas så, att det blir Gud, som får vinna seger.

Återigen är det söndagskväll, och återigen är det väckelsemöte. Men den här gången hålles det i en liten by långt ute på landsbygden. Det är någon, som går genom bygatan och ringer med en liten hjultra som tecken till att mötet skall börja. Lokalen är ett litet jordhus med svarta, sotiga väggar och upplyst av en liten fotogenlykta och ett hemgjort talgjuss. Bakom platsen, där talaren skall stå, ligger uppstaplade en stor hög grova plank. Det är material, som ägarerna gjort i ordning till sin likkista. Om en stund blir lokalen fullpackad av människor. En hel dol, som ej kan få sittplats på bänkarna, sätta sig ned på jordgolvet. Det är både män och kvinnor, både unga och gamla i samlingen. Kvinnorna ha hårt bundna fötter. Några av männen ha en egendomlig gulbrun hy, som tydligt vittnar om, att de varit eller äro offer för opiumlasten. De flesta äro sådana, som annåt sig för att vara sökare av sanningen. En del äro avgjorda kristna.

Mötet, som ledes av en lekman, börjar med sång. Det är en enkel sångvers, som sjunges gång på gång. Både melodien och orden riktigt sjunges in i Åhörarnas huvuden och hjärtan. Därefter hålles predikan. Sedan blir det tillfälle till fria vittnesbörd. Några deltaga. De berättar enkelt och frimodigt om vad Gud gjort med dem eller

varit opiumrökare. Gud har nu hjälpt mig att sluta med det, bed att jag får kraft att hålla ut.» »Jag vill tro på Jesus, men alla i hemmet förfölja mig och vilja inte tillåta, att jag håller sabbaten.» Så begäres det förbön för några, som äro sjuka och för släktingar och vänner, som inte äro frälsta. Alla stå upp, och alla bedja på en gång. En del bejla högljutt, en del ha ett rikt ordförråd, och en del kunna framstamma endast några få böncord. Säkert är att Han, som ser till hjärtat, Han lyssnar till dessa böner, trots att de framställas på ett mycket ofullkomligt sätt, och trots att det brister åtskilligt i fråga om andakt och gudstjänstform. Bönesvaret skall säkert också komma.

Dessa två möten representera verksamheten bland tvenne skikt av Kinas befolkning. Det första gäller den studerande ungdomen, dessa som skall styra och leda morgondagens Kina. Det andra gäller landsbefolkningen, Kinas bönder, den stora massan. Medel och metoder äro och måste bli olika, men målet är ett, nämligen att vinna dem för Jesus. Och båda dessa grupper måste vinnas.

Martin Jansson.

På besök hos grannar.

Ungefär 45 km. väster om Chu-cheng ligger en by vid namn Tsui-Kia-Kwan-Chwang, liten och oansenlig — åtminstone i människors ögon. Dock i Guds ögon lyser den säkert som en stjärna, ty där finnas på Jesus Kristus troende människor.

Undertecknad besökte dem nyligen. Fastän de icke tillhöra våra församlingar, äro de alla döpta genom nedsänkning. Det är sällan som dessa trosyskon få något predikantbesök, så vi mottogos på ett särskilt hjärtligt sätt. Då det blev kväll, samlades folket i ett hus, som användes till kapell. Där sjöngs och bads till klockan tio. Efter mötet stannade flera kvar för att lära sig första Guds Ord bättre, så vi sutto och samtalade i andliga ting till över midnatt. På kapellväggen märkte jag en röd lapp uppklistrad med en rad namn och data uttecknade, och jag frågade dem vad det skulle betyda. »Jo», sade en f. d. opiumrökare, »medan vi inte ha någon egen predikant, så få vi alla turas om att leda gudstjänsterna, både yngre och äldre, med den gäva Gud har givit var och ens.

Två intressanta personer i gruppen må nämnas: Den förste är en gammal man. Hela hans husfolk uppgår till omkring 40 personer. För ett par år tillbaka, då han ännu var okunnig om frälsning i Jesus, blev familjen så pass oense att man beslöt hålla boskifte. Just vid den tiden blev den gamle omvänd till Gud. Han bekände sina egna synder och brister för släktingarna, och bad Gud om deras frälsning. De blevo också alla frälsta och kommo överens om att hålla ihop som fört. Detta har varit ett kraftigt vittnesbörd inför hela trakten.

Den andre, redan nämnd som en f. d. opiumrökare, har i många år varit en spåman. Då han blev omvänd för ungefär två år tillbaka, samlade han ihop alla sina spådomsböcker och brände dem. Sedan, efter tre dagars bönekamp, övergav han sin opiumrökning.

Det som man särskilt märkte hos dem

Djävulen i kyrkan.

Över Ingången till en kyrka i södra Sverige läsas följande ord: "Bevara din fot när du går till Guds hus!" Att vi behöva bedja Gud bevara oss till både ande, själ och kropp, då vi besöka våra möten, kan nedanstående urklipp bevisa. Jag läste det för några dagar sedan i en kyrklig tidning här i Odense, och det lyder i översättning:

Då en man en söndag var på väg till kyrkan, blev han mycket överraskad vid att se djävulen med på samma väg.

— Vad vill du här? frågade mannen honom.

— Varför skulle inte jag vara med för att försvara mig? ljöd svaret.

— Hur går du då tillväga med ditt försvar? frågade mannen.

— Ser du, sade djävulen, först inligger jag mig i hemmet, just innan man skall göra sig i ordning för att gå till kyrkan. Om det nu är ett par manschetter, som man inte kan knappa, eller om det saknas någon knapp eller en handske och det därvid uppstår en liten ordstrid i hemmet, så skapar det en stämning hos kyrkobesökarna, som passar mig! — Men för sådana som icke ha blivit förströdda, innan de kommo till kyrkan, har jag andra medel till reds.

Ser du den där flickan därborta? Hennes ögon behöver jag blott leda bort till de bredvidstående kyrkobesökarnas kappor och hattar. — Ser du den där mannen? Bara prästen använder ett felaktigt uttryck eller begär ett formel, så har han nog. — Den bleka damen därborta är så oerhört rädd för drag. Henne inbillar jag, att det drar kallt i kyrkan, och så tänker hon hela tiden på den förkylning, som hon ådrager sig. — Till dessa tvenne förnåma män viskar jag i örat, att prästen inte menar dem utan deras granne, då han talar om synden. — På detta sätt får jag den ene till att tänka på den andre, och var och en går hem igen — självbetän.

På hemvägen får jag så folk till att tala om väder och vind, och därigenom bli tankarna förströdda och intrycket av predikan blåser bort.

Denne fule kyrkobesökare skulle avslöjas och vägras tillträde till kyrkan. Han arbetar aldrig förgäves! Alltid lyckas han med någon. Brukar han någonsin lyckas med Dig?

En atmosfär har han dock mycket svårt att arbeta i, och det är då Herrrens härlighet fyller tempel. I den luften ha många demoner kvävs! — Kom bedjande till mötet, så har Du seger!

(M.-B.) Folke Thorell.

No 8
1937

Yttre missionsfältet

Väckelsemöten i Kina.

Det är i Kiaochow. Det är söndagskväll, och kyrkklockan ringer till väckelsemöte. Den ringer för första gången, för andra gången, och så är tiden för mötets början inne. Vi komma in i kapellet, en vacker, rymlig lokal, målad i ljusa behagliga färger. Mitt i lokalen hänger en stor gaslampa, som sänder ett klart rent ljus till varje vrå. En stor skara ungdom är samlad, både män och kvinnor. De flesta äro elever från skolorna. De äro snyggt klädda. De unga kvinnorna ha ej bundna fötter. Alla äro vakna och intresserade, och det är något av friskhet och hälsa, som utstrålar från dem.

Mötet börjar med att vi sjunga ett par sånger. Därefter står hela skaran upp, och med vördnad och andakt läsa vi gemensamt den 23 Psalmen: »Herren är min Herle — — —», och så leder ett par personer i bön. Sedan användes återigen en stund för sång. Man sjunger den ena sången efter den andra, den ena kören efter den andra, allteftersom deltagarna föreslå. Alla sjunga med glädje och hänförelse. Så blir det ett kort vittnesbörd, som avslutas med en allvarlig uppmaning till de unga att mottaga den glädje, som Jesus giver. Återigen blir det sång, och ännu en gång ljuder uppmaningen till avgörelse för Jesus. Därpå hålles en bönestund och mötet avslutas. Många av dessa unga ha redan upplevat frälsningen, och de gå hem glada och lyckliga. De övriga gå hem olyckliga men söka av Guds Ande. Det är strid, som pågår i deras hjärtan. Då den striden utkämpas så, att det blir Gud, som får vinna seger.

Återigen är det söndagskväll, och återigen är det väckelsemöte. Men den här gången hålles det i en liten by långt ute på landsbygden. Det är någon, som går genom bygatan och ringer med en liten bjällra som töcken till att mötet skall börja. Lokalen är ett litet jordhus med svarta, sotiga väggar och upplyst av en liten fotogenlykta och ett hemgjort tulgjuss. Bakom plutsen, där talaren skall stå, ligger uppstaplade en stor hög grova plank. Det är material, som ägaren gjort i ordning till sin liggstia. Om en stund blir lokalen fullpackad av människor. En hel del, som ej kan få sittplats på bänkarna, sitta sig ned på jordgolvet. Det är både män och kvinnor, både unga och gamla i samlingen. Kvinnorna ha hårt bundna fötter. Några av männen ha en egendomlig gulbrun hy, som tydligt vittnar om, att de varit eller äro oför för opiumlasten. De flesta äro själana, som annuitt sig för att vara säkare av sanningen. En del äro avgjorda kristna.

Mötet, som ledes av en kvinna, börjar med sång. Det är en enkel sångvers, som sjunges gång på gång. Blåde melodien och orden riktigt sjunges in i åhörarnas huvuden och hjärtan. Därefter hålles predikau. Sedan blir det tillfälle till fria vittnesbörd. Några deltaga. De berättat enkelt och frimodigt om vad Gud gjort med dem eller vad de hört, att Gud gjort med andra. Så avslutas mötet med en bönestund. Innan den bönestunden börjar, är det tillfälle att lägga fram bönesönnen. Den ene efter den andre reser sig upp och meddelat saker, som ligger på deras hjärtan. Det är lösnämen sådana som dessa: »Jag har gått med hämndkänslor mot en viss person, med Gud att han förlåter mig.» »Jag har varit slö och likgiltig nu en tid, bed att Gud hjälper mig.» »Ni vet att jag har

varit opiumrökare. Gud har nu hjälpt mig att sluta med det, bed att jag får kraft att hålla ut.» »Jag vill tro på Jesus, men alla i hemmet förfölja mig och vilja inte tillåta, att jag håller andbaten.» Så begäres det förbön för några, som äro sjuka och för släktingar och vänner, som inte äro frälsta. Alla stå upp, och alla bedja på en gång. En del bedja högljutt, en del ha ett rikt ordförråd, och en del kunna framstamma oadaft några få böneord. Säker är att Han, som ser till hjärtat, Han lyssnar till dessa böner, trots att de framställas på ett mycket ofullkomligt sätt, och trots att det brister åtskilligt i fråga om andakt och gudstjänstform. Bönesvaret skall säkert också komma.

Dessa två möten representera verksamheten bland tvenne skikt av Kinas befolkning. Det första gäller den studerande ungdomen, dessa som skall styra och leda morgondagens Kina. Det andra gäller landsbefolkningen, Kinas bönder, den stora massan. Medel och metoder äro och måste bli olika, men målet är ett, nämligen att vinna dem för Jesus. Och båda dessa grupper måste vinna.

Martin Jansson.

På besök hos grannar.

Ungefär 45 km. väster om Chu-cheng ligger en by vid namn Tsui-Kia-Kwan-Chwang, liten och oanselig — Atminstone i människors ögon. Dock i Guds ögon lyser den säkert som en stjärna, ty där finns på Jesus Kristus troende människor.

Undervecknad besökte dem nyligen. Fastän de icke tillhöra våra församlingar, äro de alla döpta genom nedsänkning. Det är sällan som dessa trossyskon få något predikantbesök, så vi mottogs på ett särskilt hjärtligt sätt. Då det blev kväll, samlades folket i ett hus, som användes till kapell. Där sjöngs och bads till klockan tio. Efter mötet stannade flera kvar för att lära sig första Guds Ord bättre, så vi sutto och samtalade i andliga ting till över midnatt. På kapellväggen märkte jag en röd lapp uppklistrad med en rad namn och data antecknade, och jag frågade dem vad det skulle betyda. »Jo», sade en f. d. opiumrökare, »sedan vi inte ha någon egen predikant, så få vi alla turas om att leda gudstjänsterna, både yngre och äldre, med den gäva Gud har givit var och en.»

De två intressanta personer i gruppen må nämnas: Den förste är en gammal man. Hela hans husfolk uppgår till omkring 40 personer. För ett par år tillbaka, då han ännu var okunnig om frälsning i Jesus, blev familjen så pass onäse att man beslöt hålla boskifte. Just vid den tiden blev den gamle omvänd till Gud. Han bekände sina egna synder och brister för släktingarna, och bad Gud om deras frälsning. De blevo också alla frälsta och kommo överens om att hålla ihop som förut. Detta har varit ett kraftigt vittnesbörd inför hela trakten.

Den andre, redan nämnd som en f. d. opiumrökare, har i många år varit en spåman. Då han blev omvänd för ungefär två år tillbaka, samlade han ihop alla sina spådomsböcker och brände dem. Sedan, efter tre dagars bönekamp, övergav han sin opiumrökning.

Det som man särskilt märkte hos dem var: enkelhet i tal och uppförande, tro på helbräddagörelsen (de bedja ofta för sjuka), bön under tårar för dem som visa liknöjdhet, ständigt vittnande om Kristus, samt en praktisk tro på Kristus såsom den, som löser människans alla problem. Jag tycker för övrigt hela Apostlagärningarna ha blivit så mycket mera levande för mig efter att ha sammantruffat med dessa kristna. Gud välsigne dem!

Eldor S. P. Lindberg.

södra Sverige läsas följande ord: "Bevara din fot när du går till Guds hus!" Att vi behöva bedja Gud bevara oss till både ande, själ och kropp, då vi besöka våra möten, kan nedanstående urklipp bevisa. Jag läste det för några dagar sedan i en kyrklig tidning här i Odense, och det lyder i översättning:

Då en man en söndag var på väg till kyrkan, blev han mycket överraskad vid att se djävulen med på samma väg.

— Vad vill du här? frågade mannen honom.

— Varför skulle inte jag vara med för att försvara mig? ljud svaret.

— Hur går du då tillväga med ditt försvar? frågade mannen.

— Ser du, sade djävulen, först influer jag mig i hemmet, just innan man skall göra sig i ordning för att gå till kyrkan. Om det nu är ett par manschetter, som man inte kan knäppa, eller om det saknas någon knapp eller en handske och det därvid uppstår en liten ordstrid i hemmet, så skapar det en stämning hos kyrkbesökarna, som passar mig! — Men för sådana som leke ha blivit forströdda, innan de kommo till kyrkan, har jag andra medel till reds.

Ser du den där flickan därborta? Hennes ögon behöver jag blott leda bort till de bredvidstående kyrkbesökarnas kappor och hattar. — Ser du den där mannen? Bara prästen använder ett felaktigt uttryck eller begär ett formfel, så har han nog. — Den bleka damen därborta är så oerhört rädd för drag. Hennes inbillar jag, att det drar kallt i kyrkan, och så tänker hon hela tiden på den förkylning, som hon ådrager sig. — Till dessa tvenne förnämna män viskar jag i örat, att prästen inte menar dem utan deras granne, då han talar om synden. — På detta sätt får jag den ene till att tänka på den andre, och var och en går hem igen — självblåten.

På hemvägen får jag så folk till att tala om väder och vind, och därigenom bli tankarna forströdda och intrycket av predikan blåser bort.

Denne fule kyrkbesökare skulle avslöjas och vägras tillträde till kyrkan. Han arbetar aldrig för gäves! Alltid lyckas han med någon. Brukar han någonsin lyckas med Dig?

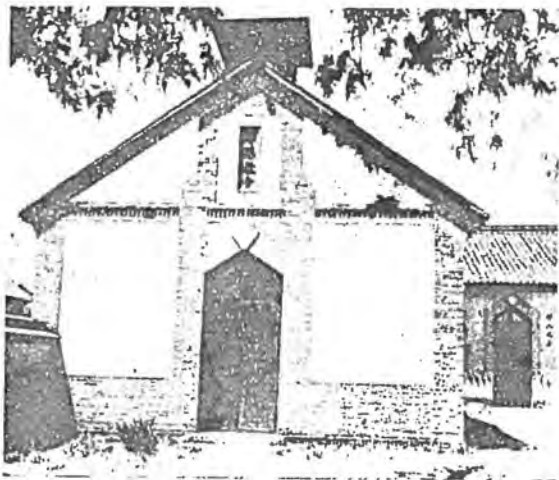
En atmosfär har han dock mycket svårt att arbeta i, och det är då Herrens härlighet fyller templet. I den luften ha många demoner kvävt! — Kom bedjande till mötet, så har Du seger!

(M.-B.) Folke Thorell.

193 - 1935 14 V.P. N° 34-1935

Trettioårshögtid i Chucheng.

GENOM LJUS OCH MÖRKER TILL SEGER.

Kapellet i Chucheng.

I maj år 1904 anlände missionärerna Anna och J. E. Lindberg till Chucheng. De kommo för att upptaga striden mot hedendomens herravälde och för att göra Jesus känd. Gud var med dem, och redan år 1905 kunde Chuchengs församling av troende och döpta bildas. Med anledning av att trettio år gått sedan dess, firades en minneshögtid den 1-2 juni. I högtiden deltog missionärerna Helsing, J. A. och Oscar Rinell från Kiaochow, Edit, Ture Skoglund och Hulda Andersson från Kaomi. Dessutom deltog också ett stort antal evangelister och ombud från övriga församlingar.

Mötena började med en bönestund på fredagkvällen och fortsatte sedan på lördag och söndag med möten nästan hela dagarna. Predikningar hölls av br. J. A. Rinell, Oscar Rinell och evangelisterna. Annan som det predikades över voro: »Vi vilja se Jesus», »Det nya livet i Kristus», »Jesus, vi och våra problem», »Jesus offer för oss», »Vad vi ska offra för Jesus», »Guds församling» m. fl. Edit och Ture Skoglund deltog med vackra sång. Mötena voro högtidstunder inför Guds ansikte, och förkunnelsen och sången blev till rik välsignelse och uppbyggelse för oss alla.

Själva trettioårshögtiden hölls på söndagseftermiddagen. Den började med att fyra personer döptes i den troenige Gudens namn. Därefter föredrogs trettioårsberättelsen av Gån Chin-shi. Missionär J. E. Lindberg berättade om medlemmar, som tillhört församlingen, och om erfarenheter från de första tiderna. Så följde tal av församlingarnas representanter, som lyckönskade och lämnade minnesord.

Från trettioårsberättelsen vill vi nämna följande: Församlingen bildades, som redan nämnts, år 1905. Missionärer ha varit: Anna och J. E. Lindberg, som varit stationerade här under hela trettioårsperioden, Matilda Persson sedan 1912, Sigze Lindberg sedan 1919. Missionärerna Lién och A. Lidkvist arbetade här omkring 10 års tid. Dessutom ha flera andra verkat

här kortare tider. En omfattande verksamhet har bedrivits. Det har, utom den direkta predikoverksamheten, varit skolmission, barnhemverksamhet, söndagsskola, sjukvård, kvinnoverksamhet, fältmission, bibelklasser och litteraturspridning. All denna verksamhet, med undantag av sjukvården, pågår för närvarande med oförminskat intresse och hänförelse.

I församlingen ha 250 personer blivit döpta. 62 av dessa äro nu hemma hos Herren. Utflyttade till dotterförsamlingarna i Tchao och Baokueshan äro 27. Det nuvarande medlemsantalet är 1131. Medlemsbidragen belöper sig till omkring 2,900 mex. dollars, vilket visar att det kan bli offervilja även hos fattiga kineser.

Under trettioårsperioden har församlingen och missionärerna erhållit flera påtagliga bevis för Guds beskydd och hjälp. Däröfver säger missionär Lindberg: »Vi minnas skräckningarna vid revolutionens och republikens införförande 1911, då flera kristnas och skolbarns liv voro hotade av »Ching-soldaterna. Likaså minnas vi den andra revolutionen 1916, då staden hölls besatt av rebellerna ett halvt år, och då kanonskotten dånade nästan dag och natt. I ännu färskare minne ståe inbördeskriget 1930, då vi voro inspärrade 6 månader och skottväxlingen pågick i 113 dagar. Gevärs- och kanonkulor föllo i mängd på missionsstationen, men intet liv blev skadat. Under rövareorden skyddades vi i staden. Under resor hade vi soldateskort och ängalskydd. Gud har aldrig lämnat oss en enda dag utan sitt beskydd.»

Vi tacka Gud för de trettio åren som gått. Det har varit markbrytningstider och sanningstider och vi tacka Gud för dem, som stått i spetsen för detta arbete. Vi se framåt med hopp och frimodighet. Mycket vittnar om, att det är skördetider framför.

Med en fridens hälsning från församlingen här ute till moderförsamlingen i Sverige och ett varmt tack för all eder kärlek och hjälp under de gångna åren. Gud ska ge lönen. Ebr. 6: 10-12.

Martin Jansson.

Från skolarbetet i Chucheng.

Missionens samkola för gossar och flickor hade sin sedvanliga examen under två dagar med avslutning den 26 juni i Chuchengs kapell. Under terminen hava sammanlagt ett 70-tal barn deltagit i undervisningen. Från och med denna termins början har arbetet varit ledd av kinesisk föreståndare. Broder Kån-kin-shi blev nämligen vid nyåret återbördad till sin hemstad, Chucheng, och installerad som ledare i skolarbetet, för vilket arbete han har särskilt intresse och är synnerligen lämplig. Jag hade ingen aning om att den lille blyge ynglingen som jag förr undervisade i biblisk historia, med åren skulle bliva min trogna hjälp i arbetet under flera år, samt till slut min efterträdare som ledare i arbetet.

Må Gud göra honom till rik välsignelse i sitt viktiga kall!

Under den gångna terminen hava tre kinesiska lärarekrafter varit anställda, däribland föreståndaren. Alla hava gjort sitt allra bästa samt fått vara friska och vil gott med Gud är god!

Alico Lindberg har med stort intresse undervisat i sång, och undertecknad har givit daglig undervisning åt fyra klasser i kristendomsämnet.

Vid avslutningen hölls tal av Sten F. Lindberg, fröken M. Persson samt J. E. Lindberg. Må våra ungdomar bliva ordets görare och ej allenast dess hörare!

Till slut utdelades till en gosse samt fem flickor avgångsbetyg från den s. k. småskolan. Kursen är avsedd att vara 4-årig,

men i de flesta fall tager den mycket längre tid. Dessa sex önska nu att få fortsätta läsningen i folkskolan i höst.

Så vilja vi till hemledningen och Sveriges trogna missionsvänner värdigt bembära våra hjärtans uppriktiga tack-samhet för den gångna terminen.

Tack för uppföring och tack för trogen förbön för Herrens ringa små i denna lilla avlägsna vrå av det stora vida hednafaltet vana!

Gud löne eder allesamma, kända som okända!

Chucheng den 2 juli 1935.

Anna Lindberg.

Kinesiskt baptistjubileum.

Eric Strutz.

För ungefär 99 år sedan mottog en amerikansk pastor John Lewis Schuck, Guds kallelse att gå till fjärran Kina-land med frälsningens budskap. Församlingen i Boston ställde sig stäljande, och den 22 september 1835 kunde Schuck med sin maka lämna New York för den långa färden till Kina. I provinsen Kwangtung be- gynte så den förste baptistmissionären sin verksamhet. Under mycken möda, kamp och böna skapades och grundlades här en verksamhet, som sedan år efter år vuxit sig starkare och starkare. Den planta, som överflyttades i Kinas jord, har vuxit till ett stort träd med kraftiga grenar, löv och härliga frukter. Guds nådes sol har gjort det!

En hälsning från

Kiaochow.

V.P. N° 43 - 1935

Elever i flyktingeskolan.

Genom baptister från Amerika, England och Sverige har baptismen nu nått till elva av Kinas provinser, och medlemmarnas antal uppgår i runt tal till 70,000. Kapell och kyrkor finnas spridda i storstäder och små byar till ett antal av nära 500. Kinesiska och västerländska missionsarbetare äro för närvarande omkring 2,000. Verksamheten har sträckt sig allt vidare och vidare under årens lopp och berör nu förutom den egentliga predikoverksamheten, skolor såväl högre som lägre, sjukvård, litterär verksamhet, barnhem, Alderdomshem, hem för blinda, speläskansyer, teologiska högstskolor, bihelskolor m. m.

Just nu äro kommittéer tillsatta för att förbereda ett värdigt firande av denna jubileumshögtid nästa år. Baptisternas världsallians sänder sin ordförande, Dr. G. W. Truett, och stora utsikter finnas för att Alliansens sekreterare Dr. J. H. Rushbrooke också torde komma att närvara. Allt ligger ännu i förberedande stadium, men vi tro, att detta jubileum skall betyda ny framrykning för Guds rike i detta stora land. Vi som svenska baptister, fastän en liten mission, ha icke blivit glömda, utan förväntar man och vårt deltagande i en del av ansvaret men också i en del av glädjen och tacksamheten inför Guds ansikte just vid detta tillfälle.

Vi hoppas att senare få återkomma med flera nyheter angående denna vår stora högtid. Bedjen Gud för den och oss alla härute!

Kiaochow den 2 maj 1935.

Eric Strutz.

Det är nu rätt länge sedan jag skrev något till V. P., och just när jag i dag satt i kyrkan, fick jag en äro mening att sända en hälsning.

Vi ha nu varit hemma efter semestern över en månad, och arletet har kommit fullt i gång igen. Vi kunna tacka Gud för god hälsa, och äro glöda över att alla våra kamrater kunna vara i arletet. Vi ha ju just nyss fått höra om att inte mindre än två av kamraterna på Örebro Missionsförenings fält kallats till högre tjänst. Vi känna djupt med vara vänner däruppe, som fått göra denna smärtsamma förlust. Vi unna ju våra kamrater vilan, men vi kunna inte låta bli att tycka, att de så väl behövs ännu en tid härute i arletet. Dock Gud gör inga misstag, och säkert har han någon redo att ta deras plats.

Även Iland oss har diiden gjort en påhälsning. För något över en vecka sedan fick en av våra skolpojkar helt oväntat sluta sitt jorderiv. Igen var den bästa av de elever vi f. n. ha, och en pojke, som vi haft enbart glädje av. Han hade under de år han varit här flitigt deltagit med i möten och kristendomslektioner, men icke tagit steget helt ut och bekänt sig som en kristen. Dock vittnade hans far, som är helning, om hur han sett till Himmelsens Gud om att Han skulle ta

emot hans ande och sedan dött i stor frid. Vi hoppas och tro, att han är lärgad för evigheten.

Vi ha en duktig söndagsskola här i staden. I vanliga fall ha vi omkring 200 elever av olika åldrar, de flesta dock barn i skolåldern. Nu de två sista söndagarna här kyrkan varit alldeles fullsatt, och antalet har gått upp till över 300. Detta beror på att de barn, som under vardagarna besöka den skola vi startat i kyrkans lilla sal för flyktingars barn, också komma till söndagsskolan. De uppföra sig förmodningsvärt bra, då man letänker, att de inte äro vana vid att Lesöka vare sig skola eller kyrka i vanliga fall. Det var dock knappt, att jag kunde återhålla tararna i dag, när jag satt och såg på dem. På många av dem hänga trasorin. Andra ha fått kläder av myndigheterna, svadda av vit oblekt väv och påstämplade med stora röda karaktärer: Elev i skolan för flyktingars barn. Snart ha vi kylan här, och då förslä dessa kläder inte långt. Våra kristna kineser ha samlat ihop en hel del material till att göra skosulor av pelt vora och delade ut härom dagen till deras mammor. Det blev ett riv och ett slit om det lilla de hade, ty alla ville ha. Även i vardagsskolan äro de uppmärksamma och försöka göra sitt bästa. En dag kom en liten 4-5-årig flicka helt oförmodat med de andra dit. På lärarens Fråga, vad hon skulle göra där, svarade hon helt häckigt: »Jag skall vikariera för en pojke, som är sjuk i dag.» Må Gud hjälpa oss att verkligen kunna göra något för dessa arma människor.

Vår lilla svenska skola har också börjat nytt läsår. Vi ha i år fyra elever, elevantalet har alltså fördubblats. Den månad, som nu har gått, har Anna Andersson undervisat första klassen, men nästa vecka kommer hon att fara till Peking för att studera kinesiska vid språkskolan där. Jag blir alltså så gott som ensam om undervisningen, tills hon kommer tillbaka frömpå vårsidan. För jag bara äga hälsa och krafter, så kommer det nog att gå bra.

Med hjärtliga hälsningar till alla våra kära missionsvänner därhemma. Kom ihåg oss i edra löner!

Edor (Gölgiva)
Doris Strutz.

En hälsning från vår Kina-mission.

Brev till Vecko-Posten från pastor
Fritz Peterson.

Besök på missionsfältet.

Jag kunde hälsa Vecko-Postens läsare från Skandinaviska Alliansmissionens församlingar och arbetare i Japan, från svenska frälsningsofficiärer och deras arbete i Korea, från svenska Mongolmissionens arbete i Mongoliet, från svenska Alliansmissionens och Helgelseförbundets arbete i provinsen Shansi, från svenska pingstmissionens arbete i Peiping och från Svenska Missionens i Kina arbete i provinserna Shansi, Shensi och Honan. Det har varit min förmån att få besöka alla dessa missionsfält och dag efter dag predika evangelium på desamma.

Ö. M:s missionsstationer.

Men jag måste begränsa hälsningen och låta den förnämligast omsluta Örebro Missionsförenings missionsgärning i Shansi och Sv. Baptistmissionens i provinsen Shantung. Jag nämmer Ö. M:s fält först emedan jag enligt min resplan kom att besöka detta fält först. Detta fält är i geografiskt avseende det högst belägna missionsfältet i Kina med en höjd motsvarande Åreskutan i Jämtland. Det är tillika i kommunikationsavseende ännu det sämst lottade av de fält jag besökt. Men jag kan botyga, att missionsärendena på detta fält är en hurtig skara. Den är ännu rätt liten men full av kristlig offensiv och framåtanda. Det var en verklig uppmaning och glädje att få vara i deras mitt. Man glömde för den glädjen gärna de besvärliga och uppskakande resorna i kineskärrorna eller i hästol över bergen där kärror ej kunde ta sig fram. Först besöktes stationen Shenchih där fru Anna Johanson och missionär P. Thomasson med fru utföra ett välsignelserikt arbete. Därefter besöktes den fyra svenska mil längre bort belägna stationen Wuehai där missionär Våglin med fru samt syster Lisa Anderson verka Guds verk. Vägen tillbaka till Shenchih var lika lång och besvärlig. Följande dag lär färden i en åsnébästel över ett brant berg till stationen Ningwu där missionär Km. Karlson med fru samt syster Mathilda Anderson utföra sin missionsgärning. Trostärkande var det arbete jag såg utföras på dessa trenne stationer. Med glädje togo missionärerna, såväl som de troende kineserna, emot den hälsning jag frambar från Sverige från

den kristna hemförsamlingen vars kärlek i offer, förlov och intresse jag had vil få tillförsäkra dem. Jag visste, att jag ej lovade dem för mycket i detta avseende. Och hemförsamlingens kärlek skulle bli allt varmare, dess offer skulle bli allt rikare, och dess förbön skulle bli allt mer brännande, om många av dess medlemmar hade fått se vad jag sett, och höra vad jag fått höra samt känna vad jag fått känna under mitt besök hos dessa trogna missionsarbetare på detta och på alla övriga fält. De äro i sanning värda alla missionsvänners kraftfulla stöd och intresse.

Sv. Baptistmissionens fält.

Men min resplan förde mig även till Sv. Baptistmissionens fält i provinsen Shantung. Det besöket blev för mig på många sätt en verklig upplevelse. Jag kan ej här ingå på en beskrivning av detta fält. Men mig syntes, då jag gör en jämförelse mellan detta och andra fält, som om missionsarbetarna här kommit in i det landet Gosens. Man märkte grannligheten, att man här mötte en gammal välupparbetad mission, vilken i alla avseenden vunnit förtroende och välförtjänt aktning. Att vara en baptist och på samma gång icke vara missionsintresserad synes mig vara en självmotsägelse. Och att vara en svensk baptist just icke ha läst den så väl-kryvna och så intressanta skildringen: »Svenska Baptistmissionen i Kina. Ett 40-årsminne av J. A. Rinell», är, synes det mig, en brist, som på det snaraste bör avhjälpas. Man far genom den boken sin missionskunskap ökad och sin missionskärlek värd till sjundningspunkten. Sedan jag nu sett detta fält, lärtill till en stor del lockad just genom denna bok, har den blivit mig dubbelt kär. Skulle den locka någon annan att göra samma resa, så skulle samma beaktelse gå över densammes läppar. Skulle någon tvivla på den saken går det ju an att fråga missionssekreteraren C. G. Lundin. Jag instämmer tillfullo med honom, då han säger: »Valet av missionsfält är symmetriska lyckligt. Vi veta att den gärningen utfördes först efter mycken prövning och mycken bön. Nu är jag istånd att bekräfta,

att Gud hörde dessa böner och besvarade dem i stor barmhärtighet.» De 11 dagar jag fick vara på detta fält voro för mig sannskyldiga klang- och jubeldagar, som jag sent skall glömma. Jag hade ju också den stora förmånen att få komma samtidigt med att den årliga kinesiska konferensen avhölls i Kinohow. Konferensen gav mig en inblick i det välsignelserika arbetet, som utfördes. De nio kinesiska församlingarna, vilka omsluta ett medlemsantal av 4.000, voro representerade av omkring 90 befullmäktigade ombud. Hela missionärskåren, med undantag av missionsskolen Leanders, vilka voro på resa till Sverige, var församlad. Hur klappade ej mitt hjärta av tacksamhet och glädje vid åsynen av denna präktiga kär.

Missionens veteraner.

Där voro de äldra veteranfamiljerna Rinell och Lindberg, båda med söner och döttrar vid sin sida i arbetet. För de sistnämnda, såsom födda i Kina, var Kina deras fädernesland och kinesiskan deras modersmål. Om Baptistsamfundet hade några biskopar så förtjänade i sanning hade den blide, lugne, gode broder Rinell och den ännu så livlige och ungdomlige broder Lindberg missionsbiskopstiteln. Båda ha i rikaste män utfört en god biskops-gärning i denna provins. Vid deras sida, som oförlikneliga medarbetare ha i nöd och lust, i mot- och medgång, stått deras så sällsynt dagliga fruar. Utan detta stöd hade helt visst ej mannen förmått utföra sin framgångsfulla missionsgärning. Då jag såg söner och döttrar stå vid sina föräldrars sida, påmindes jag gång på gång om psalmistens ord: I dina faders ställe skola dina söner tröda, dem skall du sätta till furstar överallt i landet. Ps. 45: 17. Jag ser i hemland eller på missionsfältet ingen veckrare syn. Dag för dag fick jag tala till den samlade konferensen samt till ungdom i missionens skolor. Här i Kinohow finnes även en liten svensk skola, i vilken missionsskolen Strutz undervisar samt en stor sändagsskola till vilken jag även på sändagen fick framlära en hälsning från sändagsskolan i Sverige. Det är med sådan glädje jag talar till de unga. De äro ju »framtidens, morgondagens Kina». Men det är ju även med stor glädje, som jag talar till de gamla, vilka jag kallar »dagens Kina» såväl som till »dagens Kina». Stora yppgifter har Gud i 1800-talet för alla dessa tre kategorier. Dagens Kina kan kanske numera ej göra så stor insats i dagens brännande frågor från mänsklig synpunkt sett. Men Gud räknar med dessa gamla, vilka knäppa sina händer i förbön för Kina. Han räknar ej med deras insats på jorden. Men deras lön sätter himmel och jord i rörelse. Människor vilka förestå förbönens tjänst äro ett lands största rikedom.

Vid konferensens måten sjöng missionskårens samtliga sångare och några därför kvalificerade kineser anslående körsånger. I broder Rinells kära hem, där jag gästade, hade vi med kåren en dyrbar bibelstudium, vid vars slut vi

gemensamt omringade nådens tron i lön, åkallan och tillbedjan.

»Österns pärla.»

Bröder Rinell ökade sin godhet mot mig genom att bjuda mig på ett besök till den stad, vilken på goda grunder blivit kallad för »Österns pärla», den vackra kuststaden Tsingtau. Det var en välbyggt fullt europeisk stad. Den byggdes av tyskarna, förlorades under kriget till japanerna, återlämnades sedan till kineserna. På fina cementerade vägar gjorde vi en flera timmars bilfärd genom storslagna parkanläggningar och besög travtävlingssbanan, stadion, badpalatsen, badstranden och det välbyggda villaområdet där tusentals människor söka svalka och vederkvickelse under den hetaste sommartiden.

Två andra missionsstationer, Chucheng och Kuomi, hade jag förmånen att besöka å detta fält. På den första var missionsveternan Lindberg med fru, sonen Sten Lindberg med fru, fröken Alice Lindberg, fröken Person och missionär Janson och på den sistnämnda T. Skoglund med fru, fröken Nina Fredrikson och fröken A. Anderson i fullt och välsignelserikt arbete. I Kaomi pågick som bäst en bibel- och evangelistkurs, var i Rinell med fru och J. E. Lindberg undervisade. På båda platserna hade vi goda möten och förnams en stor mottaglighet hos de talrikt församlade. Även här fick jag tala i de olika skolorna såväl som vid offentliga gudstjänster. Det var högtidstunder att få lyssna till berättelser från banbrytaretiderna och från de prövande orostiderna samt att nu få se frukten av trogen missionsgärning. Min enda önskan är, att det gäves ännu fler förmånen att få se vad jag sett. Till samtliga missionärer ber jag att få fram bära mitt ödmjuka tack för all överflödande välvilja och gästfrihet och broderligt intresse. Från dem alla häde på Örebro Missionsförenings fält och på Shantungfältet ber jag att till hemförsamlingen och samfundet få framföra missionärernas varma hälsning.

Jag tackar Gud, att jag med egna ögon fått se detta så rikt välsignade missionsarbete, att jag fått se de kära missionärerna i deras rätta miljö, fått höra dem tala det underliga språk vars inlärande kostat dem så mycket arbete, fått se dem älskade och äktade av det folk, för vars frälsning de vigt sina liv, att jag fått se den så hoppfullt spirande brodden av den sådd vars säende kostat tårar, bönen och uppoffring. Jag har med egna ögon i hednaland fått se något av frukten av det all världens omfattande Golgataoffret, från vilket alla missionsoffer har sitt ursprung, sin färg och sin kraftkälla. Strålarna från Jesu Kristi kors förjaga närret från hednaland, och dag börjar gry. Många ha redan vunnits men

»Flera än Gud hava skall
Hans egendom är världen all.»

Jul i Kiaochow.

Dagarna före jul, då matmödrarna i de olika hushållen förbereda julmaten, kommer det på de manliga kamraternas lott att anskaffa julträdet. Vartenda hem skall vilja ha en tall eljest blir det ingen jul. Man längtar efter barrdoften, påminnande om hemlandet i Norden.

Våra kamrater ta en kines, mulan och kärran med, och så drar man iväg söderut från staden, ty på norra landet finns inga barrträd alls. Efter en 7-8 km. vandring träffar man på några strövtallar, planterade på de ofruktbara sandåsarna. Varenda träd synas, men inget duger och det blir att fortsätta. Många km. tillryggaläggdes, det är så svårt att få något som passar. Det finns ju ingen skog att välja i. Då äntligen en tall blivit utvald, sändes kinesen till lön i närheten och tar reda på vem som är ägaren. Han kommer med yxa och såg. Efter ackorderande om priset fälles trädet. Det behöves fyra till hushållen och två till vår fest i kyrkan. Ett par träd till toges med som ersättare, ifall något av de andra ej skulle passa.

Flickhushållets träd klädes på kvällen före julaftonen. Då vilja de vara med så många som bo i gården.

På julaftons f. m. är det bråttom i de olika missionärshemmen med att slå in godsaker och julklappar till barnen i hem, där föräldrarna arbeta i missionen. Så kommer tjänarnas julgåvor, och bibelkvinnorna äro ej minst glada för en liten gåva. Detta allt närmar sig ett 50-tal paket. Därtill måste en mängd jul- och nyårskort sändas ut. Allt detta kommer på varje hushålls privata konto.

En tjänare är så gott som hela dagen upptagen med att springa omkring i hela staden med detta.

Mitt i allt kommer lunchen, bestående av »sopp i grytan». Till sist ser man till sina egna julgåvor och lägger dem i en korg.

Till kl. 4 har det kommit bland stationskamraterna, som är ägare till yngsta barnen, inbjudit till gemensam julkväll. För att de minsta ska få vara med och se ljusen och tonten, börja vi tidigt. Allt går i svenskhetens tecken!

Den kväll hålla vi på att få vara för oss själva. D. v. s. inga kineser! Maten på bordet, består av korv, pressylta, sill, julbröd, smör, skinka och risgrynsgröt, enla gången på året som den kokas på mjölk. Luftfisk saknas, den ersättes ibland med någon annan fisk. Into ens juldricka saknas. Det brygges på enris.

Efter måltiden, medan vi ännu äro kvar vid bordet, läser vår äldste kamrat och stationens föreståndare Julevangeliet och leder i lön. Så en sång. På senare tid av Gerda Rinell.

Därefter vildtager den av barnen så efterlängtade stunden. Jultomten kommer! Ja även för oss äldre blir denna stund ett hjärtligt nöje. Under dessa trettio år därute har ett par kullar barn växt upp och nu är det nya kullar igen. Men vi ha också varit med om år, ja, tidor, då inga barn funnits på stationen. Ack, vad man känner sig gammal då!

Sedan de alla minsta gått till sängs, stanna vi äldre kvar ännu en stund. Tankarna äro ofrivilligt hem från älskat fosterland, till våra kära och vänner. Vid denna högtid känner man mera än eljest, att man har långt till dem.

Snart måste man bryta upp för att orka till ottan på juldagen. Men innan vi skiljas åt, vilja vi dock ha ett lönemöte. Man har så mycket att bedja om och så mycket att tacka för. Tänk, så mycken nåd och godhet levisad mot oss sedan förra julen. Herrens godhet varar i evighet över dem som frukta honom.

För min egen del är det icke ett, utan många ljusa julminnen från åren som ligga bakom, bland kära, trofasta och värderade kamrater.

Gud välsigne dem!

Esther Wahlén.

Julfest på utposten.

Det var några dagar före jul. Vi hade redan börjat att planera för julfesten i Kiaochow och vi sågo fram mot helgen med förväntan och glädje. — Det är något av god tradition över julens möten och många, även icke kristna, vänta på julfesten. — Då kom en av våra evangelister, som var stationerad i en by ett stycke från staden, och bad oss att komma och hålla ett julmöte också ute i hans by.

På huvudstationerna firas ju alltid julen. Och då komma i regel evangelisterna från landet in och deltaga i helgens möten. Det blir därför inte så mycket julfirande på utstationerna, men nu kom den här evangelisten och var mycket ivrig att få annonsera ett julmöte även i sin by. Vi lovade att komma annandag jul. Och försedd med några ljus och lite julgransprydnader vandrade evangelisten, glad i sitt sinne, tillbaka till sin by för att förbereda för mötet.

Annandag jul var inne. Inte var det så lätt att känna julstämning där man skakade fram i den fjäderlösa källran på den gropiga s. k. vägen. Landskapet var lika grått som alla andra dagar. Jordljusen sågo lika smutsiga och ogästvänliga ut som vanligt. Bärare i långa rader knogade med sina tunga hördor efter stigarna, och åsnekärror och storkärror trängdes med gnisslande skottkärror i dag, precis som alla andra dagar. Ingen syntes ha en aning om helg — om julefrid.

I byporten möttes vi av en skara smutsiga barn. Då vi kommo så nära så de kunna urskilja vilka vi voro, skreko de: »Nu komma de utländska djävlar! De ska till kapellet! Evangelisten har en tallbuske därinne som han hängt en massa granna saker på!» Och under höga rop och ivrigt prat följde de oss fram till kapellet. Det lilla kineshuset, som tjänade till kapell, blev snart till trängsel fylld av män och kvinnor i alla åldrar. Och barnen lyckades kila sig fram både över och under bänkarna, tills alla tänkbara platser voro upptagna. Evangelisten hade dekorerat »jultallen» med ljus och granna pappersblommor, och då ljusen tändes,

sade alla, liksom med en röst: »O, så vackert!» — »Titta så vackert!» — »Det kan väl inte bli vackrare i hemmen!» Längs fram mot kortväggen var en kinesisk sång (kang), och på den sutto några skolbarn. Det fanns nämligen en liten missionsskola i den där byn. De sjöngo en sång om Jesusbarnet i Betlehem. De voro de enda i samlingen som visste vad julen betydde. Till gitarrmusik sjöngo vi sedan några sånger. Det blev så underligt tyst i det lilla kineshuset. Det var liksom julljusen hade fångat allas intresse, och både barn och äldre lyssnade andäktigt till talet om Världens ljus. De små julljusen fingo liksom illustrera talet. Kineserna förstå bildspråk.

Det var nästan sällsamt att sitta och lyssna till julludskalet i denna miljö. Så småningom sloknade julljusen, de första julljusen som tändes i den byn, människorna gingo var och en till sitt. Då vi om en stund gingo till vårt natthärbärge, var det så tyst i byn. Alla sovo, — det var natt. Var det inbillning, att man liksom tyckte hela byn verkade ljusare nu, än då man kom på e. m.?

Det var dock visst för oss — den sanna julstämningen och den verkliga julefriden är inte beroende av yttre omständigheter och förhållanden. Har man mottagit och upplevat julens budskap, då kan man känna julstämning även i en mörk, ogästvänlig hednaby.

Gerda Rinell.

Dr JOHN MACNEILL.

Dr J. H. RUSHBROOKE.

Mac Neill i Kiaochow.

I ett längre resobrev från Östern berättar Världsbaptistalliansens president, pastor Mac Neill, om sitt besök hos de svenska missionärerna i Kiaochow. Han skriver:

»I Shantung kommo vi i förbindelse med de kinesiska församlingarna tillhörande tre av de baptistmissioner, som arbeta i Kina: amerikanska sydstatsbaptisternas, de engelska baptisternas och de svenska baptisternas.

De första, som välkomnade oss, voro den svenska missionens församlingar, som hade sitt årsmöte i Kiaochow. Konferensen hade ett alldeles särskilt intresse därför att den firade fyrtioårsminnet av begynnelsen av de svenska baptisternas arbete i Kina. Vi hade förmenat att här möta några av de stora svenska missionsvetarna, bland dem pastor och fru J. A. Rinell och pastor och fru J. E. Lindberg, som voro med i arbetets begynnelse. De glädjas över den överflödande skörden av deras självförsakande arbete under dessa fyrtio år. De fröjlas också över att flera unga och starka arbetare trätt in i gärningen och följa i deras folspår. Två begåvade söner till pastor och fru Rinell, och deras duktiga fruvar hängiva sig med nit och grundlighet åt missionsverket.

Det var en lycklig tillfällighet, som förde mig till detta jubileum. De

V.P. No 3-1932

hade närt hoppet att se Missionsstyrelsen i Sverige representerad vid det. Men det ansågs, att man i dessa depressionens dagar ej hade råd till den uppoffring av tid och pengar, som en resa från Sverige till Kina innebar. Huru glada skulle de icke ha varit, om de fått besök av min gamle vän, dr Byström! Som jag besökte Sverige förra hösten (1930), kunde jag till missionärerna bringa en hälsning från deras land. Då ingen officiell talesman från Sverige var med, funno missionärerna och de infödda kinesiska kristna, efter vad de försäkrade oss, en viss kompensation i min närvaro såsom Alliansens president.»

På kinesisk landsbygd.

Ut till landet — ut till sanden!

Det är bråttom bland missionärerna i Kioochow. En del av oss skola ut och resa inåt landet till Po och Chucheng. Rinell senior far med till Longgiantsuen endast, lär han stannar över söndagen. Det är fredagen den 17 maj. Tidigt på morgonen har en åsnekärra med sängkläder och mat-förråd gått i förväg.

Det är Eric Strutz, Oscar och Hellen Rinell och den nya lärarinnan, som skola resa till Po och Chucheng. Strutz tror, att vi få regn. Här är mycket torrt. Och i Longgiantsuen ser det hotande ut, men blir intet sväder!

I Sverige sjunga vi i kolorna ut till landet, ut till fåglarna. Vi skola alltså ut på landet, ut till den gula sanden, som om det är som bäst ligger stilla, men när vi for, blåste emot oss i stora moln och rängde in, var den kom ut. Vi fara i bil. Förländ här vägen genom någon flod, som visserligen denna tid på året är helt eller delvis uttorkad, men som dock bereder avrigheter på grund av den lösa sanden. Ett par gånger höll bilen på att bli sittande i sand. Då måste sällskapet såsom i diligensens tider stiga ur och skjuta på.

Trånga portar och usla vägar.

Vägen är ej så bra som Stockholm—Södertälje. Den är dock framkomlig — med svårighet. Värst är det i byarna. Portarna bereda vanligtvis den första svårigheten. De äro smala att passera och ofta är marken just vid porten särdeles ojämn med ett par stora kullerstenar i värsta fall, placerade särdeles olämpligt för oss. Ha vi väl kommit igenom den trånga porten, ta de smala bygatorna vid, slingrande, fyllda av åsnekärror, korgar, salt-säckar, foror av alla slag, folk i alla åldrar, mest barn, barn med litet kläder på eller spritt nakna. Jag tror, det är värre att vara chaufför här än i Stockholm, därför att här saknas ordning i vinlet — trafikultur heter det väst.

Överallt på landsvägen fara vi förbi kineskärror, dragna av åsnor, hästar, mulor eller endast av kineserna själva. På en del kärror äro segel uppspända, om de gå i vindens riktning. Det hjälper nog. De ha tunga lass. En del kärror ha fyra hjul, andra färre. Manga använda skottkärror med eller utan åsna före. Det ar foror från kusten in i landet i stadens. Kineserna kunna gå barhuvad i solgasset långa vägar med sina lass. Svårt är det nästan alltid för oss att komma förbi dem på grund av de deliga vägarerna.

Ibland möta vi en hel flock åsnor med sin drivare. De föras från en marknadsplats till en annan för försäljning. På något ställe se vi en hjord oxar eller en rad svarta, långhåriga svin.

På åkrarna äro bönderna i arbete med att rensa eller på annat sätt bearbeta sina åkrar. Det är torrt. En har vatten till sin åker. En annan offrade för regn vid sin. Om into regn snart kommer, blir det missväxt.

Måte vi på något ställe stanna i någon by, samlas det fullt av nyfikna, som titta

Gult och vitt.

Kafferast.

och i bilen och se på oss. Herrarna dräkt är inte så konstig, tvcker man; Hellen bär också kinesrock över klänningen, men jag ser tydligen underligast ut. Har man förr varit oansenlig, här i Kina blir man en sevärldhet.

Framme i Po.

I Po skall det vara möten på lördagen och söndagen. Evangelisterna på fältet samlas en gång varannan månad till sådana här möten på någon plats. Po-fältets evangelister samlas denna gång i Po. Vi äro alltså väntade. Församlingsmedlemmar välkomna oss. Andra kineser titta på oss. Vi bo nära gatan. Kvinnor och barn sk ekas utanför fönstren, som vi öppnade för att få in frisk luft. I stället stängas fönstren av tiotals huvuden och vi få in lök- och svettluft. Kineserna tugga lök till sitt hårda bröd.

Mitt emot oss ha vi kineshyddorna. Det är nog inte mycket bättre bostäder än kongonegrernas. Låga kojor, byggda av den gula jorden. Allt är gult i ett kinesiskt landskap. Man har ej råd att plantera träd, ty jorden skall användas för matnyttigare saker. Därför är landsbygden här mycket enformig. Endast här och var en dunge.

På gatan kunna vi köpa kokande vatten. Den kinesad, som serverar detta, kan förtjäna några ören om dagen på detta sätt, men det är tillräckligt för att familjen skall kunna leva. Kineserna dra sig fram på nästan ingenting.

Detta skall alltså bli min första vistelse riktigt på kinesisk landsbygd. Fru Hellen och jag bo dock ganska bra i pastorsbostaden; herrarna ha det nog mera kinesiskt i ett evangeliatrum. De börja också

natligt i att jaga ör på väggarna. När vi slått vår lilla fotogenlampa, är det riktigt mörkt. Inlet ljus på gatan eller från kinesbostäderna. Man hör endast kinesernas rop och prat, åsnornas läten och hundarnas ljud. Alltid finnas några hundar, som slåss.

Tidigt på morgonen väckas vi av en

flitig smed som hamrade i det nära grannskapet. Åsnefororna äro också tidigt i farten. Kinesen har ingen åttatimmarsarbetsdag.

Beskadad.

Frukosten tillredes under ihärdigt beskadande från kinesbarnen utanför. Hop-

pas de fingo någon lärdom genom titningen! SA är det möte på förmiddagen. Först evangelistmöte, på eftermiddagen församlingsmöte och på kvällen offentligt. Många talare. Först undertecknad, som tolkas av Oscar Rinell. Därefter talar missionär Strutz, och ytterligare tre kineser fortsätta. Ganska mycket folk.

På söndagen äro vi tidigt uppe. Förmiddagsmötet börjar kl. 9; därefter är det nattvardsfirande. Många ha nu kommit in långt utifrån landsbygden. Gummorna hälsa på mig, ta och yända på mig, så att de kunna se mig riktigt. De äro glada, att en ny missionär har kommit. Det är inte bara nyfikenhet att läsa i deras ansikten, dessas som lärt känna Kristus.

Förmiddagspredikan hålles av missionär Strutz. Jag förstår ingenting, men ser på de andäktigt lyssnande kineserna, att de ta emot. Församlingens pastor är Rinell och han leder brödsbrytelsen.

För en nytkommen känns det underligt. Man gläder sig åt att vara här, men kan ej undgå att göra jämförelser med Sverige och se skillnaden. Jag hade sagt på mig en regnrock och trodde, att jag skulle försvinna i den. Men nej. Kinesflickorna kommo fram och tittade på mig lika intensivt som förut. Någon vågar sig fram att känna efter om jag har bra material i mina strumpor och drar litet i klänningstofsens, som sticker fram vid halsen. Höjdpunkten av titning kom under det Oscar Rinell talade före brödsbrytelsen. Då har en 8-10 Ars pojke kommit fram. Han är spritt naken och ställer sig framför talaren vänd mot mig och bara ser. För att spara benen sätter han sig på småningom på talarstolen och fortsätter beskadandet.

»Gå till krukmakaren.»

I Po finns en krukmakare. Den besökte vi på lördagskvällen. Vi fingo se, hur leret formades lätt och smidigt till en kruka eller ett fat. Det var mycket intressant. Mannen lade en lerklump på en stenplatta, som var fäst så att den lätt kunde bringas i rotation. En annan man sparkade plattan, så att den ständigt var i rörelse. »Såsom leret i krukmakarens hand» står det i Bibeln. Här se vi liknelsens bakgrund. — Utanför verkstaden stå dussintals krukor uppställda till tork. Krukmakaren kunde göra ett hundratal om dagen. Efter siltorkningen brännas de också i ugn. Glaseringen utförde en kinesiska inne i verkstaden.

På kinesisk landsbygd.

Ut till landet — ut till sanden!

Det är bråttom bland missionärerna i Kiochow. En del av oss skola ut och resa inåt landet till Po och Chucheng, Rinell senior far med till Longgiatsuen endast, där han stannar över söndagen. Det är fredagen den 17 maj. Tidligt på morgonen har en åsnokärra med slängkläder och matförråd gått i förväg.

Det är Eric Strutz, Oscar och Hellen Rinell och den nya lärarinnan, som skola resa till Po och Chucheng. Strutz tror, att vi få regn. Här är mycket torrt. Och i Longgiatsuen ser det hotande ut, men blir intet oväder!

I Sverige sjunga vi i skolorna ut till landet, ut till fåglarnas. Vi skola alltså ut på landet, ut till den gula sanden, som om det är som bäst ligger stilla, men när vi for, blåste emot oss i stora moln och trängde in, var den kom åt. Vi fara i bil. Ibland bär vägen genom någon flod, som visserligen denna tid på året är helt eller delvis uttorkad, men som dock bereder svårigheter på grund av den lösa sanden. Ett par gånger höll bilen på att bli sittande i sand. Då måste sällskapet såsom i diligensens tider stiga ur och skjuta på.

Tränga portar och usla vägar.

Vägen är ej så bra som Stockholm—Södertälje. Den är dock framkomlig — med svårighet. Värst är det i byarna. Portarna bereda vanligtvis den första svårigheten. De äro smala att passera och ofta är marken just vid porten särdeles ojämn med ett par stora kullerstenar i värsta fall, placerade särdeles olämpligt för oss. Ila vi väl kommit igenom den tränga porten, ta de smala bygatorna vid, slingrande, fyllda av åsnokärror, korgar, salt säckar, forar av alla slag, folk i alla åldrar, mest barn, barn med litet kläder på eller spritt nakna. Jag tror, det är värre att vara chaufför här än i Stockholm, därför att här saknas ordning i vägen — trafikultur heter det visst.

Överallt på landsvägen fara vi förbi kineskärror, dragna av åsnor, hästar, mulor eller endast av kineserna själva. På en del kärror äro segel uppspända, om de gå i vindens riktning. Det hjälper nog. De ha tunga lass. En del kärror ha fyra hjul, andra färre. Många använda skottkärror med eller utan åsna före. Det är foror från kusten in i landet mestadels. Kineserna kunna gå barhuvad i solgasset långa vägar med sina nakna. Svårt är det nästan alltid för oss att komma förbi dem på grund av de dåliga vägarna.

Ibland möta vi en hel flock åsnor med sina drivare. De föras från en marknadsplats till en annan för försäljning. På något ställe so vi en hjord oxar eller en rad svarta, mörkbruna svin.

Gult och vitt.

Kafferast.

och bilen och se på oss. Herrarnas dräkt är inte så konstlig, tycker man; Hellen bär också kingsrock över klänningen, men jag ser tydligen underligast ut. Har man förr varit onsenlig, här i Kina blir man en sevärhet.

Framme i Po.

I Po skall det vara möten på lördagen och söndagen. Evangelisterna på fallet samlas en gång varannan månad till sådana här möten på någon plats. Po-fältets evangelister samlas denna gång i Po. Vi äro alltså väntade. Församlingens medlemmar välkomna oss. Andra kineser titta på oss. Vi bo nära gatan. Kvinnor och barn sk äkas utanför fönstren, som vi öppnade för att få in frisk luft. I stället stängas fönstren av tiotals huvuden och vi få in lök- och svevttukt. Kineserna tugga lök till sitt hårda bröd.

Mitt emot oss ha vi kineshyddorna. Det är nog inte mycket bättre bostäder än kongonegrernas. Låga kojor, byggda av den gula jorden. Allt är gult i ett kinesiskt landskap. Man har ej råd att plantera träd, ty jorden skall användas för matnyttigare saker. Därför är landsbygden här mycket enformig. Endast här och var en dunge.

På gatan kunna vi köpa kokande vatten. Den kinesdam, som serverar detta, kan förtjåna några åren om dagen på detta sätt men det är tillräckligt för att familjerna.

BRUDKÄLLER — KRANSAR
Tel. 10 29 55.
TEJNING, S. STILIN.
Tel. 10 29 42.

men bildg. i det vikt. från h. 2:50
Cederröds Tekniska Fabrik, Stockholm

maln i ett jagar or på väggarna. När vi släkt vår lilla fotogenlampa, är det riktigt mörkt. Inlet ljus på gatan eller från kinesbostäderna. Man hör endast kinesernas rop och prat, åsnornas läten och hundarnas tjet. Alltid finnas några hundar, som slås.

Tidligt på morgonen väckas vi av en stilig emots hämnande i det nära grannskapet. Åsnororna äro också tidigt i farfen. Kinesen har ingen Åttatimmararbetsdag.

Beskådad.

Frukosten tillredes under ihärdigt beskadande från kinesbarnen utanför. Hoppas de fingo någon lärdom genom tillningen. Så är det möte på förmiddagen.

Först evangelistmöte, på eftermiddagen församlingsmöte och på kvällen offentligt. Många talare. Först undertecknad, som tolkas av Oscar Rinell. Därefter talar missionär Strutz, och ytterligare tre kineser fortsätta. Ganska mycket folk.

På söndagen äro vi tidigt uppe. Förmiddagsmötet börjar kl. 9; därefter är det nattvardsfirande. Många ha nu kommit in långt utifrån landsbygden. Gummorna hälsa på mig, ta och vända på mig, så att de kunna se mig riktigt. De äro glada, att en ny missionär har kommit. Det är into bara nyfikenhet att läsa i deras ansikten, dessas som lärt känna Kristus.

Förmiddagspredikan hålles av missionär Strutz. Jag förstår ingenting, men ser på de andäktigt lyssnande kineserna, att de ta emot. Församlingens pastor är Rinell och han leder brödsbrytelsen.

För en nyutkommen känns det underligt. Man gläder sig åt att vara här, men kan ej undgå att göra jämförelser med Sverige och se skillnaden. Jag hade satt på mig en regnrock och trodde, att jag skullo försvinna i den. Men nej. Kinesflickorna kommo fram och tittade på mig lika intensivt som förut. Någon vägar sig fram att känna efter om jag har bra material i mina strumpor och drar litet i klänningstofsen, som sticker fram vid halsen. Löjdpunkten av tittning kom under det Oscar Rinell talade för brödsbrytelsen. Då har en 8—10 års pojke kommit fram. Han är spritt naken och ställer sig framför talaren vänd mot mig och bara ser. För att spara benen sätter han sig så snällsamt på talarstolen och fortsätter beskadandet.

»Gå till krukmakaren.»

I Po finns en krukmakare. Den besökte vi på lördagskvällen. Vi fingo se, hur leret formades lätt och smidigt till en kruka eller ett fat. Det var mycket intressant. Mannen lade en lerklump på en stenplatta, som var fäst så att den lätt kunde bringas i rotation. En annan man sparkade plattan, så att den ständigt var i rörelse. »Så som leret i krukmakarens hand står det i Bibeln. Iliär se vi liknelse bakgrund. — Utanför verkstaden stå dussintals krukor uppslidda till torrk. Krukmakaren kunde göra ett hundratal om dagen. Efter slottorkningen bränns de också i glasering utförde en kinesiska inne i verkstaden.

Ny start.

Vid 11 tiden på söndagen äro vi färdiga att fara till Chucheng. Matilda Persson fyller i dag 50 år. Jag har med paketen från Sverige. Det är de sista, som nu nå bestämmelseorten. Vi åka de 70 lina på 3 timmar.

I Chucheng nå vi åter svensk civilisation. Det var roligt att också få se den stationen. Alla missionärerna voro hemma, så när som Sten Lindberg och Martin Jansson. Dessa hade tagit sig en tur på hästrygg och nått ända till Nanking, så man. Vi Kiaochowbor hade tillfälle att vara med om ett möte i kyrkan på söndagskvällen. Tidigt på måndagmorgonen måste vi fara hem igen till arbetet hemma på den egna stationen.

Barnhemmet i Chucheng är värt att se. Det hade för tillfället 25 skyddslingar. De små ha fått det gott. Inte alla kines flickor få ha det så rent och snyggt omkring sig. För övrigt få de bo i riktiga kinesrum och ligga på kang, för att ej bli bortskämda. Det är säkert förståndigt. De måste ju so nära ute i livet, bo som andra kineser och då ha de hoppas vi, fått med sig litet ordningssinno och kärlek till renlighet och häst av allt lärt känna Jesus Kristus som sin Frälsare.

På hemvägen foro vi förbi en historisk plats. Det var ett öppet fält med höga jordvallar runtomkring. Sinologen Oscar Rinell upplyste oss om att under manchudynastien hade kavalleriets hästar varit instängda innanför vallarna. Det var ett gammalt övningsfält.

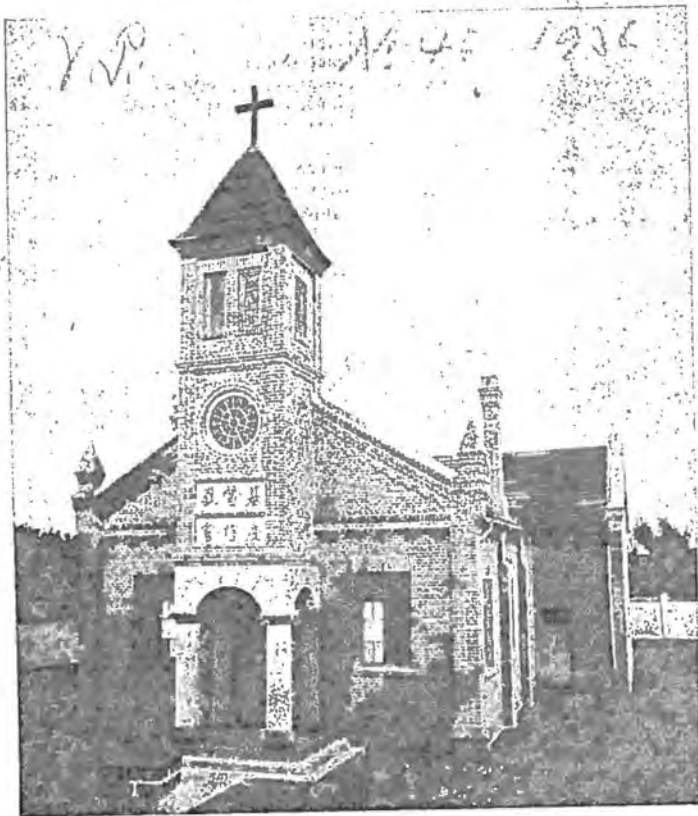
På hemväg i motvind.

På hemvägen har vinden vänt sig så att vi fortfarande få sanden emot oss. Annu intet regn. Alla vänta på det. I kinesetempeln anropar man gudarna. De kristna hedja till vår Gud. Och evangelisterna predika för folket såsom Gamla Testamentets profeter: »Gör bättring! Det är för edra synders skull, som Gud låter er vänta på regn. Bekänn edra syndar och lämna avgudarna!»

Liksom de vänta vi på regnet från himmelen, tacksamma för vad vi hittills ha fått. Annu finnas dock många som liksom den torra marken törsta efter Guds frälsning, medvetet eller omedvetet. Liksom det vanliga regnet betyder hopp och hjälp för Kina, så betyder frälsningen det också. Den betyder nytt liv.

Anna Andersson.

Den nya Baptistkyrkan i Kaomi.

Den 29 sept. på första dagen i den svensk-kinesiska konferensens stora sexdagarshögtid, hade Kaomi församling den stora glädjen och förtroendet att få inviga sin nya kyrka. Att det stora byggnadsföretaget lyckligt och väl hann fullbordas i rätt tid, så att konferensens ahörarstaror kunde samlas i det nya, rexfaliga templet så vi såsom en särskild Guds ledning. Nu kunde de många gästerna och ombuden utana större svarighet mottagas och inkvarteras, i det att det lilla gamla kapellet fick tjäna som sovrum för ombuden. Det stora predikotältet användes som matsal, och så löstes även den frågan på ett praktiskt sätt för ombuden. Om konferensen har annan pennu skrivit, varför jag här helt kort vill höjla något om invigningshögtiden.

Efter unison sång, läseläsning, lön samt sång av den blandade konferenskörren hälsade Th. Skoglund å församlingens vägnar de närvarande välkomna och gav uttryck åt den tanken, att Herren själv genom sin Ande lett församlingen i dess strävan att få en större och andamalsenligare lokal. Br. J. E. Lindberg höll därefter invigningspredikan om Guds tempel, varvid han framhöll många goda, andliga lärdomar. Avslutningsorden i

predikan formade sig till en vädjan till de församlade att, stående med lyfta händer, överlämna helgedomen åt Herren. Evangelisten Kao nedbad därpå i en gripande lön Guds välsignelse över den nya kyrkan, och sångkören sjöng åter. De i högtiden närvarande gästerna fingo även tillfälle för »frin ord», varvid en mängd anförande hölles, vilka hade karaktären av lyckönskningar. Högtiden avslutades av br. J. A. Rinell med lön samt läsning av välsignelsen.

Verksamheten på Kaomi-stationen kan nu göra mera oförhindrat så till vida, att inga svarigheter möta för hållande av större möten, konferenser etc. Förut var man hänvisad till predikotältet vid större mötens hållande, och detta kunde ju gå för sig vid den varmare årstiden och vid tjänlig väderlek. Men under vintern samt vid regn- och blåsväder var det inte så lämpligt med tältet. Församlingen känner sig tacksam till Gud för sin nya rymliga gudstjänstlokal, och icke minst känner den sin tacksamhet till Missionsstyrelsen, som i förståelsefull kärlek sträckte ut sin hjälpsande hand. Måtte Gud få frälsa många själar i den nya kyrkan och hans namn varda storligen förhärligat!
Thure Skoglund.

Y. S. Nr 2 - 26

KAOMI - GÅTÅ-FÄLTET.

Till Guds ära vilja vi meddela, att vi erfara välsignelse i arbetet och att detta även visar sig i yttre resultat. Så döptes den 7 juli vid årets andra dopförättning i Kaomi tjugu personer, vilka som medlemmar hälsades vid nämnda tillfälle välkomna till Kaomi församling.

Omedelbart efter sommarsesestern, som vi även i år tillbringade i den f. d. tyska hamnstaden Tsintao, hade vi först några dagars möten i Kaomi - de varannan manad återkommande predikant- och församlingsmötena - och veckan därefter eller sista veckan i augusti höllos liknande möten i Gåtå församling. Dessa möten buro dock en särskild högtidlig prägel, i det församlingen då hade glädjen och förmånen att få inviga sitt nya, ädamsenliga kapell. Härnedan vill jag nämna något utförligare här om.

Gåtå baptistförsamling, som har sitt säte i byn Gåtå, är näst Kaomi-församlingen den största på vårt Kina-fält och räknar nära 1,000 medlemmar. Församlingen, som bildades 1924, har genom de senaste årens väckelser växt hastigt till numerären. Medlemmarna ha dock spridda på rätt många utposter, av vilka de flesta ligga ganska nära församlingens huvudentral. Från Kaomi stad till Gåtå är det ungefär 2 1/2 sv. mil «hålvägen», vilket ord jag med särskild avsikt satt inom citationstecken. Vägen, som till stor del i svensk mening icke är någon

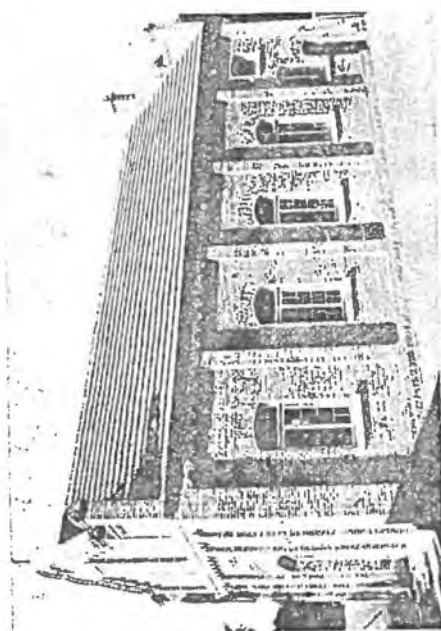
väg alls, kan ju icke här into närmare beskriva. Vare det blott sngt, att det kräves den allra största försiktighet att färdas fram med missionsbilen. I Gåtå äger missionen en liten jordbarr, på vilken ett par belägna jordhus under ett tiotal år fått tjäna församlingens syften. I det ena något större jordhuset har församlingen haft sina sammankomster. Större delen av församlingens medlemmar ha under församlingsmötena måst stå utanför på gården. Man kan lätt föreställa sig olägenheterna härav. Under de två sista åren har det varit på tal att söka få till stånd en bättre lokal, men först på värsidan i år kunde församlingen i tro på Gud och hans löften besluta att gå till verket. Med allvar och målmedvetenhet tog man i tu med insamlingen, och den gamla jordhuslokalen jämnades med marken för att giva rum för den nya kyrkan.

Då det gäller insamlingen, så måste jag säga, att Gud på ett underbart sätt vorkat både vilja och gärning för sitt välbehags skull. Bland kineserna ha viljan och lusten att offra varit anmärkningsvärt stor. Många av de infödda arbetarna, ja, de flesta, ha givit mer än sin månadsavlönning, och en evangelist har offrat mer än sju månadsavlönningar. Det är i sanning förvånansvärt, allra helst som kineserna så ofta beskyllos för att vara jordbundna och materialistiska.

Kristi kärlek tvingade inte bara Paulus. Den är den tvingande makten i tusentals kristnas liv i denna tid, och många, många kineser av i dag äro gripna av den kristna kärlekens starka makt. Frivilliga gåvor ha också influerat från de flesta missionärerna. Nämnas här ock, att många hundra frivilliga dagsverken utförts av både medlemmar och icke medlemmar. Kapellet, som är uppfört av tegel helt och vars tak är belagt med rött tegel, inrymmer en präktig samlingsal och ett par mindre rum, avsedda att användas vid dopförättningar samt för kommittésammanträden. Från ett av smärmmen leder en trappa upp till ett större rum. Naturligtvis finns det en dopgrav murad i den rymliga talarestolen, från vilken ett par dörrar leda ut till de förut nämnda smärmmen. Över valvågen, som sträcker sig över talartribunen, står skrivet i guld med vackra kinesiska skrivtecken: »Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på alla mina vägar.» Exteriören är också tilltalande och trevlig. Huset, som är synnerligen starkt byggt, synas f. ö. kineserna vara mycket belätna med, något som de ju ha all anledning till att vara, då de till största delen skött om arbetet själva. Säsom en liten intressant sak kan nämnas, att under hela tiden byggnadsarbetet pågick, föll det icke något regn. Arbetet behövde därför inte avbrytas en enda dag. Den vackra väderleken var ett samtalsämne ej minst bland hedningarna, som däri sågo Guds hjälp och ynnest mot de kristna. Först när taket var på lagt, öppnades himmelens fönster, och regnet försöde ned. Samnerligen har icke Gud hjälpt! Korset, som nu sträcker sig mot höjden, är det yttre tecknet på en inre verklighet; den vägsamma trons och kärleken skapande kraft. »Mätte nu Herrens härlighet uppfylla församlingens tempel och mätte många, många i mörker famlande själar finna Honom, som sade: »Jag är världens ljus; den som följer mig, han skall förvisso icke vandra i mörkret utan han skall hava livets ljus.»

Nu slutligen några ord om invigningshögtiden och mötena. Inbjudan hade utfärdats till de olika kinesförsamlingarna att sända ombud, och de flesta hade även sändt sådana. Missionärerna voro dock tråkigt nog förhindrade att närvara på grund av egna lestrar på stationerna. Dock, broder Sten Lindberg anlände, och hans insats var god. Själva invigningshögtiden hölls på fredagseftermiddagen. Ombuden höllo lyckönskingsanföranden och man predikade och sjöng. En marsch från Kaomi överraskade med ganska vackra sånger. Den andliga stämningen var god, intresset var på helspänn. Och naturligtvis togs det upp kollekt. På kvällen hölls även möte med predikan.

Under lördagen fortsattes det med predikant- och församlingsmöten, diakonmöte, förhör med dopkandidater m. m. På söndagsförmiddagen fingo vi så efter en kraftfull predikan av evangelisten Kao säsom ett värdigt moment i hög-

Gåtå kapell.

tidfirandet inviga den nya dopkammaren, i det tjugufem personer läto sig begravas med Kristus. Bland de, som döptes, var en blind sörton års pojke samt ett par blinda makar. På e. m. firade vi Herrens nattvard och hälsade de nydöpta välkomna till församlingen. Herren var nära. Br. Lindberg framhöll i ett manligt tal till de nydöpta vikten av att vara ståndaktiga i lidandet och följelsen. Alla sammankomsterna voro trots den brada tiden för hantfolket mycket talrika besökta. På söndagskvällen skildes vi åt, tacksamma för de högtidsstunder Gud skänkt.

Här i Kaomi pågår nu missionens gemensamma evangelist- och lärlerskola. Den är en arbetsgren, som ej minst behöves förhåll och omtanke. Mätte Guds nådesströmmar utgjutas ännu rikare över var kinamission! Gud är trofast!

Fridshälsningar!

Thuré Skoglund.

Från den nya församlingen på Kinafältet.

DIAKON CHUNG SKRIVER TILL HEMFÖRSAMLINGEN.

I. Wangwo församlings förflutna.

Prisad vare Herren, den 5 september kungjordes redan bildandet av Wangwo församling. När vi tänka tillbaka på det förgångna, kunna vi inte annat än prisas och lova Herren. Från år 1894 fördades pastor Rinell ständigt till Po-shang, predikade och sålde böcker. Det var första tillfällen folket i Wangwo fingo höra evangelium, ty avståndet mellan Po-shang, där marknader hållas, och Wangwo är blott 12 kinesiska li (6 km). Så anlände pastor L. från Kuomi till Wangwo och predikade. Vår denna tid hyrdes ett hus med grästak, vilket sedan blev predikoplats.

De första medlemmarna i by voro Yang Ti-yuen och Chung Hsing-wo och i granbyen Chang Hsi-sheng, Loan Hsuan-tao m. fl. Detta är var det ett femtiotal, som vände sig till Herren och mottog dopet. År efter år ökades antalet, och när man kom till år 1931 var det redan 150 personer, som trodde på Herren. Detta år fördes genom den Helige Andes väckelse hela familjer till Herren och predikarbetet intensifierades och fick större framgång. När man kom till år 1933 offrade broder Chung Tu-shan ett stycke jord i denna by, och medlemmarna samlade penningar och utförde dagsverken för uppförande av ett tempel. Gud har välsignat sina barn, och flera ha graderat från predikant- och andra skolor. Bönder, hantverkare och handlare alla tillhöra Kristi kropp och sträva endrättigt att arbeta för Herren.

Pastor Leander är väckelsepredikant. År 1934 återvände han till sitt land, och pastor Skoglund efterträdde honom. Pastor Skoglund är en uppbyggare, som uppmärksammar olika grenar av församlingens verksamhet: predikant- och lärarutbildningen, troslivets uppbyggande troslivet hos de unga samt betönan vikten av de troendes bibelläsning, och materiellt uppbyggande. År 1935 byggde han Gåta kapell och 1936 Kuomi kapell. Pastor Skoglund är ansvarfull och arbetar och planerar på lång sikt.

II. Wangwo församlings bildande.

År 1936 anhöllo medlemmarna i Wangwo, av verksamhetsskäl att få bilda församling. Både utlänningar och kineser gävo sitt bifall. Den 5 september bildades Wangwo baptistförsamling. Pastor Rinell i Kinachow och pastor Jansson i Chu-cheng samt ombud för de olika församlingarna deltog. Till pastor för församlingen valdes Th. Skoglund. Chung Hsing-wo, Chung Yang-shan, Yang Ho-yuen m. fl. tillsammans 10 personer valdes och avskildes till diakoner. Vi vet, att denna församling grundades på klippan och att den skall få mottaga Guds välsignelse i ändlöst mått. Amen!

III. Wangwo församlings framtida

Beträffande Wangwo församlings framtida arbetsplan skola följande 10 regler gälla:

1. Medlemmarna skola undervisas i den rätta och sanna läran.
2. Bön till Herren om förlåningen av den Helige Andes kraft och gåvor, de troendes inbördes gemenskap, kärlek och hjälp, så att församlingen kan vara en andlig församling.

3. Medlemmarna höra läsa bibeln och bedja utan återvändo samt i tal och gärningar ära Gud, så att många människor därigenom ledas till Herren.

4. Då den sändande församlingens hjälp (Sv. baptistmissionen) redan inom 20 år är slut, vilja vi anstränga oss att bära ansvaret och hoppas att om 10 år ha nått fram till självunderhåll och självutbredning.

5. De fattigas barn höra hjälpas till skolundervisning, och varje medlem bör utrota de själviska fördomarna och känna ansvar för samhällets omvandling.

6. Barnens skolundervisning i det världsliga samhället ledes nu på fel väg, och därför ämnar församlingen utvidga sin småskola till fullständig folkskola för att kunna uppbygga barnens tro och karaktär och såmedelst utbreda den kristna läran. Vi ledja moderförsamlingen (Sv. baptistmissionen) om särskild hjälp för detta.

7. Pastorn skall bära det andliga ansvaret och tillsammans med diakonerna föra församlingen framåt.

8. Diakonerna skola utväljas från medlemmarna, och antalet skall vara efter församlingens storlek och omständigheter. De skola väljas för tre år i taget. Den i församlingen avlönade evangelisten skall ej väljas till diakon.

9. Församlingens medlemmar skola alla bära ansvaret att utbreda evangelium men ej avlösas. Ifall särskilda omständigheter äro förhånden gäller ej detta.

10. Varje års räkenskaper och årsrättelse skall framläggas vid årsmöte i tryckta exemplar, så att alla församlingsmedlemmarna känna till församlingens inre ekonomiska förhållanden.

N° 23 Missionär 1937 Leanders möbler.

Från ett par tre häll ha ingått meddelanden om, att personer där på orten påstått och även i offentligt tal uttrytt, att Baptismissionens missionstyrelse icke skulle ha tillåtit, att familjen Leanders möbler fingo stå kvar på Kuomi station i Kina utan rent av kastat ut dem. Man står helt och hållet förvånad inför sådant osant tal. Ehuru det i ock för sig är för orimligt att sätta tro till — vanligt belevade människor pläga ju icke handla så, än mindre då troende kristna — torde det vara på sin plats att giva undrande vänner en upplysning i detta fall.

Den enda åtgärd, missionsstyrelsen och expeditionen vidtagit rörande detta ären, de, uttrycks i följande skrivelse till fam. Leander:

»På grund av Eder avgång ur Sällskapet Svenska Baptismissionens tjänst står nu från och med den 1 januari 1937 Eder bostad i Kuomi till disposition för andra ändamål. Helt naturligt önskar man snarast få denna utrymd och lagen i anspråk för andra missionärer. Vi anhålla därför, att I snarast given oss besked om, hurvida det icke vore lämpligt att Eder möbler och husgeråd emballerades och nedpackades för att på tid, som av Eder bestämmes, sändas till Peiping, dit Eder bostad ju hädanefter blir förlagd.»

Som envar ser, har styrelsen av fam. Leander begärt besked om, huru det skall förfaras med deras möbler, och lagt i dess händer att bestämma tiden för en ev. flyttning av möblerna. Att möblerna förr eller senare måste flyttas, inser ju var och en. Men allt rörande sätt och tid är av styrelsen lagt i Leanders händer.

Då intet svar ingått från fam. Leander, har heller icke något blivit åtgjort med avseende å dess möbler. De stå allfort kvar, där Leanders lämnat dem.

Stockholm den 23 maj 1936.

C. G. Lundin.

*Sjv bok
Sind. 25.*

Missionärskonferens i Chucheng.

Den 5 febr. samlades vi, S. B. M:s kinnmissionärer till konferens i Chucheng. Vi hälsades välkomna av br. J. E. Lindberg. Utskottets ordförande, br. J. A. Rinell, tackade för välkomsthälsningen och höll ett inledningsanförande i vilket han munnade oss till tack och lov till Gud, för all hans rika nåd mot oss under det gångna året. Han framförde också konferensens välkomsthälsning till syster Nina Fredriksson, som under året återkommit till fältet. Syster Anna Andersson, som också under året anlänt, är i Peiping för språkstudier. Konferenspredikan hölls av syster Matilda Persson. Hennes ämne var: »I Kristi stället.

Till konferensens ordförande valdes J. A. Rinell, vice ordf. Th. Skoglund, sekr. Eric Strutz och till vice sekr. Martin Jansson. Så valdes olika personer till justeringsmän, referenter och valkommitté.

Konferensen varade till och med söndagen den 9. Varje förmiddag användes en stund till bibelstudium och bön.

Bibelstudierna

leddes i år av br. J. A. Rinell, som behandlade Gamla testamentets tidsperioder och dessas förebilder till Kristus. Det blev stunder rika på undervisning och upplygelse för oss alla. En kväll var anslagen för »svensk afton». Viingo då bl. a. lyssna till syster Fredriksson, som berättade om resor och möten hon varit med om under sin vistelse i hemlandet. Den övriga tiden av konferensen användes för förhandlingar.

Rapporter

Över stationernas, evangelistskolans, läroskolans, barnhemmets och Kinchow samskolas verksamhet förelästes. Dessa rapporter vittna om att en omfattande verksamhet har utförts. En stor skara har kommit till tro på Gud och förenats med församlingarna. Öffervilligheten börjar också göra sig mera märklar bland de kineskristna, något som framgår av att fyra kapell ha kunnat uppföras under året. I yttre avseende har året varit gott. För allt vilja vi tacka vår Gud och Fader.

Arbetsordning och placering

för missionärerna för kommande årets är fastställdes och blev i huvudsak följande:

Kinchow station. J. A. Rinell: stationsföreståndare, församlingsvärd i Kinchow och Longchiatsuens församlingar. Oscar Rinell: föreståndare för Wangtais Wangkoclungs och Pa församlingar. Heltig Rinell och Hellen Rinell: Arbeta i lärokvinnoskolan. Doris och Erik Strutz: arbeta i samskolan. Hulda Andersson: Kvinnoverksamhet. Anna Andersson: Språkstudier och undervisning i svenska skolan.

Kaomi-station. Th. Skoglund: stationsföreståndare och föreståndare för Kaomi och Gåta församlingar. Edit Skoglund: Arbetet bland kvinnor och skolarbete. Nina Fredriksson: Skolarbetet. Susanna Andersson: Kvinnoverksamhet.

Chucheng. J. E. Lindberg: stationsföreståndare och föreståndare för Chuchengs församling. Anna Lindberg: Skolarbete. Signe Lindberg: Kvinnoverksamhet. Matilda Persson: Föreståndarinna för barnhemmet och ackusehjälskeverksamhet. Martin Jansson: Föreståndare för Ihe-huo och Baokuoshans församlingar.

Rätt lång tid användes för samtal om arbetet på Ihehuofältet.

Det har länge varit vår och missionsledningens önskan att kunna öppna Ihehuo som huvudsstation och få missionärer stationerade där. Hittills har det dock varit svårt att få lämpliga arbetareskrafter för denna uppgift. Ansågs att det ej heller i år kunde göras mycket ut saken. Uppdrogs dock åt br. Jansson att undersöka möjligheten att skaffa någon lämplig plats för missionärs-ostad; detta i hopp om att det inom den närmaste framtiden skall bli möjligt att sända missionärer dit. Må vi alla ta Ihehuo som vårt särskilda bönämne och ledja, att Gud må förse med de medel och personer som behövas.

Det är i år

hundra år,

sedan baptistisk mission lärjade här i Kina. Med anledning därav kommer ett hundraårsjubileum att billas i Kanton. På grund av den långa och dyra resan dit, beslöts i konferensen att vår mission ej skulle sända någon representant till jubileet utan i stället sända ett litet bidrag till den jubileumstod, som skall samlas, och att söka anordna jubileumsnöte här på vårt fält.

Meddelades att dr. J. H. Rushtrook kommer att besöka vårt fält. Beslöts att då anordna möten i Kinchow, och att så många som möjligt av missionärerna och kineserna skulle söka komma med. Ordnades något angående

evangelistskolan i Kaomi.

Beslöts att tillskriva missionärerna Gerda och Egon Rinell och uppmana dem att söka komma ut så snart, att br. Rinell kan bli föreståndare och lärare för skolan i höst.

Fran flera svenska missionärer hade anlänt hälsningskrivelser, så ock från en del missionsvänner i Sverige och från de hemnavarande missionärerna. Beslöts sända återhälsningar. Vidare beslöts att sända en särskild hälsning och ett tack till våra kamrater Anna och Ando Lindberg, som nu ha slutat arbetet i vår mission.

Valdes tjänstemän för det kommande året. Ordf. blev J. A. Rinell, sekr. Eric Strutz och kassör Oscar Rinell.

Avslutningsmötet

hölls söndagseftermiddag med predikan av br. M. Jansson. Han talade med ledning av Matt. 17: 19, 20 om vinnaktstillsänd och hur man kan få ny kraft.

På kvällarna och under söndagen hölls goda och välbesökta möten i kapellet. Vid dessa möten talade och sjöngo våra kamrater från Kinchow och Kaomi.

Konferensen är nu slut, och vi gå ett nytt verksamhetsår till mötes. Mycket arbete ligger framför oss, och många problem vänta på sin lösning. Under allt är det tryggt och härligt för oss att veta att vi äga Frälsarens löfte om att Han skall vara med oss alla dagar.

Med fridhälsning till våra missionsvänner i hemlandet från oss alla här ute.
Martin Jansson.

Svensk-kinesiska konferensen i Kaomi.

Den svensk-kinesiska konferensen hölls i år i Kaomi den 28 sept.—1 okt. Den 28 hölls kvinnoförbundets möten. På e. m. den 29 hölls stort invidningsmöte, då Kaomiförsamlingens nya kapell invigdes för sitt ändamål, och på kvällen började konferensen sina möten.

Omlud, deras antal var 53, och missionärer, även de från Sverige nyligen utkomna, hälsades varmt välkomna av evangelist Kao Sheng-han. Därefter predikade missionär Thure Skoglund. Han talade med ledning av berättelsen om huru de fem tusen mättades, om vikten av att gå in i vår uppgift med tro och öfvervillighet. Efter ytterligare ett tal av konferensens ordförande, missionär Oscar Rinell, förklarades konferensen öppnad.

Tiden under konferensdagarna användes ungefär på följande sätt: Kl. 8.30 f. m. morgonbön, kl. 9—11 f. m. föredrag eller förhandlingar, kl. 2—4 e. m. förhandlingar och kl. 8.30 e. m. väckelsemöten.

Under året har en ny församling på 250 medlemmar bildats i Chung-chia-wang-wu, en utpost till Gåta. Fran denna församling förelåg begäran om inträde i svensk-kinesiska samsundet. Efter att ha blivit rekommenderad av missionärerna J. A. Rinell och Thure Skoglund beviljades dess begäran, och församlingen hälsades välkommen. Ombuden deltog i välkomsthälsningen genom att stå upp, och missionär J. E. Lindberg ledde i tacksgelse och bön till Gud.

Missionärerna Ester Wallin, Ingrid Eriksson, Egon Rinell och W. Andréen, som närvaro i konferensen, hölls på sitt tal. De berättade om förhållandena i Sverige och framförde hälsningar från missionsvänner där.

18. No. 12 - 1936

Föredrags rapporter om kvinnoförbundets verksamhet och från kommittén, som handhaft olika verksamhetsgrenar. Vidare föredrags kursrapport. I kassan hade under året inkommit närmare Mex. doll. 500:—

En av det svensk-kinesiska samfundets uppgifter är att anställa och underhålla en evangelist på Ichonfallet. På grund av svårigheten att få tag i någon lämplig sådan, har under det gångna året endast tillfälliga arbetare varit anställda. Dessa rapporterade om sitt arbete.

I konferensen meddelades också statistiska uppgifter från församlingarna. Av dessa framgick, att under det gångna året ha 215 personer döpts. I skolorna och församlingarna hade inkommit något över Mex. doll. 10,000:—, 453 Biblar och Nya testamenten och 20,411 bibelölar hade sålts, och omkr. 60,000 fraktater hade delats ut. Det finns nu på vårt fält 11 församlingar med 4,310 medlemmar, sex kvinnoföreningar med tillsammans 231 medlemmar, 61 söndagsskolor med 1,826 elever, 40 varlagsskolor med 1,256 elever, en realskola med 100 elever, 71 kapell, 22 övriga predikoplatser, 60 evangelister och 30 bibelkvinnor.

Beslut fattades i flera för verksamheten betydelsefulla frågor. Bland annat beslöt att försöka få till stånd en enhetlig organisationsform för vårt gemensamma arbete. Tilläntes en kommitté att inkomma med förslag till nästa konferens. En annan fråga, som var föremål för samtal, gällde våra sångböcker. Under de senaste åren ha i våra församlingar använts flera olika sångböcker. Då detta helt naturligt medför flera olägenheter, uttalades den önskan att få en gemensam sångbok för hela vårt fält. Uppdrags åt några personer, bland dem respektive stationers organister, att söka ordna frågan. Vidare beslutades att för nästkommande år anställa en evangelist i Ichon.

Tjänstemän för kommande år valdes. Ordf. blev Kao Sheng-han, Kaomi, sek. Sun Shao-hai, Kiachelow, och kassör missionär Egron Rinell. Nästa konferens kommer att hållas första veckan av nov. nästa år i Chueheng.

Under konferensen hölls två föredrag. Det ena hölls av evangelisten Wang Lien-cheng och gällde fostran av församlingsmedlemmarna. Han påvisade vikten av att ge dem sådan fostran, att de bliva villiga att offra och arbeta för Guds Rike rotade och grundade i sanningen. Det andra hölls av rektor Wang Feng-yung och ämnat var: »Hur skola medlemmarna kunna ge sina barn lämplig uppfostran».

En förmiddags-session användes för firandet av baptistmissionens i Kina hundraårsminne. Missionär J. E. Lindberg höll ett mycket intressant och inspirerande föredrag om baptistmissionens begynnelse och utveckling här i landet. En sångkör bestående av kineser och missionärer sjöng ett par för tillfället särskilt lämpade sånger.

Då man tänker på, hur missionen har kunnat övervinna mycket motstånd och många svårigheter, och på de resultat, som verkligen ha vunnits, har man i sanning stor orsak att tacka Gud. Baptisternas arbete här ute har inte varit förgäves. Det finns nu baptistförsamlingar litet här och var ut över landet med ett medlemsantal på omkr. 70 tusen. Därjämte finns också ett stort antal skolor, sjukhus och barnhem.

Varje kväll hölls offentliga väckelsemöten. Vid de mötena predikade repre-

sentanten för sydstatbaptisternas mission, pastor Kuan från Pingtu. Söndagen användes helt för uppbyggelsensöten. På f. m. predikade Martin Jansson om det verk, som Gud utför och i vilket vi få vara hans medarbetare. På e. m. och kvällen hölls predikningar av pastor Kuan. Vid alla de offentliga mötena var den rymliga kyrkan så gott som fullsatt.

Konferensen för i år var i sann mening god. Kärlek och endräkt voro rådjande, och den helige Ande vilade över både de enskilda och de offentliga mötena så att de blevo till välsignelse och uppbyggelse för oss alla.

Martin Jansson.

V. P. No 43-1936

Kaomi-Gåtå-fältet, Kina.

Wangwo baptistförsamling bildad.

I förra numret av Vecko-Posten omnämndes att en ny baptistförsamling bildats på vårt Kina-fält. I dagens nummer införa vi referat om församlingsbildandet.

Den 5-6 september voro i sann mening verkliga glädje- och högtidsdagar, då vi under Herrens tydliga ledning fingo lära en ny församling denna gång i Chunggiawanewo eller Wangwo, som den kortare och lättare namnformen lyder, en utpost till Gåtå församling. Den nya församlingen är sålunda dotterförsamling till Gåtå, som i sin tur utgick från Kaomi. Herrens verk har på nämnda plats utvecklats och stabiliserats på ett rent av förvånansvärt sätt. För omkring femton sexton år sedan fanns icke en enda kristen i byn, men nu är skaran av dem, som lova och priså Herren långt över hundra-talet. Och vårt kanske största glädjefämne är, att materialet är så välkvalificerat. En stor mängd duktiga, andligt sinnade bröder finns, som förstå att åstadkomma något praktiskt, påtagligt för Guds sak. Vännerna ha t. ex. på eget initiativ byggt nytt, trevligt kapell utan hjälp från missionens sida, och i år ha de — likaså utan missionsmedel och missionärens inblandning — uppfört ett nytt skolhus. Atskiligt mera skulle kunna nämnas, vilket förvisso skulle bliva till glädje och uppmuntran för alla dem, som lära hednamissionen på sitt hjärta, men här är inte just nu utrymme att säga något därom.

På lördagseftermiddagen ägde själva församlingsbildandet rum. Särskilt kallade att närvara voro bröderna J. A. Rinell och J. E. Lindberg. Den senare var förhindrad att komma men ersattes av br. Martin Jansson. Av övriga missionärer anlände systerarna Nina Fredrikson och Susanna Anderson. Kinesiska ombud deltog dessutom från ganska många av våra församlingar. Till att leda förhandlingarna utsågs br. Rinell. Sedan namnen på de från Gåtå församling utflyttade medlemmarna, 250 till antalet, blivit upplästa och vissa frågor blivit framställda och besvarade, förklarades för-

24

samlingen bildad. Man beslöt, att dess namn skulle lyda: »Wangwo baptistförsamling», och beslut fattades även om inträde i det svensk-kinesiska baptistsamfundet. Till föreståndare och pastor valdes missionär Skoglund, men på samtliga andra poster valdes kineser. Församlingen, som i sitt slag torde vara mönsterförsamling, på vårt fält, hoppas att inom 10 år kunna vara oberoende av utländsk hjälp samt få en egen inhemsk pastor. Bland andra viktiga val, som förekommo, var vald av 10 stycken diakoner. Av 18 föreslagna bröder utsågos genom slutna sedlar dessa 10, och det anmärkningsvärda, ja, rent historiska i detta val var, att samtliga voro lekmän, vanliga medlemmar, och icke några evangelister. Att detta förhållande är särskilt glädjande för missionären kan icke nog betonas. Den nya församlingen övertog från moderförsamlingen tvänne utposter. Nära angränsande hyar böra självfallet till församlingens verksamhetsområde. Förutom den rätt stora skolan i Wangwo står även den närmaste grannskolan under församlingens

vård och tillkyn. Församlingens närmaste önskemål är nu att få en god utbildad bibelkvinna, som kan hålla bibelkurser etc. och möjligen ännu en evangelist. Måtte Herren få leda allt i rätt riktning och utse de lämpligaste arbetarna!

Mycket folk deltog i mötena, och under söndagen kulminerade den andliga stämningen under predikan, bön och sång. Efter predikan på l. m. av evangelisten Kao döptes 12 personer av undertecknad. Men särskilt gripande för minnet står diakonavskiljningen och nattdavdsfirandet på e. m. De 10 diakonerna knäböjde runt plattformen, och under händer påläggning och församlingens gemensamma, endräktiga bön avskildes de sålunda för sitt viktiga kall. Jag kan personligen icke uttrycka, vilken helig, glädjefylld bävan, som genomför mig den stunden. Jag skändade ock en underbar, härlig framtidssyn, då de kinesiska församlingarna en nytestamentlig organisation av lekmän vid styret och de av missionen avblivande infödda arbetarnas uppgifter reduceras till sina rätta proportioner. Må den synen genom Guds nåd snart bli verklighet!

Kära trosyskon! Bedjen för den nya församlingen och för övrigt för alla våra församlingar! Prisen och tacken Herren för att missionsverket icke är fästanget i Kina! Den allsmäktige, levande Prälsaren bygger upp sitt Rike. Kristus frälser synbare och förhållbar sitt namn därigenom. Men mycket, mycket mer återstår att uträtta och vinna. Och vägen till seger är den gamla kända men stundom bortglömda kungsvägen: sann ånger och svandalekännelse vid Korset, en utåhållig, intensiv bön i tro och förtröstan på Jesu löften och allmakt. »Öknen och ödenmarken skola glädja sig, och hednamarken skall fröjas och blomstra sasom en lilja. Den skall blomstra skönt och fröjda sig, ja, fröjda sig och jubla: Libanons härlighet skall bliva den given. Karmols och Saronas prakt. Ja, de skola få se Herrens härlighet, vår Guds prakt.»

Fridsönsningar, Edor i Herrens tjänst lyckliga Thure Skoglund.

Makarna Leanders

V. P. avskedsskrivelse och No 9 - Missionsstyrelsens svar. 1936

Då församlingar och trossyskon säkerligen äro tacksamma för att få del av de skrivelser, som växlats i detta ärende, och detta även kan vara till upplysning och gagn, har missionsstyrelsens verkställande utskott beslutit att offentliggöra dem i tidningen Vecko Posten. Samtidigt hänvisas till de meddelanden vilka tidigare blivit gjorda uti nr:is 3 och 5 av denna tidning.

De båda skrivelserna äro av följande lydelse:

Missionärerna Leanders skrivelse.

Still Baptistsamfundets Missionsstyrelse.

Kära vänner i Herren. Guds frid. Orsakerna till att vi sett det vara Guds ledning med oss, att uttaga Filadelfiaförsamlingens Pär i Stockholm kallelse äro många fler än man i ett brev hinne beskriva.

Missionssekreterare C. G. Lundin har uppmanat oss att skriftligen lämna vår avskedsansökan. Men vår anhållan har redan beviljats i närvaro av br. K. A. Modén och C. G. Lundin, vilka även givit oss rätt att själva bestämma tiden då vi skulle gå. Vi ha därför beslutit oss för att från den 1 jan. d. s. antaga Filadelfiaförsamlingens kallelse.

Redan för öfver ett år sedan, då vi nyligen hade anlitat hem från Kina gjorde vi framställning om att beviljas frihet att följa den helige Andes ledning och resa på de olika missionsfärderna i Kina för väckelsemöten. Tiden har gått och vi ha ännu icke fått något definitivt svar från Missionsstyrelsen på denna begäran.

Missionsstyrelsens ledamöter förstår nog att man behöfver ha någon tid på sig här hemma i Sverige vid ett sådant ombyte för att bli mera känd bland de vänner som skola stå som underhållare och förebedjare. När vi därför nyligen gen. br. C. G. Lundin hörde, att det troligen icke fanns någon utsikt att erhålla en sådan rörelsefrihet, om vi stätt kvar i Baptistsamfundets tjänst, kunde vi ej dröja längre utan antog kallelsen från Filadelfiaförs. Ty uti denna kallelse se vi en för oss, av Gud, uppläten dörr till en mera omfattande verksamhet för själars frälsning. Vi få nu mera än förr tillfälle att fullfölja vår ungdomskallelse bland Kinas många millioner.

Men Ni kära vänner förstå nog att man ej tar ett sådant steg hur som helst och icke utan att man först tager sig tid med att pröva saken i allvarlig böja inför Guds ansikte.

Efter att i öfver 40 år tillhört Baptistsamfundet och närmare 30 år varit samma samfundets missionär i Kina så kännes det underligt att skiljas åt. Vi hade i det längsta hoppats att väckelserna både i Kina och Kongo skulle mera öppna ögonen på våra främsta ledare för den helige Andes verk och i all synnerhet dopet i den helige Ande. Men vi ha, sorgligt nog, blivit missräknade.

Vi tacka dock på det hjärtligaste för all kärlek som kommit oss till

Detta vännerna Leanders uttalande är givetvis missvisande. Undertecknade ha ingen rätt eller plikt att antaga eller avskeda missionärer och hava naturligtvis icke heller viljat någon sådan utgång i detta fall.

Vi uppmanade br. Leander, att han och hans maka noga måtte överväga det steg, de ifrågasatte att taga, alldenstund vi båda ansågo det i hög grad omotiverat och oklokt. Om de efter ett sådant förnya övervägande vidblevo att antaga den av dem erhållna kallelsen, tillrådde vi dem att inlämna skriftlig avskedsansökan, vilket båda parterna ansågo nödvändigt i ett fall sådant som detta.

K. A. Modén. C. G. Lundin.

del under de många åren. Tack för offer och förböner. Ja, för sympati och välvilja mot oss och våra barn. Allt detta skall av oss alltid i tacksamt minne bevaras.

Till sist må vi dock säga, att det största offret för oss har varit tanken på att lämna det arbete på Kaomi missionsstation och fält, som vi genom Guds särskilda nåd och ingripande sett växa upp och blomstra. Det blir ej lätt att skiljas från dessa två tusen kristna vänner som äro oss så nära.

Om Missionsstyrelsen så önskar komma vi gärna till nästa möte för att närmare tala om vad vi ha på hjärtat angående de saker vi i kortlet skrivit om.

Med hjärtlig hälsning. Edra i Kristus tillgivna

Anna och A. Leander.
Stockholm den 8 jan. 1936.

Svaret från missionsstyrelsens verkställande utskott.

Missionärerna Anna och A. Leander, Bråvallaagatan 1, Stockholm.

Vänner och trossyskon.

Nåd och frid!

I skrivelse daterad den 8 jan. 1936 han i meddelat, att I från och med den 1 jan. detta år frånträtt Eder ställning såsom Sällskapet Svenska Baptistsamfundets missionärer i Kina.

Skrivelsen ifråga har blivit föredragen inför Komittén för missionen utom landet vid sammanträde den 9 jan. och nu senast inför Missionsstyrelsens verkställande utskott vid sammanträde den 7 februari 1936.

Såsom svar på denna Eder skrivelse vill missionsstyrelsens utskott härmed uttala följande:

Alldenstund Eder skrivelse utgör meddelande om ett av Eder redan fattat och praktiskt förverkligat beslut rörande Eder anställning, ha Komittén och missionsstyrelsens utskott intet annat att göra än att för sin del konstatera ett redan fullbordat faktum och lägga skrivelserna till sina handlingar.

Dels uti skrivelsen ifråga och dels i en av br. Leander avfattad skrivelse uti nr 2 1936 av Evangelii Häreld görens uttydningar om, att detta steg från Eder sida skulle hava tugits på grund av missräkningar med avseende på den ställning samfundet och dess missionsledning intager till frågorna om Anden och Adens verk. Detta är ägnat att väcka förvåning. Den ståndpunkt, missionsstyrelsen intager till dessa frågor, är nämligen tydligt uttalad i den förklaring, bröderna i samfundets missionsstyrelse och Örebro Missionsförenings styrelse enhälligt avgävo vid sitt gemensamma möte i Stockholm den 30 april—1 maj 1935.

Denna lyder:

Rörande den helige Ande och hans verk tro och hävda vi, att det är varje troendes förman att söka och mottaga Andens uppfyllelse och Andens givor i överrensstämmelse med vad som ägde rum i apostlatidens Kristna församlingar; att endast Andens frukt uppenbarad i en med Bibelordet överrensstämmande livsföring bör utgöra avgörande levis för, att en människa blivit uppfylld av Anden; att ingen må klandra eller döma en annan för olikhet i fråga om andliga upplevelser, utan att var och en må söka egen helgelse och i kärlekens sinne befrämja andras tillväxt i nöden och fullkomnande i Andens liv.

Det synes oss, att ingen, som önskar upplygga sitt trosly på Ordets grund och i sin gärning söker förverkliga, vad som ägde rum i apostlatidens kristna

församlingar, skulle hava något att invända mot denna av missionsstyrelsen sålunda intagna ståndpunkt. Det är för oss ofattbart, att den skulle kunna utgöra orsaken till det steg, som I nu tagit.

Eder beslut, att efter återvändandet till Kina ägna Eder hela tid åt resor över olika missionsfält i det stora landet, utgör, förstå vi, en för Eder starkare anledning till avskedet från vår mission. Antalet svenska baptistmissionärer i Kina är icke större, än att alla krafter behövas för de olika arbetsuppgifterna på det av Gud givna verksamhetsfältet. Det är av detta skäl vår uppfattning, att verken samfundets missionsstyrelse eller missionärskonferensen i Kina kunnat biträda detta av Eder långt på förhand uttala beslut.

Den i Eder skrivelse uttalade tacksamheten för offer och förlöner samt för lövsad kärlek, sympati och välvilja mot Eder och Edra barn gläder oss. Vi äga ju ock medvetandet, att missionsstyrelsen och kommittén för missionen utom landet alltid, i mån av förmåga, sökt göra det bästa för missionärerna och deras familjer liksom för det verk, Gud kallat dem att verka.

Vi uttala härmed samfundets och missionsstyrelsens tack till Eder läda för ett mångårigt gott arbete på Sv. Baptistmissionens fält i Kina.

Då I nu stå redo att upptaga ett liknande arbete på annat missionsfält där i landet, tillönska vi all den välsignelse, Gud i nåd tärkes beskära.

Detta hindrar emellertid icke, att vi hysa den bestämda uppfattningen, att det steg, som av Eder blivit taget, måste anses oföretsamt och i hög omotiverat. Vi känna det såsom en broderlig plikt att uttala detta.

På grund av Eder avgång ur Sällskapet Svenska Baptistmissionens tjänst står nu från och med den 1:sta jan. 1936 Eder bostad i Kaomi till disposition för

andra ändamål. Helt naturligt önskar man snarast få denna utrymd och tagen i anspråk för andra missionärer. Vi ansluta därför, att I snarast given oss besked om, hurvida det icke voro lämpligt, att Edra möbler och husgeråd emballerades och nedpackades för att på tid, som av Eder bestämmes, sändas till Peiping, dit Eder bostad lädanefter ju blir förlagd.

På grund av Eder övergång till annat missionssällskap och förhållanden, som stå i samband därmed, anse vi det naturligt och rätt, att Eder verksamhet, såväl i hemlandet som Kina, lädanefter helt förläggas till det sällskaps församlingar och verksamhetsområden, i vilket tjänst I nu stå. Kristlig takt och sunt omdöme i missionsfrågor synas oss kräva detta. Vi hysa ock uppfattningen, att I själva insen detta och därför kommen att handla i överrensstämmelse härmed.

Slutligen vilja vi med anledning av Eder artikel i Ev. Härold och av Eder fällda offentliga yttranden, vilka kommit till vår kännedom, uttala mening och förhoppningen, att, liksom vi ä vår si la önska undvika nedsättande omdömen om Eder, I också mån beflita Eder om att tänka och tala väl om oss och det Gudsfolk, som tillhör Baptistsamfundet i Sverige. Eder avskedskrivelse med dess hjärtliga tacksamhetsbetygelser ådagalägger ju att missionsstyrelsen och samfundet icke äro värda klander rörande sitt förhållande till missionen och missionärerna.

Kärleken är tålig och mild. Kärleken avundas icke, Kärleken förhåver sig icke, den upplåses icke. Den skiekar sig icke ohöviskt, den söker icke sitt! I Kor. 13: 4, 5.

Stockholm den 7 februari 1936.

För Sällskapet Sv. Baptistmissionens
Missionsstyrelse:

J. Byström H. Danielson.
K. A. Modén. C. G. Lundin.

*Se ock sid. 22.
Lundens möbler.*

Svensk missionshistoria i siffrornas ljus.

Av pastor Sigfrid Alm.

Svenska Missionsällskapet, som nu står inför firandet av sitt 100-årsjubileum, är den första organisation som bildades i Sverige med syfte att arbeta för den protestantiska läran utbredande bland hedningarna, såsom det står i stadgarna, och detta syfte ville man främja närmast genom att i Sverige insamla medel för hednamissionen, men naturligtvis också, i den mån möjligheter därtill erhöles sig, genom utsändande av missionärer och så småningom upplagande av eget eller egna missionsfält.

Det kan då vid 100-årsminnets firande vara av visst intresse att studera den nuvarande omfattningen av svensk insats i hednamissionens gärning. De senast tillgängliga siffrorna äro från den 31 december 1931. Av desamma framgår, att för närvarande 17 olika organisationer finnas i Sverige för arbete bland de icke kristna folken. Bland dessa organisationer finnes dock icke längre Svenska Missionsällskapet, som numera helt koncentrerat sin verksamhet på arbetet i Lappland, sedan Svenska Kyrkan fick sin egen organisation för hednamission i Svenska Kyrkans Missionsstyrelse, inrättad år 1874.

Det första, alltjämt bestående självständiga svenska missionsfältet upptogs först 31 år efter Missionsällskapets bildande, genom den år 1858 bildade Evangeliska Fosterlandsstiftelsen, som år 1866 utsände sina första missionärer till Ostafrika, närmast Eritrea. Redan 13 år tidigare eller år 1853 hade Svenska Missionsällskapet sändt ut missionärer i tyska Leipzigsällskapets tjänst på dess fält i Sydindien. Ja, ännu tidigare hade försök gjorts av det 1816 upprättade Lunds Missionsällskap att upplaga

Sigfrid Alm.

självständigt svenskt missionsarbete i Kina. Tvenne missionärer sändes ut, men sedan den ene blivit mördad av rövare, återvände den andre till hemlandet.

Ur Fosterlandsstiftelsen uppstod år 1878 Svenska Missionsförbundet, som 1881 utsände sin första missionär till Kongo och 1886 där fick självständigt fält. År 1887, då Erik Folke utgick till Kina, bildades sammanslutningen Svenska Missionen i Kina. 1890 upptog Svenska Baptistsamfundet arbete i Kina och senare i Kongo. Samma år, 1890, utsände Helgelseförbundet sina första missionärer till zulu-fältet i Sydafrika och till Kina. Den missionsorganisation, som 1900 organiserades som Svenska Alliansmissionen, utsände redan 1893 sina första missionärer till Kina. 1898 upptogs arbete i Mongoliet genom den grupp, som sedan sammanslötts under namn av Svenska Mongolnissionen. 1904 utsände Svenska Jerusalemföreningen sin första missionär till Jerusalem och Betlehem. 1910 upptog Örebro Missionsförening arbete dels i Kina och dels i Kongo. 1911 bildades genom utbrytning ur Evangeliska Fosterlandsstiftelsen missionsällskapet Bibeltrogna Vänner, som därmed också fick missionsfält och missionärer i Ostafrika. Den svenska fribaptistmissionen har arbete särskilt i Sydafrika, varjämte även den svenska pingströrelsen torde ha ett större antal missionärer på olika håll i världen. Från dessa bägge sistnämnda missioner föreliggande emellertid inga

tillgängliga uppgifter angående omfattningen av missionsarbetet.

Av ytterligare svenska missionsorganisationer må nämnas dels den svenska Israelmmissionen, som sedan 1876 bedriver arbete bland judar i Sverige, Österrike och Tjeckoslovakien, samt Metodistkyrkan i Sverige och Frälsningsarmén, vilka insamla medel till hednamissionen och ställa dem till vederbörande världsorganisationers förfogande, samtidigt som man också från Sverige såväl från Metodistkyrkan som från Frälsningsarmén sändt personliga krafter till vederbörande världsorganisationers hednamission.

Jämlikt uppgifter, lämnade av 15 svenska missionsorganisationer, finnas för närvarande i arbete på missionsfält 739 svenska missionärer, varav 268 män, 239 ogifta kvinnor och 232 missionärsfruar. Vid sin sida i arbetet ha de 4,379 inhemska missionsarbetare. Organiserade församlingar uppgivas till sammanlagt 560 med 74,507 nattvardberättigade församlingsmedlemmar och 99,838 döpta församlingsmedlemmar. Under år 1934 blevo sammanlagt 8,909 personer genom dopet upptagna i de kristna församlingarna, varav ca 5,000 vuxna icke kristna. I 1,116 vardagsskolor undervisades 41,712 elever.

De svenska missionernas sjukvårdsarbete har under den senaste tiden varit i oavlatligt växande ifråga om omfattning. För närvarande finnas på de svenska missionsfält 101 sjukhus och polikliniker, där arbetet i regel utföres av examinerade läkare och sköterskor. 205,456 olika personeringo vård och hjälp under år 1934 vid dessa sjukhus och polikliniker.

Gåvorna till hednamissionen uppgingo i Sverige under år 1934 till sammanlagt kronor 4,522,418, härj då ej inräknade de gåvor, som insamlats av fri-baptisterna och pingstvännerna. Denna sistnämnda siffra innebär en ökning från närmast föregående år med kronor 238,000.—.

Inför hör nämnda siffror måste man ju med stor glädje konstatera en utomordentligt rik utveckling av den svenska hednamissionen från i det närmaste intet för 100 år sedan. Första året av sin tillvaro redovisade Svenska Missionsällskapet en sammanlagd inkomst av 5,000 riksdaler banko, vilken summa då fördelades på Baselmmissionen med 1,800 riksdaler, Londonsällskapet och Wesleyanerna 1,200 riksdaler vardera och Brödrarförsamlingen 800 riksdaler.

Vid ett mera ingående studium av missionsintressets utveckling i Sverige finner man, att växten ägt rum alldeles särskilt under de sista 30 åren. Visserligen funnos redan då 13 av de 15 organisationer, för vilka statistiskt material föreligger. Endast Örebro Missionsförening och Bibeltrogna vänner ha tillkommit sedan år 1903. Men arbetet var till sin omfattning synnerligen begränsat. Då var det sammanlagt 273 svenska missionärer mot nu 739; då 276 inhemska medarbetare mot nu 4,379; då 7,671 döpta församlingsmedlemmar mot nu 99,338. Då sammanlagda inkomster i Sverige kronor 977,400:— mot nu 4,522,418:—.

År 1903 voro Svenska Kyrkans Mission, Evangeliska Fosterlandsstiftelsen och Svenska Missionsförbundet som nu de tre största missionsorganisationerna, ehuru ordningen dem emellan var en annan än nu. År 1903 stod Missionsförbundet främst ifråga om missionärer med 83, därefter Stiftelsen med 47 och sedan Svenska Kyrkan med 40. Stiftelsen stod då främst ifråga om inkomster med 354,700 kronor, därefter Missionsförbundet med 216,200 kronor och sist Svenska Kyrkan med 172,100 kronor, medan ifråga om infödda församlingsmedlemmar Svenska Kyrkan då stod främst med 3,400 och Stiftelsen sist med 1,750. Ännu 1914 stod Stiftelsen främst ifråga om inkomster med kronor 486,860:— och Svenska Kyrkan sist av de tre med kronor 387,061:—. Stiftelsen stod då också främst ifråga om missionärer med sammanlagt

98 (S. M. F. 84; Sv. Kyrkan 51). År 1916 var ordningen omkastad. Då hade S. M. F. 138 missionärer, E. F. S. 81 och Sv. kyrkan 60, medan Svenska Kyrkan ifråga om inkomster ryckt främst med kronor 508,794:—. Följande år, 1917, gick S. M. F. förbi E. F. S. ifråga om inkomster (S. M. F. kr. 548,610:— och E. F. S. kr. 503,043:—). Sedan dess har Missionsförbundets inkomster varit i stadig ökning till nu kr. 1,060,910:—, och likaså Svenska Kyrkans missions inkomster till nu kr. 1,219,687:—, medan Svenska Kyrkans mission även ifråga om missionärer kommit främst med 118 mot S. M. F. 112 och E. F. S. 77. Stiftelsens inkomster för hemmissionen voro 1934 kr. 504,107:—, alltså endast obetydlig ökning under de sista 20 åren.

(Forts. å sista sid.)

Svenska missionen arbetar nu på sammanlagt 28 olika fält, nämligen i Indien 5, i Rhodesia 1, i Sydafrikanska Unionen 3, i Nordafrika 1, i Ostafrika 5, i Kongo 3, i Kina 7, i Turkistan 1, i Mongoliet 1, i Palestina 1 samt bland judar på spridda platser. Härtill komma de områden i olika delar av världen, som bearbetas av fribaptisterna och pingstvännerna. Det är icke tvivel om att de många olika missionsorganisationerna i hemlandet bidragit till ett alltmer ökat intresse för hemmissionen och en stor offervillighet för den gärningen. Men nog ha de också bidragit till alltför stor splittring av krafterna på missionsfältet med ofta onödigt fördyring av arbetet och försvagad effektivitet.

I rik välsignelse har under de gångna 100 åren — trots allt — föddat ut från den svenska kristenheten till de icke kristna folken i de mest skilda trakter av världen. Svensk mission har städse också mötts med stort förtroende och blivit på olika sätt uppskattad. Man har i den icke kristna världen förstått, att här åtminstone icke kunnat vara fråga om någon förstucken kolonialpolitik i maktens och penningens intresse. Det osjälviska i gärningen har alltid varit uppenbart, hur man än ställt sig till den direkta evangelieförkunnelsen.

Långt mer rik än den välsignelse, som genom missionen kunnat flöda ut från Sverige, är den välsignelse, som genom missionen strömmar tillbaka in över Sveriges kristenhet. Med innerligt och varmt tack till Gud för all denna välsignelse över församlingar och enskilda i vårt land må missionens innevarande 100-årsminne firas.

Sigfrid Alm.

De angripna pingstvännerna. *Ö. G.!*

Av Axel Andersson.

Örebro baptisternas tidning Missionsbanéret citerade för någon tid sedan med gillande ett uttalande, som något är tidigare gjorts av pingstvännernas ledare Lewi Pethrus. Däri säges bland annat: »De båda största frikyrkosamfundens främsta ledare försumma intet tillfälle att angripa pingströrelsens folk och de sanningar, de förkunna». De båda största frikyrkosamfundet här i landet äro Svenska Missionsförbundet och Baptistsamfundet. Vilka han anser vara dessa organisationers främsta ledare, säger han visserligen icke. Men då missionsföreståndarna, åtminstone då något är felaktigt, bruka få skulden därför, och man har gammal erfarenhet av Lewi Pethrus' angreppsmetoder, är det ju lämpligen lätt att räkna ut, att det är Baptistsamfundets föreståndare och undertecknad, som äsyftas. Det må tillätas mig att som svar på anklagelsen vad gäller mig personligen få säga några ord.

Under gångna år har jag efter bästa förstånd och samvete sökt att framträda som en förespråkare för vidhjärtenhet och tolerans inom Svenska Missionsförbundet. Jag har nämligen allt mera lärt mig att förstå, att under mycken oredlighet i huvudet och mycken villfarelse i läran kan ändå dötja sig mycken kärlek till Gud och bröderna. För övrigt finnes varken allt vett eller all kunskap i ett huvud. I många stycken fela vi alla, även när det gäller uppfattningen av vad Guds ord lär. På samma gång som det gäller för var och en av oss att efter förmåga söka att växa till i förstånd och i kristlig kunskap, är det också av vikt, att vi medgiva frihet för andra att i olika trosfrågor ha andra åsikter än vi själva. Denna regel följde jag också även vad gällde pingstvännerna såväl inom som utanför Svenska Missionsförbundet.

Jag tror också, att denna tolerans är i överensstämmelse med Jesu förkunnelse och evangeliets anda. At-

bli det allra rikaste, då de vid olika tillfällen och under olika förhållanden få möta varandra ute i bygderna.
S. M.—st.

minstone vet jag mig icke någonstädes i evangelierna ha sett, att Jesus visade några ifrån sig, därför att de icke hade samma åsikter som han själv. Tvärtom vände han sig mot det lärjungarnas trängsinne, som krävde, att den, som ville verka Guds verk, skulle följa med dem och vara som de.

Den prøvosten, som Jesus använder, är icke av intellektuell utan av moralisk art. »Av deras frukt skolen I känna dem», säger han. Partisinne, hat, lögn och annan orättfärdighet uppreste han sig emot, var han såg dem. Ty det var sådana saker, som fördärvade människor och gjorde dem odugliga för Guds rike.

Det var också denna prøvosten jag använde med avseende på de pingstbetonade elementen inom Svenska Missionsförbundet. Det var en jämförelsevis obetydlig händelse, som medförde striden. Jag bevisade nämligen ett möte för predikanter, där en »pingstbetonad» man, som reste i Förbundets församlingar och hade avlöning av dem, på det kraftigaste angrep Förbundet. Nu menar jag naturligtvis icke, att Svenska Missionsförbundet är felfritt, ej heller att det skulle vara förbjudet att kritisera det. Men den kritik, som här framfördes, var så upprörande osann, att jag icke kunde annat än opponera mig däremot. Detta taldes icke.

Ungefär vid samma tid inträffade en annan sak. Från främmande ort lät kom till Sverige en man, som under ett tjugotal år genomvandrat de religiösa organisationerna inom sitt hemland och överallt blivit utesluten på grund av ogudaktigt leverne. Omedelbart efter den sista uteslutningen och utan att han på något sätt sökt att gottgöra vad han brutit, kom han över till Sverige. Han säg, att de pingstvänliga elementen hade vind i seglen och slöt sig naturligtvis till den falang, som han trodde skulle hembära segern. Så började han resa omkring för att införa Förbundets folk i det högre andliga liv, som de pingstbetonade ansågo sig ha förmånsrätt till. Jag fick reda på mannens föregående och skrev till de pingstbetonades le-

dare om saken. Han svarade, att han nog visste om detta förut men ansåg detta icke utgöra något hinder för mannen att fortsätta. I stället vändes från de pingstbetonades sida oviljan mot mig, som »hade talat om» hur det var. Naturligtvis kunde man icke använda dessa saker inför allmänheten, när det gällde att hindra mitt val som missionsföreståndare. Man tog i stället till ett annat medel, som redan förut visat sig lämpligt, då det gällt att fördärva oskyldiga människor, man beskyllde mig för bibelkritik. Man lyckades också uppnå den önskade paniken, och en hel del hederliga människor, som icke hade det minsta reda på vad striden gällde, drog sig med in i den som mina motståndare. Man lyckades icke tillintetgöra mig. Men angreppen mot mig ha heller aldrig upphört efter den stunden. I dessa angrepp har Lewi Pethrus tagit en framstående del. I tvenne skrifter, som bära hans eget författarenamn, har han kommit med personliga angrepp. Ännu en tredje liknande skrift av annan penna har utsänts från hans bokförlag. En av örebrobaptisternas mera bemärkta »evangelister» har under långa tider sökt att »väcka» människor till kristen tro genom att på sina möten undersöka frågan om vilket som är att föredraga, en fritänkare-agitator eller en bibelkritisk missionsföreståndare. Då missionsföreståndarna icke äro så många här i landet och tonfallen från striden om »Präster och profeter» kännas igen, är det icke så svårt att förstå, vilken missionsföreståndare som äsyftas. Och naturligtvis är fritänkare-agitatorn bättre än missionsföreståndaren. Därför har också en annan närstående meningsfrände och medarbetare nu övergått till fritänkarepropagandan. Men när frikyrkliga samarbetskommittén på grund av från olika håll inkomna rapporter om den nyss nämnde mannens liv och leverne vågade påpeka olämpligheten av hans fortsatta verksamhet, togs han i försvar av örebrobaptisternas tidning. Senast denna sista sommar har en icke okänd skribent i åtskilliga av södra Sveriges allmänna tidningar upprepat på nytt alla de gamla lögnerna även om min person.

Sedan Svenska Missionsförbundets existens icke längre är hotad genom

En studie- och ledare kristliga folkhö uppmärks

Sedan några år tillbaka har S. M. U. i samarbete med Jönköpings Kristliga Folkhögskola årligen anordnat en kurs för ungdoms- och juniorledare samt söndagsskollärare. Vanligen har den kursen hållits i maj, detta främst med hänsyn till att en årskurs då slutat,

pingströrelsens angrepp, har jag för min del ansett mig kunna nedlätta striden. Ty på personliga tillvitelser har jag ingen anledning att svara. Men det hjälper icke ändå. Jag säges i alla fall icke försumma något tillfälle att angripa pingströrelsens folk.

Men det som är farligast för pingströrelsens besånd, är varken mina eller någon annan missionsföreståndares angrepp, utan de synder som opåtalat fått växa sig starka inom rörelsen i dess olika föreningar. Genom dem avslöjas även för utomstående, att pingströrelsen seglar under falsk flagg och tar sig namn och titlar, vilka den icke är berättigad att bära. När den angriper andra och efter måttet av sina krafter söker att framkalla en religiös terror mot olikatänkande men samtidigt söker sätta martyrkronan på sitt eget huvud och klagar över, att den är förföljd, så är detta visserligen icke något som har med pingstens ande att göra men som väl kännas igen från bolsjevismens och nazismens strider. Jag vill visst icke förneka, att det inom pingströrelsen finnes många verkliga Jesu lärjungar liksom det t. ex. finnes sådana inom den katolska kyrkan. Men om vi tillämpa Jesu nyss nämnda regel, vilket vi äro icke blott berättigade utan även skyldiga att göra, så är pingströrelsen dömd upp ifrån toppen och ned igenom. Enligt den måttstock, som Jesus använder, är den en rörelse bort från något högre till något lägre, bort från det centrala och stora till det perifera och lilla. Det är möjligt, att detta påstående skall framkalla nya vredesutbrott från pingströrelsens sida. Men det kan icke hjälpas. Ty dess sanning börjar nu framträda i så öppen dag, att även de minst initierade börja kunna se den. Och så är det icke för tidigt, att den utsäges.

Baptismens i Sverige styrka och svaghet.

Missions-
standard-
15 maj 1937.

Mången torde förundra sig över att just svenska baptistsamfundet ofta varit utsatt för söndringens prövningar. Andra samfund ha väl också fått viddkänna samma ledarsambete, men kanske inte så ofta och i så stor omfattning. Syndfrihetsläran åstadkom på sin tid mycken skada. pingströrelsens leder rekryterades under dess första årtionden inte minst från baptistförsamlingarna, och så kom nu de Örebroinriktade församlingarnas utbredning, den största separation samfundet hitintills varit utsatt för.

Vilka kunna orsakerna vara till dessa återupprepade splittringar med jämförelsevis korta mellanrum? Manga svar på denna fråga ha lämnats av baptisterna själva. Se här några av de orsaker, som angivits. Vi ha varit för självgoda över vårt dop och dömt andra för hårt på den punkten; vi ha inte varit nog andliga eller vi ha varit för överandliga; vi ha haft en för jordisk inställning eller ock varit så himmelska, att vi varit liksom rotlösa på jorden; vi ha varit för intellektuellt betonade eller också så sentimentalna, att det hela gått upp i känslor och själslighet; vi ha haft för myndiga andliga ledare eller också saknat verkliga ledare i församlings- och samfundsliv o. s. v. Ja, vad är det allt vi inte varit eller varit och som nu anges som orsaker.

Nu är det väl ett faktum, att allt detta förefunnits kanske i lika hög grad inom andra församlingar och samfund, men som det oaktat bättre än baptisterna kunnat hålla ihop i prästningens tider. De torde dock i det stora hela vara varken sämre eller bättre än andra frikyrkosamfund.

Några särskilda orsaker till söndringarna måste väl i alla fall föreligga, och ha vi då att söka dem antingen hos baptisterna själva eller utan dem i förhållandena, som omgiva dem. Då förhållandena omkring dem äro desamma som för andra frikyrkosamfund i Sverige, måste orsakerna till söndringen ligga inom dem själva, i deras psyke som människor, i deras mentalitet och i deras fostran som kristna.

Baptisterna äro i allmänhet i världen inte riktigt lika andra människor till kynne och väsen. De äro så frihetsälskande, att tradition, allmänna bruk, seder och tänkesätt och vanliga åskådningar skjuta de åt sidan för att gå sin väg utan hänsyn till någon eller något annat än sin bibel och sin Gud. De behärskas av en starkt oavhängighetsdrift, de vilja vara sig själva, de vilja bestämma över sig själva, och inte så få av dem äro starkt oppositionella. Dessa karaktärsdrag äro delvis medfödda och delvis historiskt betingade. Baptist blir inte gärna en karaktärssvag och räddhagad människa. Att bli en kristen kan ske i all tysthet och obemärkthet, men dopet skall ske offentlig inför alla, och det steget medför ofta kritisk, hån och inte sällan förföljelse av eller annat slag. En

svag, osjälvständig och harhjärtad människa utsätter sig inte gärna för sådant. Varje baptistdop är en öppen stridsförklaring. En baptist är icke en opportunist, han är en opponant till sitt skaplymne. Detsamma kan i viss mån sägas om en pingstvän, men det är lättare att gå in i pingstförsamling än att bli baptist, ty i pingstförsamlingen sköljes man oftast in av en mäktigt känslövåg, baptist blir man av samvetslydnad inför Guds vilja, uppenbarad i Ordet. Baptisterna ha brutit marken och av gammalt fått antagonismen emot sig, på pingstvännerna ser man försönligare. Dessutom har det samfundet ännu knappast hunnit beprövas.

Baptisternas utpräglade självständighetskänsla, demokratiska inställning och individualism innesluta stora förtjänster. Baptisterna passa bra som pionjärer på det religiösa och moraliska livets omfattande områden. Eftersamma kunna de gå till stora livsuppgifter såsom William Carey och Adoniram Judson, med glädje lida mångårigt fängelsestraff som John Bunyan; de offra hellre sina liv än de höja sig för världsskyrkor och mäktiga prelater. De äro ytterliga stridsmän.

Men baptisterna äro i allmänhet bättre vid fronten än som fredliga odalmän. Allt är bra, så länge striderna rusa mot dem. Då hålla de gärna ihop. Men när striden utifrån upphör, stå de där nästan försagda och handfallna. Vad skola de nu taga sig till. Det stilla, tysta, tålliga knoget ligger inte för dem. Ha de inte längre världen att strida emot, så börja de inte sällan strida mot varandra. De utgöra ett modigt, stridsfärdigt och uppoffrande folk, men de äro ett ganska oroligt folk.

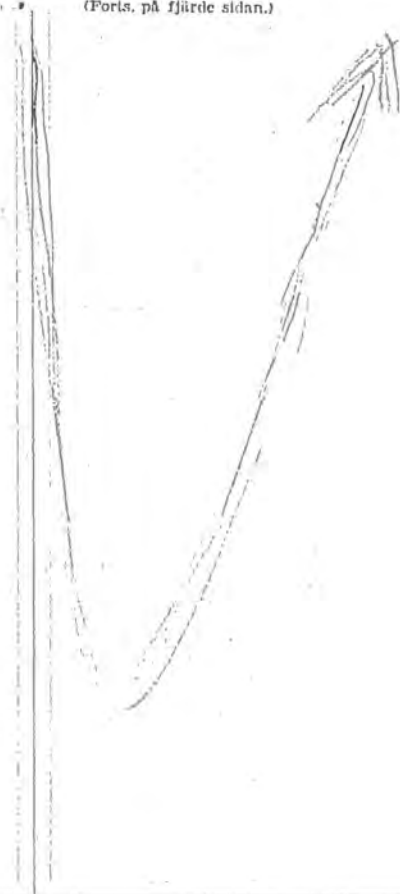
Deras till ytterlighet utpräglade individualistiska livssyn och demokratiska åskådningar göra deras gemensamma samvaro i det dagliga livet rätt besvärligt ibland. Många av dem vilja vara ledare. Känslan av personlighetsvärde har i mångas föreställning begåvat dem med talanger, som de kanske sakna. Många av dem känna sig förnärmade över att de inte få uppgifter, som motsvara deras framstående egenskaper. De kunna inte fatta, att de, som äro örnar, skola ruva på ägg i småfaglarnas nästen. Och de ha svårt att fördraga starka personer, som befinna sig i deras mitt. För all del: de beundra hjältarna, gråta av förtjusning vid tanken på sina stormän, men inte när de tänka på dem, som nu leva, såvida inte ett hav allra minst skiljer dem åt. I de stormän, de ha nära, ana de en föreliggande fara: de vilja kanske bli kyrkofurstar, samfundspåvar. Bäst att mota dem i tid. Lärda män se de kritiskt på. Inte för att de undervärdera lärdom precis, men sådana kunna förvränga sanningens klara väg. Vem som helst anser sig vara en lika god teolog som någonsin pastorn och tror sig kunna bedöma en predikan och förstå församlingsledning fullt ut lika bra som en åldrig, vis Herrens tjänare. Här är demokratin genomförd till det absurda. Så torde det vara bland baptisterna litet varstides i världen och lite minst i Sverige.

Det är också betecknande i detta svårt de verkligen begåvade männen haft det inom baptistsamfundet där. Den ene efter den andre av dem har antingen lämnat samfundet eller dragit sig tillbaka från aktiv tjänst. Detta inte på grund av avfall i liv och lära utan därför att det så ofta visat sig hart när omöjligt att åstadkomma någon harmonisk samverkan. De ha inte velat sina trosfränder något illa, men de ha sett klarare och åstundat att leda dem framåt på insikternas och den sunda livsutvecklingens väg.

Det, som utgjort baptisternas styrka utåt, har inte sällan varit deras svaghet inåt. De ha varit för ensidigt stridsbetonande och så självmedvetna, att de i stor utsträckning inte velat veta av någon ledning. Det dröjde länge innan de insågo nödvändigheten av att deras predikanter erhöles någon som helst skolbildning — många ha samma uppfattning ännu — och det har i stor utsträckning dröjt ända tills nu, innan de velat giva sina föreståndare den ställning Nya testamentet tilldelar dem.

I många församlingar har man långt hellre föredragit kvinnliga evangelister av båda könen än en församlingsanställd pastor. Intet annat samfund i Sverige har varit så överhopat av allehanda slags evangelister som just baptistsamfundet varit. Att många av

(Forts. på fjärde sidan.)

(Forts. från andra sidan)

Baptismens i Sverige . . .

dessa evangelister verkat till rik välsignelse, erkännes tacksam, men på sammagång har verksamheten genom dem i många fall fatt en allt för ensidig prägel av känslobetoning och feminism. Och privitism. De för sin kallelsegärning fostrande och dugliga männen ha ofta trängts undan, rent av blivit uppsagda, och en evangelist har intagit platsen. Dels var evangelisten billigare och dels gjorde han inte anspråk på ledareställning. Demokratiskt och individualistiskt kunde då obehjdat få utvecklas till vanstyrelse.

Ehuru dessa evangelister formellt inte varit lärare, ha dock många av dem varit det i verkligheten. De ha undervisat i de stycken de ägt eller trodde sig äga en smula insikt i och som legat närmast till. Utan någon som helst skoling eller bildning ha många av dessa barn av i går uppträtt som andliga lärare i församlingarna. Deras undervisning har vanligen inriktat sig till kritik av den för dem okända ledningen av det samfund de tillhört, de ha talat om samfundets andelomhet, något som de inte varit kapabla att bedöma, och de ha i övervägande grad sysslat med eskatologiska ämnen utan någon nämnvärd insikt i dessa ting. De ha haft en viss värme, men föga ljus. Några av dem ha varit ytterligt aggressiva och dömande, ty ingen är ju, så tvärsäker som den okunnige, skulle jag tro. Man får dock inte döma dem för hårt, de ha blivit fostrade och utsända i den anda och sedan funnit denna väg lättast framkomlig.

Men huru det under tiden gått med utvecklingen i en del av dessa församlingar, det visa nu den hållningslöshet och bristande samhörighetskänsla som flerstädes framträder. Ingenstädes bland de kristna i Sverige torde den andliga insikten och vidsynligheten vara så ringa, och den allmänna kulturbildningen så låg och religionen så primitiv som i en del av dessa baptistförsamlingar, vilkas verksamhet längre tider uppehållits av sådana evangelister och med någon broder A. B. eller C. som föreståndare.

Under tiden sådan verksamhet förtgått i en hel mängd församlingar, ha andra församlingar fostrats av män med andlig insikt, kunskap och blick för kristendomens djupaste väsen, för hela dess omfattning och för Guds rike i stort. Dessa män ha velat rädda samfundet från den andliga inskränkthet och privitivism, som hotat detsamma, de ha strävat efter att föra ut det ur en osund isolering, rena det från självöverskattning, vidga synpunkterna och få en smula kristlig kultur över det hela. Där sådana starka andliga ledare kunnat behålla sig kvar i en församling, besegrat oppositöriska element och fått utöva ett djupare andligt fostrande inflytande, har vuxit fram en annan kristen menighet, som förenat gudsfruktan och ett levande missionsintresse med en stark samfundskänsla, vidsynhet i fråga om andra kristna samfund och en högre allmän kulturbildning.

Det är i de här ovan berörda förhållandena vi ha att söka den djupaste orsaken till dualismen. Talet om att den ena avdelningen av samfundet skulle vara gudfruktigare än den andra, att den skulle predika ett fulltonigare nytestamentligt budskap än den andra, det stämmer ej med verkligheten. Det ländar icke örebroriktningen till heder att dess ledning under en följd av år systematiskt sökt undergräva förtroendet för samfundets ledande män, och att den taktik, den därvid använt sig av visst inte burit den broderliga kärlekens eller ärliga handläggens kännetecken. Vid flera tillfällen ha förenade våldsamma attacker gjorts mot samfundet och dess ledande män i omstörtningssyfte eller åtminstone för genomgripande omplacering på samfundsledningens förtroendeposter. Men då alla försök förvandlats till frågande skum mot baptismens fasta vallar, tog oppositionen slutligen konsekvenserna av sitt handlingsätt och lämnade samfundet.

Det svenska baptistsamfundet går efter detta säkerligen en lyckligare tid till mötes. Det är sant, att antalet betydligt förminskats, men så har nu samfundet äntligen befriats från den hämmande och sönderslitande dualismen, som under en lång följd av år stort friden, tvekan och arbetsron. Sären

komma väl så småningom att helas, och den barmhärtige Guden kommer väl att hjälpa både samfundet och dem, som nu lämnat detsamma.

Några lärdomar böra vi i alla händelser inhämta av det, som nu ägt rum bland Sveriges baptister. Det säger oss, att vi icke böra driva det demokratiska styrelseskicket, individualismen och den kristliga friheten därtill att det gemensamma bästa åsidosättes, och att vi böra akta oss för en ensidig utveckling. Det bör återföra oss till det apostoliska ordet: »Han har ock satt somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare för de heligas fullkommande till ämbetets verk, till Kristi kropps uppbyggelse, till dess vi alla binna till enheten i tron och i Guds sons kunskap, till en fullkommen man, till Kristi åldersmätt» etc. Vi skola lära oss att inse, att samverkan inåt är lika nödvändig som strid utåt och att självständighet, och kraft böra förenas med betänksamhet och böjighet såsom djupa insikter böra förenas med ödmjuk tro.

David Edén.

Världen har endast 56 millioner eng. □
mil av land. Av detta är blott 34 □ användbar.

Amerika har 3. millioner □ mil, Ryssland
8 mill., Frankrike 5. mill., England etc. 14 mill.
Dessa riken ha tillsammans omkr. 30 mill.
av de 56 mill.

Japan med 70 mill. invånare har 148.000
□ mil, Italien (ej uppskild.) Tyskland 182.000
□ mil

Livstecken från Kina.

Ell par veckor hade gått utan meddelande från missionärerna i Kina, när brev anlände från Eric Strutz och Egron Rinell den 17 dennes. De äro daterade Kiaohsien den 23 och den 25 jan. Strutz ger oss en skildring av händelserna dag för dag från den 4 i. o. m. den 22 jan.

Den 4-6 voro makarna Strutz i Tsingtao, där det började bli va svårt att uppehålla sig, emedan de flesta butikerna voro stängda och priserna höga. De beslöto därför att återvända till Kiaohsien. Vi läta Strutz berättla: »Torsdagen den 6. Först vid 12-tiden anlände J. A. Rinell och Gerda. Sedan all packning surrats fast, begåvo vi oss på väg mot hemmet efter sex månaders bortovaro. Vägarna närmast Tsingtao i trakten av de förstörda japanska fabrikena voro alldeles svarta med folk, som arbetade i sitt anletes svett för att kunna släpa så mycket som möjligt, inna ägarna anlända. Färden gick bra, och om ett par timmar voro resenärerna lyckligt i Kiaohsien. Den 8 jan. nås missionärerna av rykten om rövares plundringar ute på landsbygden. Vidare skriver Strutz:

»Den 10 januari. Strax före 8 på morgonen började flygmaskiner surra. Under hela dagen kommo de gång på gång. På eftermiddagen flögo två nära en timmes tid och 'kammade' vår stad. De voro bara 100 meter eller så över våra hustak, så det var lätt att urskilja folket på maskinerna. Det var en smula irriterande att ha dem så nära på sig, men som väl var gjorde de ingen skada. De ville väl bara se att alla kinesiska soldater givit sig i väg. På eftermiddagen telefonerade vi till amerikanska konsulatet i Tsingtao och meddelade läget här. Vi fingo då veta att Tsingtao intagits av japanerna på middagen och att den japanska flaggan nu vajade över guvernementsbyggnaden. Folk kommer flyende därifrån över vår stad. Staden Weibhsien ej långt från Kuomi säges också ha fallit i fiendens händer. Från Kuomi anlände brev, vari kamraterna återtaga inbjudan att hålla missionärskonferensen där. De oroliga förhållandena äro orsaken. Utskottet skulle i dag haft sammanträde här, men det blev omöjligt på grund av kriget. Intet bud från kamraterna i Chucheng.

Den 11 jan. Skulle egentligen ha givit mig i väg till Wangtai, men med så mycket flygande över trakten ansåg jag det vara bäst att stanna hemma. Ungefär lika många flygare öfver staden i dag, men de flögo

kuan blevo dessa en smula skrämda. Rinell och jag gingo över till militärbefälhavaren och sökte så gott det var oss möjligt göra klart för honom att vi ej önskade se militärer i våra egendomar. Han var hygglig, och vi fingo skriftliga order att klistra upp på alla dörrar med förbud för militär att besöka området.

Den 17 januari. Snöfall under hela dagen. Vi ha börjat med utdelning av soppa åt flyktingarna i skolorna. Pengar därtill insamlad; vi vid julgudstjänsten. En del soldater ha avtågat. Alla förbindelser med yttervärlden äro avbrutna.»

Den 19 jan. avtågade större delen av de japanska soldaterna. Missionärerna erhöilo nya plakat att sätta upp på dörrarna. Den nye styresmannen förbjuder genom dessa soldaterna att besöka missionens egendomar. Så tilläger Strutz: »Alltfort avklippta från yttervärlden. Skulle gärna vilja sända ett bud hem till Sverige, att allt är väl med oss, ty vi ana, att ni hemma äro oroliga för oss.

Den 20 januari. J. A. Rinell och jag besökte på förmiddagen stadens nye japanske guvernör. Han var en mycket vänlig man. Vi fingo hans visitkort att visa upp vid resor ut till landet. Det är synnerligen svårt att få fram vad man har på hjärtat, då tolken inte är vidare hemma vare sig i kinesiska eller engelska. För övrigt intet nytt.

Den 21 januari. Mycket kallt — 16 grader. Affärerna börja så småningom bli livligare, och en del folk kommer in från landet för att avyttra sina varor. Bud från posten om att 28 säcker anländt från Tsingtao och därför hopp om livstecken från yttervärlden.»

Denna förhoppning uppfylldes. Det kom brev från Chucheng, där läget var kritiskt, men missionens egendomar oskadade och missionärerna i fullt arbete.

Ett besök i Kuomi.

I sitt brev omtalar Egron Rinell, att han jämte sin fru cyklat till Kuomi den 14 jan. för att hälsa på kamraterna där. Det var just samma dag, som japanerna togo staden i besittning. Vita flaggor voro hisnade vid varje port.

Vidare omtalar Rinell, att alla missioner i staden upplåtit sina skolor eller andra lokaler för kinesiska kvinnor, vilka lämnat sina hem på grund av oro och fruktan och sökt skydd hos missionärerna. I flickskolan och småskolan på vår station ha omkring 1,300. Med dessa hållas dagligen möten.

Rinell slutar sitt brev med följande ord: »Vi äro glada, att vi äro på våra stationer i dessa dagar. Hade vi varit härifrån, veta vi inte, hur det varit med missionens egendomar nu. Likaså hade våra kristna här i staden och kvinnorna varit utan skydd. Herren har lett oss även i detta, och vi hoppas få vara till någon välsignelse för våra hårt prövade kineser. Vi beundra missionsvinnernas of-

Till den lilla fina Nina från Kina.

Kära lilla missionär,
om du ändå voro här,
skulle jag dig mycket tälja
om de tankar, som sig dvälja
i mitt inres fatatur;
det är både moll och dur.

Tack så hjärtligt för i fjol,
du för oss var som en sol,
du som tände och oss lärde,
vi på dig satt mycket värde,
vi ha saknat dig i år,
dock jag dig ej förebär;
du nog gärna varit här,
men din egen du ej är.

Snart, jag hört, du åter reser
till de väntande kineser,
att för dem om Jesus tala
väcka dem ur deras dväl.
Gå, var modig på din strät,
Gud och Nina följas åt.

Härligt är att väg få bana
för det helga korsets fana,
häd' i hem- och hednaland,
härligt är att mänskor ana,
genom Kristus den förnna
med ett andligt kärleksband.

Lev då väl, vi mötas åter
i det land, där ingen gräter,
där vår konung blivit allt,
där är gula, svarta, röda,
vita, allas hjärtan glöda,
deras lov, är tusenfalt.

Då skall sändebudet lönnas
och med livets krona krönnas,
lovad vare Herren Gud.

John Berg.

gjorde de ingen skada. De ville väl bara se att alla kinesiska soldater givit sig i väg. På eftermiddagen telefonerade vi till amerikanska konsulatet i Tsingtao och meddelade läget här. Viingo då veta att Tsingtao intagits av japanerna på middagen och att den japanska flaggan nu vajade över guvernementsbyggnaden. Folk kommer flyende därifrån över vår stad. Staden Wehsien ej långt från Kaomi säges också ha fallit i fiendens händer. Från Kaomi anlände brev, vari kamraterna återtaga inbjudan att hälla missionärskonferensen där. De oroliga förhållandena äro orsaken. Utskottet skulle i dag haft sammanträde här, men det blev omöjligt på grund av kriget. Intet bud från kamraterna i Chueheng.

Den 11 jan. Skulle egentligen ha givit mig i väg till Wangtai, men med så mycket flygande över trakten ansåg jag det vara bäst att stanna hemma. Ungefär lika många flygare över staden i dag, men de flögo icke så lågt som under gårdagen. Mandarinen har flytt under natten och likaså polischefen. Vår stad lär ha sänt bud till fienden om sin underkastelse. Intet annat var att göra. Rykten tala om bombningar av Kaomi och Long-Gia-tsun, men vi ha ej kommit till visshet om sanningen därav. På kvällen skottlossning kring staden.

Sedan omtalas, att några representanter för staden hade inbjudits till Tsingtao för att med japanerna överlägga i viktiga frågor. Missionär J. A. Rinell hade ombetts att följa med, men han avböjde.

Kiaohsien ger sig frivilligt.

Strutz fortsätter: »Den 15 januari. Nervös oro i staden. Rykten i omlopp att trupperna från Kaomi skola anlända på förmiddagen. En deputation har gått ut för att möta dem. I ett nu ha stadens alla portar fått vita flaggor, så att gatorna se ut som om man skulle torka kläder efter storbyk. Alla portar hållas öppna, så att soldaterna när de komma kunna gå in och finna husrum. På eftermiddagen vid 3-tiden kommo trupperna. Med ett par kamrater gick jag en rond i staden för att se om ryktet talade sanning. Överallt sågo vi grönklädda soldater, som gingo in och ut i husen efter behag.

Den 16 januari. Alla vita flaggor utbytta mot Kinas femfärgade gamla flagga och den japanska, en av vardera på varje hus. En massa nya trupper anlända, så det är fullt överallt. Inga soldater ha ofredat oss. På grund av att soldaterna på vissa platser under natten varit svåra mot kvinnorna har under dagen en jämn ström av flickor och fruar med barn sökt sig till våra och de andra missionernas egendomar. I flickskolan och småskolan hade väl över tusendet packat sig in då söndagskvällen kom. Då ett par av soldaterna varit inne och hälsat på hos våra systrar i Nan-

Ett besök i Kaomi.

I sitt brev omtalar Nyron Rinell, att han jämte sin fru cyklar till Kaomi den 14 jan. för att hälsa på kamraterna där. Det var just samma dag, som japanerna togo staden i besittning. Vita flaggor voro hissade vid varje port.

Vidare omtalar Rinell, att alla missioner i staden upplåtit sina skolor eller andra lokaler för kinesiska kvinnor, vilka lämnat sina hem på grund av oro och fruktan och sökt skydd hos missionärerna. I flickskolan och småskolan på vår station bo omkring 1,300. Med dessa hållas dagligen möten.

Rinell slutar sitt brev med följande ord: »Vi äro glada, att vi äro på våra stationer i dessa dagar. Hade vi varit härifrån, veta vi inte, hur det varit med missionens egendomar nu. Likaså hade våra kristna här i staden och kvinnorna varit utan skydd. Herren har lett oss även i detta, och vi hoppas få vara till någon välsignelse för våra hårt prövade kineser.

Vi beundra missionsvännernas ofersinne! Gud är sanneligen med oss. Förhållandena omsluta oss, och vi veta, att ni också komma ihåg kineserna under dessa prövotider.»

V. P. No 12-1938

Kina-dagbok

Vi äro i tillfälle publicera nedanstående "dagbok" från Kina. Det är missionär E. Strutz, som rapporterar till missionsledningen. Vi låta rapporten väsentligen ingå som den är. Det ger en verklig närbild av förhållanden, och den knappa dagboksstilen ger den en prägnans, som en etsning.

Rapporten gäller tiden 31 jan. - 17 febr.

Mer än två veckor ha gått, sedan vi hade någon skriftlig hälsning till hemlandet. Den gåungan tiden har dock haft så litet nytt utöver vad som tidigare berättats, att jag ansåg det ej göra mycket, om vi dröjde medvännlandet av denna rapport.

Sedan sist ha vi fått meddelande från Chueheng, att staden intogs utan strid den 3 dennes. Alla kammrarna voro, när brevet skrevs, vid god hälsa och gott humör. Vi ha också, genom missionär Reinbrecht, som varit upp till Chueheng i sin bil över förra söndagen, fått muntliga berättelser om att de där möjde gott samt ej föda någon nöd. Naturligtvis är deras, liksom vår, verksamhet i viss mån inskränkt. De ha liksom vi här att taga värd om en hel mängd flyktingar. För att få någon ordning i mina meddelanden kanske jag gör några utdrag ur dagboken. Alltså:

31/1 Kinesiska nyårsdagen, men inget firande i jämförelse med förr om åren. Presbyterianska missionärer, som i bil passera vår stad, meddela att deras områden äro fyllda med flyktingar. Nya japantrupper komma på eftermiddagen från väster. Brev från Chueheng, att allt är väl.

1/2 Sten Lindberg med familj i bil till Kinohsien för revidering av kassorna. Återvända på eftermiddagen till Kaomi, där allt är lugnt.

2/2 Planera resa till Chueheng för att ha utskottsmöte. Had på eftermiddagen, att Sten Lindbergs bil gått sönder på hemresan och att han ej kan få den lagad, förrän han kunnat komma till Tsingtau. Resan till Chueheng måste alltså uppskjutas. V. P. och U. V. anlända.

3/2 En gråkall, mulet dag. Lugt särskilt av vikt inträffar.

4/2 Strutz till Wangtai. På återvägen möter han en japansk styrka på omkring 500 man, som är på väg mot Wangtai.

5/2 På morgonen far jag på motorcykeln åter till Wangtai för att se till, att jeko trupperna taga in på missionsegendomen. Kommer lagom fram, tills de bryta upp för trakter söder om Wangtai. Missionsegendomen lämnaad oantastad. En del kvinnor och barn ha sökt sin tillflykt dit. Besök hos japansko militärchefen i Wangtai och får kungörelse att klistra upp på porten. Militär förhållades beträda området. Koplugen i övrigt tom på kvinnor, som alla flytt ett par timmar, innan soldaterna komma. Missionär och fru Reinbrecht komma från Tsingtau på besök. En V. P. har också hittat hit.

6/2 Gudstjänster 10 och 2 med god tillslutning.

7/2 Kamraterna i Kinohsien sira Doris Strutz förhållsamt med gemensam kinesisdag. Flykten i onlopp till Chueheng tillgits av fienden.

8-9/2 Allt lugnt. Kallt väder. Inga nyheter från yttervärlden.

10/2 Tidningarna meddela, att det förstörda industrilästricket i Tsingtau kräver för att uppbyggas minst tvåhundra millioner yen.

11/2 Brev från Chueheng, att staden intogs den 3 utan strid, i Kinohsien ett mindre sammanträde, då skolfrågorna dryftas.

12/2 Undertecknad till Kaomi på eykeln. Planerar utskottsmöte i Chueheng till den 14 dennes.

13/2 Söndag med gudstjänster här och var. Undertecknad i Wangtai. På eftermiddagen

starkt snöfall. Rinell hämtar Lindbergs Kaomi i sin bil.

14/2 Chueheng-resan måste inhäieras på grund av snöfallet, som gjort vägen dålig. Extra utskottsmöte då frågan om i vilken utsträckning vi skola hjälpa våra medlemmar behandlades. Eftersom det är den 15/2 kinesernas första månad, ha alla fått ordrer från japanerna att fara med lykttändning, och så skola nya drävar klistras på dororna. Folket glömdes det vid nyåret.

15/2 Lindbergs fara äro till Kaomi med en presbyteriansk missionsbil, som passerande på morgonen till Weihsen. Beslutar försöka hålla utskottsmöte den 21, om nu väder och politik inte lägger hinder i vägen.

16/2 Egon Rinell och undertecknad besöka japanska chefen och bejda om utfärdande av förbud för soldaterna att ha sina hästar på skolans idrotts- och gymnastikplats. Deras hästar äta av barken på träden. Bifall till begäran.

17/2 Intet nytt av större intresse.

V. P. No 12-38

En byresa i Kina

Vi ha gott om byar härte i Kina. Och många både bland kinesiska missionsarbetare och bland missionärerna, ge sig ofta ut på byresor.

Som jag ej varit inom stadsområdena mer än en gång förut efter det den nya regimen här i Kinohsien kom till makten, d. v. s. på mer än tre månaders tid, så glädde jag mig mycket åt att nu komma ut på landet för några dagar.

Resan gällde denna gång en by, som ligger 25 li eller något över en svensk mil härifrån. I denna by, Yang Kia T'uen, skulle nämligen ett nytt kapell invigas den 27 mars. Ett par makar Liu, fru Liu är för resten Esther Wahlins bibelkvinna, ha där i byn byggt ett litet kapell på sin tomt och upplåtit byggnaden för gudstjänstbruk under deras livstid. Missionen behöver ej betala någon hyra för lokalen, och kostnaderna för byggnadet ha dessa båda makar själva bestritt, fastän de ej äro särdeles välsituerade. Men där Kristi kärlek fyller ett människohjärta, är det underbart, huru mycket som kan uträttas även av en fattig människa.

För att lita bli för mangordig låter jag dagboken berättas:

Den 25 mars. Yang Kia T'uen o. m. Vi åkte hit med åsnekärria i morse, Esther och jag. Härligt väder. Vägen rätt bra. Jag gick största vägstycket. (Beror på att jag inte lärt mig fatta åsnekärrians tjänsting)

I o. m. har jag varit ute på husbesök till sammans med bibelkvinnan Yang Lu Tai, som också här hemma i denna by. Hon kom

hem i går för att få vara med om mötena. Jag skall ligga och sova på kang i natt. Den 26 mars.

Kanzen var inte så övnen som sovplats. Litet hård, men jag sov hela tiden mellan var gång jag var vakent!

Nu har första mötet gått av stapeln. J. A. Rinell samt Egon och Gerda Rinell kommo hit. De två sistnämnda ha nyss åkt hem igen på sina cyklar. I kväll ha vi ett möte till. Gummorna förnsa sig över mitt vita ansikte: »Tita på den där! Så vit hon är! Vitare finns väl inte!»

Guerrillatrupperna samla upp alla vapen de kunna få fatt i. De ha varit i grannbyarna. Det är inte så utdeles lugnt i landet.

Den 27 mars.

Vi ha just ätit frukost, Rinell, Esther och jag. Flykten berättar, att guerrillasoldaterna ta allt, som sändes till Tsingtau från landsbygden. Om den spår, som de söka genomdriva, blir effektiv, tv. försämrade

donheteria i Tsingtau minska betydligt. Ja, krig är krig. Det är oflückt, hur det än bedrives.

Folket håller på att samlas hit från angrensande byar. Mötet skall börja kl. 10.

Det var fullt hus och riktigt högljudigt vid invigningen av kapellet. J. A. Rinell talade. Efter f. m.-mötet hade vi brödsbrytelse. Ett 70-80-tal medlemmar deltog. Endast i denna lilla by ha vi över 40 medlemmar. Det andra mötet, som börjar kl. 3, få inte Rinell och jag vara med oss, ty vi måste hem till stan innan kvällen. Men Esther är kvar och en evangelist och två bibelkvinor.

Alla medlemmar från andra byar, som kommit samman bjöds mellan mötena på mat utav förutnämnda familjen Liu. Det var så trevligt på landet. Liknade stugmötena hemma i Sverige på landsbygden. Folket var så tacksamt. Man kommer dem nog närmare på landet än här i staden, en del ville, att jag skulle stanna kvar minst en vecka. Men jag måste hem till mina svenska skolbarn.

Resan hem gick bra. Jag åkte rickshan, och hyrde gratis in mina sängkläder i Rinnells åsneeklippe.

Första halvtimmen satt jag i rickshan. Andra gick jag. Den tredje åkte jag igen. Himlen började mulna och jag gick ut rickshan och gick fort, sedan började både rickshamman och jag att springa. Rinnells källa försvarad långt borta inkom oss. Askat började mulna. Regnet föll i tunga droppar. Men vi bara sprango på. Till sist ropade rickshagubben på mig; jag var nämligen några hundra meter före honom. Han högdade mig gå in i kärnan, och drog ut regnskyddet av vaxduk omkring mig. Innan jag satte mig, tog jag dock reda på, att vi voro mycket nära Kinohsien och den bättre vägen där. Snart hade vi också hunnit inom stadsområdena. En japan tog sig en titt på mitt väta jag, och släppte igenom oss utan att ens vilja gå på passet. Rickshamman förklarade: »Det är en av kyrkans folk. Han bor i Naokuan vid den runda bron». Och så lärde jag ett par: »Hao, hao». Och sen var den resan snart slut.

Det var riktigt roligt. Tyckte ni inte det, ni som nu varit med i tankarna! Jag hopas det.

Kinohsien den 30 mars 1938.
Anna Andersson.

I faror på resor

»Skjut inte — det är vår pastör!»

Kaomi församling har flera utpöster på västra landet. Det var nu tid att besöka dem igen efter det kinesiska nyåret. Men att få en karl att bära mina saker var inte så lätt under dessa orostider. Den man jag hade med mig var två dagar tidigare på landet i egna ärenden, och då fick han erfara obehaget av att bli tagen (och bunden) såsom misstänkt för spioneri. Just när de voro i färd att tortera honom genom att pumpa vatten i näsborrarna på honom, friggade han på förbön av en gammal byhövding. För att han skulle kunna sig tryggare på vägarna denna gång, fick han inte bära mitt visittkort på fickan utan även en slagga bunden på hans bästfång.

Den 26 febr. reste vi ut. Vid elva-tiden kommo vi till en utpost. Ma Ku Chwang. Här var det glädjande att träffa gamla, trogna medlemmar som icke endast »höllo fästets» utan hade på egen hand hållit

20-dagars väckelsemöten

i sin by. Vi hade ett möte ute på gatan, ty många suttu där och solade sig. Då vi in-
togo vår måltid, sade min lärare (som är en hedning) till mig: »Jag känner att min erfarenhet i förgår var en Guds varning till mig att omvända mig». Jag passade då på tillfället att omtala för honom något om Guds kärlek till honom och vägen till frälsning.

Sedan vi sngt farväl här, red jag före med Chu-ma som mål. Jag kom till en sluttning ej långt från byn och steg av för att leda hästen genom en kort, stenig ravin som leder till byporten. Just som jag kom ut från ravinen och var på mindre än ett stenkasts avstånd från muren väcktes jag av en stark röst som ropade: »Halt! Vem är ni? Vad vill ni?» När jag tittade upp såg jag en rad män på muren, alla med

gevär riktade mot mig

och handgranater höjda för att kasta. För ett ögonblick vart jag lamslagen av den oväntade och hotande situationen. Att vända om eller röra mig alls hade säkert varit döden. Jag sträckte upp mina händer för att visa att mitt enda »vapen» var en ridpiska, och ropade vem jag var. För några sekunder var det dödstillstånd. Plötsligt ropade någon från muren: »Skjut inte, skjut inte, det är vår pastör». Efter ytterligare några sekunder sänktes gevärens sakta. Jag gick fram. De öppnade porten, och jag sånn mig bland vänner. (Byn hade dock berett sig att ta emot fienden med varma varnar).

På eftermiddagen gingo vi och besökte så många medlemmars hem som vi hunno med. Alla tycktes ha ungefär samma känsla, att det är tid på att komma närmare Gud och leva för honom under den tid vi möjligtvis ha kvar.

På kvällen bjöds jag på mat hos en kristen familj. Efter det de andra hade gått, stannade en av hemmets yngre män. Jag såg, att han hade något på hjärtat som han hade svårt att få fram. Till sist sade han: »Vill pastorn hjälpa att skaffa mig en hustru? De säga att Barnhemmet i Chu-cheng har praktiga, kristna flickor. Vill

Wangtai

Årsmöte.

Den 6-7 mars samlades missionsanställda arbetare samt några medlemmar för att hålla församlingens årsmöte. På grund av kriget hade det blivit uppskjutet tills nu. Vi kända stor tacksamhet till Gud för gången år. Under allt vi haft att möta har hans nåd var morgon varit ny. Några stora segrar ha vi ej kunnat rapportera, men vi få tro, att något ändock blivit vunnit.

Den viktigaste frågan vid årsmötet var val av ordförande. Evangelisten Kung blev utsedd till ordinarie och evangelisten Sua till vice ordförande. Under kommande arbetsår äro åtta manliga och fyra kvinnliga arbetare anställda i det evangeliska arbetet, och för att kunna giva dessa full avlöning har församlingen att tillkänna sig ansvar för insamlandet av över etthundra dollar.

Till de bibelkurser, som skola hållas i Kiohsien i vår, beslöts utse lämpliga bröder och lovade församlingen bidraga med dollar 1:50 till deras uppehälle under kursdagarna.

På ett par platser, där verksamhet bedrivits under många år, hade hyreskontrakten utlöpt och nya hade ej kunnat anskaffas. En kommitté utsågs försöka skaffa ny lokal i Dju-gi-go. I Sin-rau skulle tillslut ingen lokal hyras.

I Wangtai köping ha vi en japansk militärstyrka på omkring 50 man. De undersöka puss och andra legitimationskort noga, då man far ut och in genom portarna.

Vi tacka missionens vänner hemma i Sverige för all den hjälp, som givits detta fält i form av offer och förbön samt bebjuda Eder att ej glömma oss i fortsättningen.

Med hjärtliga hälsningar.

Eder Eric Strutz.

VÅR YTTRE MISSION

Svensk-kinesisk konferens i Chucheng

Walter Andrén.

I år hade Chucheng förmånen och glädjen att inbjuda och välkomna den svensk-kinesiska konferensen. Egentligen skulle den ha hållits här löra året, men de politiska förhållandena gjorde, att vi ej då kunde mottaga konferensen. För några veckor sedan såg det ut, som om vi skulle nödgas återtaga inbjudan även i år. Den politiska situationen förbättrades dock, och allt som var planerat gick väl i lös.

Konferensen öppnades den 3 nov. och vågick 4. o. m. den 6. Ett par tre dagars föreläsningar började ombuden — svenskar och kineser — komma. Några åkte bil, andra åkte åsnäckorra eller cykel, återigen andra gingo till fots. Alla kunde skatta sig lyckliga, att resan gått väl trots dåliga vägar och den osäkerhet som kriget skapat. Man får vara beredd på att bli anhållen och genomskött av soldater och i värsta fall bli plundrad av rövare.

De rådande förhållandena gjorde, att ombudens antal ej var så stort. Dock infunno sig 32 ombud, representerande följande 12 församlingar. Detta år hade ej någon större utifrån kallats att medverka, utan de egna krafterna utnyttjades. Sålunda var rektor Wang från Kiaohsien kallad att ta huvudparten i de offentliga mötena. Konferenspredikan hölls av Sten Lindberg, vilken betonade vikten av att särskilt i denna tid

vara beklädd med Andens kraft,

så att vi kunna vittna om att Jesus är Kristus, Guds son.

Broder J. E. Lindberg hälsade konferensen välkommen med Ps. 23, vilken även sjöngs av de församlande. I ett hälsningstal till ombuden erinrade ordföranden, Egon Rinell, om den spänning och oro, som kriget åsamkat, men även om den påtagliga Guds omsorg, som vi fått röna. Konferensen börde vid detta tillfälle samfällt tåka och lovprisna vår gode Gud och Fader.

Konferensen inramades av följande möten och sessioner: vardagar 8,30—7 f. m. bön; 9—11,30 f. m. session; 2—4 e. m. session och 8,30 e. m. offentligt möte. Under söndagen hölls tre offentliga möten. Dessa

ning att vid lämpliga tillfällen anordna kortare klasser för mellanmar. (Lekmannakurser.) Skolans rektor väljes och tillsättes av Missionärskonferensen eller dess verkställande utskott, vilken också i samråd med rektor utses och kallar övriga lärare. Verkställande utskottet, som sammanträdde under konferensen, utsåg Egon Rinell till rektor.

På samrådskolans på grund av de politiska förhållandena icke kan öppnas, stå dess lokaler till bibelskolans förfogande. Sålunda har lokalfrågan för tillfället fått en synnerligen lycklig lösning. Vi hoppas, att hela denna frågas lösning skall få en avgörande betydelse för arbetet i vårt fält. Predikanter, evangelister och bibelkvinnor, ägnade en god utbildning parat med andlig mognad, äro vad vi behöva. Sålunda fastå vi stora förhoppningar till denna skola. Måtte den från sin begynnelse äga Guds rikaste välsignelse liksom missionsfolkets varma intresso och förbön.

Årets konferens behandlade frågan angående upptagande av nytt arbetsfält för kineserna. Tidigare ha de haft Jihchao som sitt eget fält, där de underhållit ett evangelist ända till förra årets konferens. Då beslutats att helt överlåta det fältet åt missionen. Förslag förelåg att upptaga arbetet å en plats benämnd Hung Ling tze, vilken ligger ungefär mitt emellan Chucheng, Jihchao och Chuh sien. Det rapporterades, att ehuru det ej finnes någon kristen på platsen, det likväl finnes

Åtskilliga allvarliga sökare där.

De hade sänt inbjudan att komma dit och hålla möten. Det beslutats att i enlighet med nämnda förslag upptaga arbetet där.

Missionsvänner hemma i Sverige, bed Gud, att Han lägger nöd och ansvar på de kristna kinesernas hjärtan för obrutna fält. Skall hela Kina bli evangeliserat, så är det de, som skola göra det.

En motion framkom från kineserna att försöksvis ändra kutymen om årliga konferenser. På grund av kostnader och svårigheter i följd av kriget önskade motionären två år eller mera mellan varje konferens. Arbetsuppgifterna skulle under tiden ombesörjas av svensk-kinesiska styrelsen, som bör stå i kontakt med församlingarna och avlägga rapporter. Beslut fattades att hålla nästa konferens om två år och därefter uppta frågan till ny prövning.

Då vår mission härute inom de närmaste 2—3 åren kan

se tillbaka på en 50-årig tillvaro,

väcktes frågan om att framkomma med en historik. Bröderna J. A. Rinell och J. E. Lindberg fingo uppdraget att skriva denna 50-års-berättelse. Det är att hoppas, att denna även kommer ut i svensk dräkt och finner vägen till alla missionsvänner hemma i Sverige. Men glöm ej att »40-årsminnets» redan finns på vårt förlag!

Alla val och andra frågor avgjordes i frid och endräkt. Man kan säkert beteckna konferensen i sin helhet som mycket god. Betänker man också, vilken tid våra kineser genomlevat och genomleva, så måste man förundra sig över att missionen haft den framgång den haft. Det är Guds synnerliga nöd och omsorg, att vi ej endast

LUTHERSKA

den 2 november 1939.

V.P. N° 44-39

V.P. N° 44-39

Barndopet

Kyrkans teologer tyckas inte vara alldeles eniga — om barndopet. Atminstone inte om dess ålder. Så här skriver biskop Gustaf Aulin i sin troslära »Den allmännerliga kristna tron».

— Vill man uppställa den grundsatzen, att kristendomen alltid och i alla stycken skulle vara en slavisk kopia av urkristendomen, så skulle det säkert möta stora svårigheter att legitimera barndopets kristna halt. Det vore ett brydsamt läge för barndopets försvarare, om dessa skulle känna sig nödsakade att leta efter bibelord som direkt föreskrev barndop. Om däremot kristendomen är till såsom en produktiv andemakt, så låter det sig väl tänkas, att barndopet kan legitimeras som kristet, även om det bevisligen aldrig skulle ha förkommit inom urkristendomen.

Ut från dessa synpunkter anser biskopen, att det är onödigt möda att ängsligt leta efter enskilda bibelord såsom stöd för barndopet.

Alltså, biskopen tror tydligen inte, att barndopet förekommit i urkristendomen. Det behålla vi i minnet.

I en artikel i landsortspressen säger prof. Anton Friedrichsen:

— Ett huvudargument mot barndopet är det påståendet, att apostolkyrkan inte kände denna sed. Endast vuxna människor, som omvänt sig till tron på evangeliet,ingo under kristendomens första skede döpselsens sakrament. Först under andra århundradet av sin existens började kyrkan döpa små barn. Detta påstående är emellertid ohållbart. Den historiska forskningen har tvärtom gjort det högst sannolikt, att barndopet är lika gammalt som kyrkan, ehuru det från början inte var helt genomfört. Men redan i nytestamentlig tid blev barndopet genomfört över hela linjen. Ett noggrant studium av ifrågavarande avsnitt av Nya testamentet leder till detta resultat.

De rådande förhållandena gjorde, att ombudens antal ej var så stort. Dock in-
funno sig 32 ombud, representerande fäl-
tets 12 församlingar. Detta år hade ej nå-
gon inare utifrån kallats att medverka,
utan de egna krafterna utnyttjades. Säl-
lundia var rektor Wang från Kiaohsien kal-
lad att ta huvudparten i de offentliga mö-
tena. Konferenspredikan hölls av Sten
Lindberg, vilken betonade vikten av att
årskilt i denna tid

vara beklädd med Andens kraft,

så att vi kunna vittna om att Jesus är
Kristus, Guds son.

Bröder J. E. Lindberg hälsade konferen-
sen välkommen med Ps. 23, vilken även
sjöngs av de församlade. I ett hälsnings-
tal till ombuden erinrade ordföranden,
Egrom Rinell, om den spänning och oro,
som kriget åsamkat, men även om den på-
tagliga Guds omsorg, som vi fått röna.
Konferensen borde vid detta tillfälle sam-
fällt tacka och lovprisa vår gode Gud och
Fader.

Konferensen inleddes av följande mö-
ten och sessioner: vardagar 6,30—7 f. m.
hän; 9—11,30 f. m. session; 2—4 e. m. session
och 6,30 e. m. offentlig möte. Under sön-
dagen hölls tre offentliga möten. Dessa
liksom kvällsmötena samlade överfullt hus,
och budskapet, som frambröts med kraft
och inspiration, mottogs tacksamt av både
kristna och icke-kristna.

Vi hade glädjen att hälsa en ny försam-
ling välkommen i vår gemenskap. Den bil-
dades i Hoa Kuan på Chuhsienfältet den
2 okt. detta år av 23 medlemmar. Några
statistiska siffror belysa, hur arbetet i
Herren icke varit förgäves trots krig och
oro. Döpta under året äro 393 personer.
Hela medlemsantalet på fältet var den 1
nov. 4,811. Infödda medarbetare, evange-
list, bibelkvinnor och lärare utgöra 131.
1 63 söndagsskolor undervisar 1,619 elever
av 80 lärare. Och i 36 vardagsskolor med-
delas undervisning till 1,200 elever av 51
lärare. Vad gäller skriftspridning, ha 575
Biblar och Nya Testamenten försållts. 11,508
bibeldelar och 17,925 traktater ha blivit
spridda. På fältet har under året insamlats
7,709; 51 mexikanska dollar.

Bland de större frågor, som avhandlades,
märkes förslag till ny arbetsordning eller
stadgar. Som bekant omlades organisera-
det av arbetet vid förra årets konferens.
Då valdes en styrelse på 13 personer. Förut
voro arbetsuppgifterna fördelade på fyra
kommittéer. Denna omläggning nödvändig-
gjorde en revision av arbetsordningen. Den
nyvalda styrelsen fick uppdraget att utföra
revisionen och till årets konferens iukom-
ma med förslag. Styrelsens förslag antogs
också i sin helhet. Detta innebär en cen-
tralicerad av arbetet, liksom det ock inne-
bär en fördelning av det, så att en del upp-
gifter komma att heft hänskjutas till den
svensk-kinesiska konferensen eller dess
styrelse. Det skulle betyda, att kineserna
få större inflytande och är ett steg fram
mot självstyrelse, vilket är ett naturligt
önskemål för såväl oss missionärer som för
kineserna själva.

En fråga av stor betydelse, som länge
varit aktuell, fördes med årets konferens
fram till sin lösning. Det var frågan om

bibelskola och predikantutbildning.

Konferensen beslutade i enlighet med sty-
relsens förslag, att till våren 1939 öppna en
bibelskola för såväl manliga som kvinnliga
elever. D. v. s. en sammanslagning med den
redan befintliga bibelkvinnoskolan. Kursen
kommer att bli 2-årig och tar som mål att
skola och fostra fram dugliga evangelii
förkunnare. Elever, som sakna förkunskaper,
måste genomgå ett förberedande år.
Dessutom skulle överlämnas åt skolans led-

UFSÖSSVIS andra rutymen om årliga kon-
ferenser. På grund av kostnader och svår-
igheter i följd av kriget önskade motio-
nären två år eller mera mellan varje kon-
ferens. Arbetsuppgifterna skulle under ti-
den ombesörjas av svensk-kinesiska styrel-
sen, som hör stå i kontakt med försam-
lingarna och avlägga rapporter. Beslut fat-
tales att hålla nästa konferens om två år
och därefter uppta frågan till ny prövning.
Då vår mission härute inom de närmaste
2—3 åren kan

se tillbaka på en 50-Årig tillvaro,

väcktes frågan om att framkomma med en
historik. Bröderna J. A. Rinell och J. E.
Lindberg fingo uppdraget att skriva denna
50-Års-berättelse. Det är att hoppas, att
denna även kommer ut i svensk dräkt och
finner vägen till alla missionsvänners heima
i Sverige. Men glöm ej att »10-års-
minnets» redan finns på vårt förlag!

Alla val och andra frågor avgjordes i
frid och endräkt. Man kan säkert beteckna
konferensen i sin helhet som mycket god.
Betänker man också, vilken tid våra kin-
ser genomlevat och genomleva, så måste
man förundra sig över att missionen haft
den framgång den haft. Det är Guds syn-
nerliga nåd och omsorg, att vi ej endast
äro bevarade till liv och egendom, utan vi
kunna även se, hur arbetet burit frukt.
Vårt mod är ingalunda nedslaget. Nej, vi
vilja gå framåt i Herrens kraft, vad som
än ligger framför oss. Säkert skall årets
konferens lämna spår efter sig här i Chu-
chens och i de övriga församlingarna, då nu
ombuden återvänt, som vi hoppas, inspi-
rade och förnyade till sin inre mänskliga.
Herren skall vara med oss och alla som
älska och vänta hans Rikes tillkommelse.
Svensk-kinesiska konferensen 1938 har
gett oss nya bevis på att Herren bygger
sitt Rike även i hullersam tid.

Walter Andrén.

36A
— ett undertryck mot barn-
döpet är det påståendet, att apost-
lakeyrkan inte kände denna sed.
Endast ruxna människor, som om-
vänt sig till tron på evangeliet,
fingo under kristendomens första
skede döpsens sakrament. Först
under andra århundradet av sin
existens började kyrkan döpa små
barn. Detta påstående är emeller-
tid ohållbart. Den historiska forsk-
ningen har tvärtom gjort det högst
sannolikt, att barnadöpet är lika
gammalt som kyrkan, ehuru det
från början inte var helt genom-
fört. Men redan i nytestamentlig
tid blev barnadöpet genomfört över
hela linjen. Ett noggrant studium
av ifrågavarande ärsnill av Nya
testamentet leder till detta resul-
tat.

Denne teolog anser alltså i motsats till biskopen i Strängnäs, att barndopet redan under nytestamentlig tid blev genomfört efter hela linjen.

Professorn söker bevisa detta sitt påstående bland annat med hänvisning till de s. k. familjedopen:

— Antog hushandfolket den kristna tron, så följde barnen och tjänarna med.

Om professorn ville följa sitt eget råd att ilgna »frågakommande avsnitt av Nya Testamentet ett noggrant studium», skulle han nog få underkasta sina slutsatser en revision. Tag t. ex. Kornelius hus, ehuru prof. icke just nämner det fallet. Anden föll över dem som hörde ordet. Petrus befäller, att alla, som hade fått den helige Ande, skulle döpas. Det står också, att de talade med tungor och prisade Gud. Icke kunde väl eventuella spädbarn göra det! I fångvaktarens hus i Filippi hörde alla evangelium och läto döpa sig. I Krispus' hus trodde alla och läto döpa sig. Är det inte, såsom den berömda lutherske teologen Schleiermacher sade:

— Alla spår av barndopet, som man velat finna i Nya Testamentet, måste först insättas däri.

Eller som en annan teolog sagt med nästan samma ord:

— *Vad man troll sig läsa om barndopet i Apostlagärningarna är ren fantasi.*

Eller som August Hahn förklarar:

— *Varken i den heliga Skrift eller i de första 150 åren av kyrkans historia finns det ett enda säkert exempel på barndopet. Och vi måste medgiva, att de många motståndarna mot delstamma ej kunna överbevisas ur evangelisk synpunkt.*

När professorn påstår: »Ända sedan apostlatiden buro alltså kristna föräldrar sina små barn till Herren i dopet», så har han icke blott Nya Testamentet utan också kyrkohistorien och många framstående teologer av sin egen lutherska bekännelse mot sig.

Om vi inte äro misstagna, har professor Friedrichsens artikel om barndopet publicerats i olika provinstillningar. Den är mycket bestämd och förutsätter tydligen, att den ger det avgörandet ordet i frågan. Det förfaller, som att man på en del håll inom kyrkan börjat gripas av en förnyad nitälskan för barndopets sakrament. Det är de lutherska brödernas sak. Att de vilja framhålla sin synpunkt, är ju riktigt. Men vi andra skullo ju

önska, att de mötte invändningarna mot barndopet med klara bibliska, historiska och teologiska bevis. Kunna de det icke, må de erkänna det och säga oss klart, att de väl veta, att barndopet är ohbliskt, men att de hävda det, t. ex. därför att det är en grundsten i kyrkans existens som statskyrka.

Vi å vår sida hävda det bibliska dopet. Och vi kunna göra det med klara bevis från det Nya Testamentet.

V. P. N° 8, 1939

V. P. N° 8, 1939

S. E. LARWOOD:

V. P. N° 8 - 1939

Döpta till Moses

Våra fäder voro alla under molnskyn och gingo alla genom havet; alla blevo de i molnskyn och i havet döpta till Moses. 1 Kor. 10: 1, 2.

I likhet med sin Mästare illustrerade Paulus ofta de sanningar han ville framställa med bilder från Gamla Testamentet. Han riktar de kristnas uppmärksamhet på Guds ord såsom ett mönster för dem; i berättelsen om Israels vandring genom Röda havet påvisar han den slående förebilden till de troendes dop.

Israels barn leddes av Gud genom Röda havet. Han tillät dem ej att gå den kortaste eller den lättaste vägen, där funnos andra och bekvämare vägar på vilka de hade kunnat komma fram till löftets land.

Dopet är icke nödvändigt för vår frälsning. Många som tillhöra Guds Rike ha ej gått genom dopets vatten. Men vi äro villiga att låta döpa oss, emedan det är den väg på vilken Gud vill leda oss. Vi äro icke tvingade att gå den vägen, men vi gå den därför att vi veta att det är vår Mästares önskan att vi skola gå den.

Israels barn befriades från sin tvångslöslighet innan de kommo till Röda havet. Dopet är endast för de troende; det är för dem som lämnat syndens slaveri och ingått i det nya livets frihet. Men Röda havet avbröt deras förbindelse med Egypten på en gång och för alltid. Till dess de hade passerat genom Röda havet voro de ännu kvar i Egypten, ehuru fria. Vattnet förgjorde deras gamla fiender, och själva inträdde de i ett nytt liv. Så är också dopet för den troende en bild av huru den gamla människan blivit korsfiäst med Kristus och begravnen med honom, samt de troendes uppståndelse med honom till ett nytt liv. Träldomens land är för evigt bakom och den gamla fienden har blivit berövad sin makt.

37

Genom att passera Röda havet hade Israel erkänt Moses som sin ledare. Han var visserligen deras ledare förut; det var han som förde dem ut ur Farnos land, det var han som under Guds ledning förde dem till Röda havet. Såsom deras ledare väntade han nu, att de skulle följa honom genom havet emellan de två murarna av vatten. Genom att på detta sätt följa honom på denna väg hade de öppet erkänt honom såsom ledare: »de blevo alla döpta till Moses.»

Dopet är ett yttre erkännande av Kristus såsom Ledare. Han kanske har varit vår Ledare under många år, ehuru vi icke givit detta till känna genom att följa honom på den väg, som han anvisat. Men såsom Moses själv hade att gå genom vattnet, så vandrade också Kristus före oss för att visa oss vägen. Han gick ned i Jordans vatten och lämnade oss en föresyn, så att vi skulle följa honom och därigenom öppet bekiänna, att vi, som voro syndens slavar men nu blivit frigjorda, äro villiga att följa honom såsom vår Ledare.

Men Israels barn gingo genom Röda havet in i öknen. Innehär dopet något liknande? Då Jesus var döpt, fördes han av Anden ut i öknen. Vi måste följa honom även där. Prestelser möta oss efter dopet, men hur stark fröelsen än må vara, så är Guds kraft större. Han är mäktigt att bevara oss från fall.

Många troende äro benägna att knota och ifrågasätta Guds mening beträffande dopet såsom Israels barn gjorde vid Röda havet. Men »våra fäder voro alla under molnskyn (symbolen av Guds ledning) och gingo alla genom havet; alla blevo i molnskyn och i havet döpta till Moses.» »Och nu varlör dröjer du? Stå upp och låt döpa dig.»

MISSION

1938

vår evangelistbostad d. 17 maj
Evangelisten forlorade mis-
sionen. Av evangelistbostaden
rum kvar för oss att bebo.
gå in och ut genom den
En stor del av byn brändes
datum. Tre av våra
sina hus utplundrade
turen bortrövade, och
amur togos tillfinga
en. Under ett av våra
in med ett gevär på
ände åt honom att av-
i och gjorde. Guds hus
mordvapen.
ag till allt Guds hus
oss vara inneslutna i
J. E. Lindberg.

1938

Julen i Kina och julen i Kongo.

MISSIONÄRERNA I CHUCHENG OCH KONKIA BERÄTTA.

Avstånden mellan missionsfält och hemland äro stora. Först i slutet av januari och början av februari få vi veta, hur våra vänner på missionsstationerna ha firat jul. Några »julberättelser» ha vi redan haft inne — ett par tre från Kina och någon från Kongo. Och i dag ha vi förmånen att publicera en skildring av julen i Chucheng och om hur man på stationen Konkia i Kongo firade jul.

Julsnö och julglädje i Chucheng.

Det var med blandade känslor vi sågo fram emot julen. Det skulle nämligen bli vår första jul bland kamraterna här på lättet (förra julen firade vi i Peking). Men så var det också en allmän undran, om vi alls skulle kunna fira jul. Från att förut ha varit relativt lugnt i vår provins, började krigsmolnen hopa sig mer och mer. En vecka före jul förstörde kineserna de japanska fabrikerna nära Tsingtao. Var och en förstod, att nu skulle kriget bli allvar även för vår provins. Trots all denna osäkerhet planlade och förberedde vi julfirande i kyrka och hem.

Det är särskilt de unga, som firat jul. Vi ha haft tre fester: juniorernas, barnhemmets och söndagsskolans. Juniorföreningen här är ännu inte ett år gammal. Trots begränsade resurser, och trots den ringa erfarenhet de unga ha av allt föreningsliv, beslöto de att på egen hand ordna med sin fest. Och de skilde sig också med heder från sin uppgift. Deras fest hölls en vecka före jul. Inbjudna voro några av de yngre kineserna inom församlingen och vi svenskar. Programmet upptog inte mindre än 16 punkter. Det var tal, sång och musik, dialog och uppläsning av bibelverser m. m. Under tiden

era vi med konfekt, jordnötter, lotusfrön, te och kukor. Allt var äktkinesiskt och smakade bra. Och stämningen var den allra bästa. Kineserna både små och stora ha en enastående förmåga att tala eller agera på annat sätt uppträda inför offentligheten. Vi hoppas och tro, att juniorarbete även här skall bära frukt för församlingen och Guds rike.

Barnhemmet firade sin julfest dagen före julnatten. Flickorna hade varit förfärligt hemlighetsfulla hela dagen. Flera av dem äro nämligen så stora nu, att de själva kunna ordna med ett och annat. Alla voro i feststämning och glada åt det stora tillfället att få inbjuda till fest. En stor glädje var det också att få fira jul i nya gården, dit barnhemmet under året flyttat in.

Förutom skolans lärare voro också vi svenskar inbjudna. Först bjöds på god kinesmat, i barnens matsal. Därefter samlades vi alla i samlingsrummet. Där strålade jul-eljusen.

I den vackra Julhallen,

och julbordet stod dukat med äpplen och nötter och konfekt. Det blev en god och glad kväll tillsammans med barnen. Tal, sång och musik omväxlade. Tomtebesök och julklappsutdelning väckte naturligtvis barnens särskilda förtjusning. Till sist lästes jubelangeliet, och efter bön och tack till Gud bröto vi upp för att gå var och en till sitt. Och tänk ut: var marken vitt! Det hade smänt. Julsnö!

1938.

Årskvader

... över hela
... ämmande trak-
... en stor Guds väl-
... och regering i en

Missionsarbetet fortgår

... något väsentligt avbrott. Biblar ännu
... och utgång. Traktaternas äro slut, bibelklas-
... ha pågått nästan hela sommaren, större
... och
... aukomsterna i

Juldagen kl. 8 em. hade söningskötan sin fest. Den samlade fullt hus. Både sitt- och ståplatser varo upptagna. Söndagskollfesterna här liksom hemma väcka särskilt intresse. Människor, som eljest ej besöka Guds hus, komma då för att lyssna. Kyrkan var prydd med jultall och levande ljus. Och barnen själva utförde till stor del programmet. Tillfället togs också i akt att förkunna det glada bud-

skapet för skarorna. — — Redan dagen förut hade spädsrens deltagit till barnen, för att nana vid festen skulle få mera stillhet och andakt.

I missionärshemmen firades också jul. Här ute blir det jul precis så mycket som vi själva göra det till. Genom kriget blevo våra möjligheter mera begränsade än vanligt. Mat fattades oss dock inte. Och vi firade en angenäm svensk jul. Det bästa var, att vi fingo ha det lugnt och fridfullt. När detta skrives ha vi haft

påhälsning av flygplan.

En dag fällde de tre bomber ungefär 4 km. från staden. Dagen därpå — den 29 dec. — fälldes tre bomber alldeles utanför stads-muren, en knapp km. från missionsstationen. Skadegörelsen blev ringa, dock skadades en man till döds.

Så gå vi ett nytt år till mötes. Vad skall det bära i sitt skäte för missionen, för Kina, för världen och för individen? Vi veta ej. — Dock ett veta vi. — Guds faderskärlek omger oss, och vi äro under Hans höga ledning.

Ingrid Andréén.

80 år

uppnår den 7 dec. Frans Oskar Johansson, medlem av Franss baptistförsamling sedan 1912, där han och hans maka liksom tidigare i Skövninge församling nedlagt ett intresserat arbete, trogen mot Gud och samfundet, som de älskat och högt värderat.

80 år

Nu går vägen åter till Kina.

Missionsärenden Hellen och Oskar Rinell utresa nu till Kina. Årskedsfest hölls i Salem-kapellet i Stockholm i kväll. Det stora jubileumsmötet i Auditorium på onsdagen får icke kasta sin rättighets skugga över missionsmötet i Salem i kväll! — också det bör bli en mäktig högtid. Missionsärenden Rinell lämna sin som kvar i Sverige — dottern följer med till den stora orons land i öster.

Redaktör J. HYSTROM.

Församlingen enligt

Nya Testamentet

V. P. N° 27 - 1940

På senare tid har frågan om den kristna församlingens eller kyrkans väsen blivit en av teologiens huvudspörsmal. Flera betydande arbeten ha utgivits i denna fråga, några även på vårt språk, och man är berättigad att pasta, att en ny fördjupad kyrkosyn häller på att framträda även inom de samfund, som hittills dominerats av folkkyrkotanken. Som ett betydelsefullt resultat av debatten om kyrkan eller den kristna församlingen kan man nu beteckna det faktum, att man på alla håll synes inse, att Nya Testamentets framställning av den kristna församlingens natur och väsen måste även nu och för alla tider vara normerande. Detta betyder naturligtvis icke, att man när fram till en evangelisk kyrkosyn blott genom att kopiera de församlingsformer, som voro utmärkande för den urkristna församlingen, men det innebär, att den fundamentala princip, som var grundläggande för den nytestamentliga församlingen, skall vara det under varje tid.

Ett annat betydelsefullt resultat av den pågående behandlingen av frågan om den kristna församlingens väsen är, att man mer än någonsin förr, icke minst på frikyrkligt håll, upptäckt och givit ett nytt innehåll åt vad som inom teologien betecknats med uttrycket »una sancta ecclesia», den ena, heliga församlingen. Man har insett, att Nya Testamentet framförallt talar om kyrkans eller församlingens enhet, att Kristi församling i världen är *en*, trots alla yttre åtskillnader och all mångfald i organisation och tidshistoriska villkor. Det är icke lokal församlingen, som är det primära utan den odelbara enhet, som i Nya Testamentet kallas Kristi kropp, den levande organism, den heliga gemenskap, som går genom tiderna som ett levande sammanhang, och som framträder i alla kristtrogna själar under alla tider. Lokal församlingen är de heliga på en plats, som enligt Kristi ord och Nya testamentets anvisningar genom organisation och yttre förenig vilja förverkliga evangeliets syften. Den är en helig församling i den mån den består av människor, som enligt Skriftens ord och ande äro heliga. Den är en nytestamentlig församling endast i den mån den utgör en del av den universella kristna församlingen och äger dess kännetecken. En människa kan tillhöra den lokala församlingen utan att vara en sann medlem av una sancta, d. v. s. utan äga livsgemenskapen med Gud genom Kristus, men till una sancta hör en endast de kristtrogna sjalarna.

Una sancta är en organism eller livsenhet, medan den empiriska församlingen är en organisation, som i mycket betingas av historiens villkor, men som icke får, därest den vill gälla som nytestamentlig, grundas på någon annan princip än den som gäller för den ena universella församlingen, som är Kristi kropp.

Utand de skrifter, som utgivits här i vårt land i detta ämne, är otvivelaktigt professor Schneiders en av de allra förnämsta. Professor Schneider är baptist och tysk universitetsprofessor, och hans behandling av det föreliggande ämnet är i hög grad tankeväckande och vederhäftig. I tre kapitel, som utgöra lika många föreläsningar, hållna vid ett frikyrkomöte i Tyskland, behandlar författaren ganska ingående följande ämnen: Församlingens väsen, församlingens inre uppbyggande och församlingens yttre uppbyggande. Ett referat av innehållet kan här icke komma i fråga. Vare det nog sagt, att den bild av den kristna församlingen, som författaren här ger, verkligen förtjänar beteckningen nytestamentlig, ty framställningen grundar sig på ett ingående studium av Nya Testamentets åskådning i denna sak, och den är välgörande fri från all dogmatism. Författaren förnekar icke, att andra kyrkformer och församlingstyper än den han här tecknar, haft sin stora betydelse i den historiska utvecklingen, men när man under historiens gång ändrat på ordningen: sinnesändring, tro och dop till dop, uppfostran till tro etc., så måste detta betraktas som en förvanskning av den nytestamentliga ordningen.

Vid sidan av det för något år sedan utkomna arbetet »Tro och sanning» av professor Emil Brunner, har knappast någon skrift om den kristna församlingen eller kyrkan utkommit på vårt språk, vilken ger så god vägledning i denna viktiga fråga som Schneiders skrift ger. Att vårt förlag kunnat utgiva den är glädjande, och jag vill livligt anbefalla denna skrift i första rummet till alla predikanter och ordets förkunnare, men också till alla, som ha intresse av att studera denna betydelsefulla fråga. Översättaren, pastor Yngve Lindblom, förtjänar en eloge för det utmärkte sätt, på vilket han löst sin ingalunda lätta uppgift att återge originalets uttryck på god svenska.

N. J. Nordström.

Församlingen enligt Nya testamentet av professor Johannes Schneider, B. M. s. Bokförlag, Stockholm. Pris 1:75.

Paulinsk predikan.

Roland Allen, en engelsk missionsman, anser, att vi i 1 Tessalonikerbrevet ha ett sammandrag av Pauli hednapredikan. Brevet skrevs omkring ett år efter apostolens första arbete i staden. Han återkallar punkt för punkt i de nyfrälstas minna det budskap, som han frambrutit till dem året förut. Alltså skulle vi i brevet ha ett paulinskt predikoutkast.

1. Angående Gud: Han är en, Han är helig, Han är levande (i motsats till avgudarna). Kap. 1: 9.

2. Angående avguderiet: falska, döda — i motsättningen: sanna, levande Guden. Från dem skola vi vända oss. 1: 9.

3. Angående Kristus: Han är Guds Son, 1: 10. Han dog, 5: 10. Han uppstod, 4: 14. Han är Frälsaren utan Guds vrede, 1: 10. Han återkommer i härlighet och skall uppviäka och till sig församla de troende, 1: 10, 4: 16, 17.

4. Angående Guds rättfärdighet: den är ofrånkomlig, 4: 6.

5. Angående domen: den kommer snabbt och oväntat, 5: 2, 3.

6. Angående Kristi Rike: det är grundat och människorna bjudas att komma över dess gränser, 2: 12.

7. Angående de troende: de skola vänta den kommande Frälsaren, 1: 10, 4: 15—17. Under denna väntan skola de vara heliga, 4: 1—8, i tjänst 4: 11, 12, vakande, 5: 4—8.

8. Angående Anden: Han är given de troende för att de skola kunna fullkomnas såsom anges i punkt 7 härovan, 4: 8, 5: 19.

Det var huvudpunkterna av apostolisk predikan för hedningarna. Dessa ha varit de centrala i all evangelisk predikan under alla tider. I dem möta vi ett predikoprogram, som utomordentligt väl passar vår egen tid. Både hemma och på hednafälten.

Sv. Standard
Kristus och ungdomen.

Det har alltid funnits gott om ungdom i Guds rike. Kristus själv var endast 12 år, då han blev medveten om sitt sonförhållande till Fadern. Och med alla dem, som banat väg för Kristus eller utbrett Kristi evangelium, har det i regel förhållit sig på liknande sätt: de hava lidit funnit sin Gud.

Några få exempel skola åtminstone ge ett intryck härav.

Origenes var blott 17 år gammal då hans mor under Septimii Severi förföljelse måste gömma hans kläder för att hindra honom från att frivilligt gå ut och dö för sin tro.

Den helige Antonius var omkring 20 år, då han efter "en stilla ungdom" en dag blev så gripen av berättelsen om den rike ynglingen, att han gav bort allt vad han ägde och gick ensam ut i öknen för att genom korsets kraft segra över det onda.

Benedikt av Nursia som städse hade "föraktat världen som ett visset blomster", drog sig redan som fjortonårig undan till vilda klyftor i Abruzzerna för att genom en flerårig kamp i ensamheten driva ut världen ur sitt hjärta.

Ansgar var likaså endast 14 år, då han bröt med världen och blev munk; och han var blott några få år äldre, då han i drömmen skådade den syn av himlens härlighet och hörde de ord: "Gå och kom åter till mig", som blevo avgörande för hela hans följande liv.

Bernhard av Clairvaux var alltför sin tidigaste barndom from, kysk och Gud hängiven, och klosterlivets helighet var hans ungdomskärek.

Frans av Assisi var ett par och tjugo år, då han för Kristi skull valde frivillig fattigdom som "sitt livs sköna, ädla brud."

Savarola var knappast 20 år, då han "lyfte vingen för att här ej dröja" och oftrade sig själv i den bönen: "Herre, lär mig den väg, varpå min själ skall vandra!"

Luther hade ända från sin tidigaste barndom och alla ungdomsåren igenom stort bekymmer om huru han skulle "genom sin egen gudaktighet förvärva sig Guds ynnest och nåd".

Dessa äro tillfälligt valda exempel bland dem, som genom liv och vittnesbörd hava burit kyrkan under gångna tider. Ett och annat i dessa mäns kristliga askådnung torde förefalla oss främmande nu; — det är en sak för sig; men kristendomens makt över dessa unga själar var dock verklig.

Och kristendomen har ej förlorat denna makt.

Ledarna för så gott som alla större nutida rörelser i kristenheten och banbrytare på nästan alla missionsfält ha varit män, som kommit till tro i unga år.

Som exempel skall jag nämna några av de väckande rösterna här i Norden.

Hans Nielsen Haage var från sin tidigaste barndom uppfylld av evighetslängtan, men först i sitt 25:e år, då han en vårdag gick ut på fältet och sjöng: "Jesus, din ljupa gemenskap att smaka", upplevde han sitt stora genombrott. Då kände han sig så "upplyft till Gud", att han varken kunde fatta eller säga, vad som försiggick inom honom; men från den dagen var han viss om sin frälsning och på det klara med sin kallelse.

Paavo Ruotsalainen var bara en gosse, då han begynte kämpa för att segra över sin synd; och han var blott 22 år, då han, trött av striden, hungrande och törstande efter Gud, tiggde sig fram genom Finlands ödebygder för att söka andlig hjälp hos den ende erfarna kristne, han kände till på många mils omkrets.

Rosenius var ej mer än 15 år, då han en morgon händelsevis kom att läsa i Erik Pontoppidans "Trospegel", att en människa kunde frimodigt bekänna den sanna läran, ja, besegla den med sitt blod, och ändå gå till helvetet. Förskräckt genom dessa ord, upptog han på allvar den strid, som slutade med bättring till frälsning.

Grundtvig kom jämförelsevis sent, han var ett par och tjugo år, innan han riktigt blev dragen till Gud, och 26 år då han, i harm över tidens okunnighet, beslöt att bliva reformator men mitt under dessa stolta drömmar träffades av den frågan: "Är du själv en kristen?" — en fråga, som först bragte honom till vansinnets rand, sedan till barnatrons sällhet.

Och vända vi blicken från dessa nordiska ledare ut över den stora världen, hvara vi alldeles detsamma.

För att nu endast nämna ett par av senare tidens andliga storman:

William Booth var 15 år, då han hade sitt avgörande möte med Gud.

Spurgeon var redan från sitt elfte år medveten om, att han var "en usel människa utan hopp och trost", och i omkring fem år bad han oavbrottligt utan att, sasom det syntes honom, få något svar. Då han var 16 år, beslöt han att gå i alla stadens kyrkor, den ena efter den andra, för att om möjligt kunna på något håll få veta, huru han kunde bliva frälst. Och då var Herrens tid kommen. I ett metodistkapell fick han höra dessa bibelord: "Vanden eder till mig, så vanden i trösta, alla jordens andar." Han följde uppmaningen och han blev frälst.

George Williams hade nyss fyllt 16 år, då han en dag, efter att hava hört "ett anspråklöst vittnesbörd om Kristus", gick hem från kyrkan, föll på knä vid disken i den butik, där han var anställd, och lämnade sig helt åt Kristus, så att han för hela livet var förvandlad från "en tanklös, sorglös, gudlös, svärjande ung fyr" till en man, brinnande i anden.

Henry Drummond kunde på sin mildaste födelsedag skriva: "Redan i unga tider har mitt hjärtas förnämsta önskan varit den att bliva förlämnat med Gud och alltid känna hans ansiktets ljus vila över mig."

Allesammans unga själar, som funno Gud i unga år!

Och så som det gått för kristenhetens ledare, har det gått för nästan alla stora missionärer.

William Carey blev väckt, då han var 17 år.

Robert Morrison var blott 12 år, då han, plagad av sin synd, genom "läsning, bekännelse och bön" kom till tro på sin frälsare, så att han uppfylldes av "trolovningskarlek till Herren".

Hudson Taylor var knappast 15 år, då han efter en kort jäsnings-tid händelsevis fann dessa ord i en liten traktat: "Kristi fullbordade verk", och genom dem förstod, "att det var ingenting annat i världen att göra än att falla ned på sina knän, laga emot denne frälsare och hans frälsning och evigt tacka honom för den".

Livingstone var blott 12 år, då han med vaket förstånd insåg att han behövde nåd, och 20 år, då han genom tron på den fria nådens hemlighet erfor en andlig förändring. "Som en färgblind, som plötsligt ser alla färger".

Nisima, Japans ädle apostel, var blott 16 år, då han trevade sig ut ur hedendomens mörker fram till ljusets Gud under denna gripande bön: "Om du har ögon, så se ned till mig! Om du har öron, så hör mig!"

Till dessa exempel kunde läggas hundratals andra; men — vad som måhända har ännu större betydelse: det är icke endast de ledande personerna i Guds rike, vilka så gott som allesamman funnit Gud i sin ungdom, utan detsamma gäller om ett ofantligt stort procenttal av alla verkliga kristna. Ty kristendomen har makt att draga dem unga. Den har något att giva dem. Men skall ungdomen såsom ett helt taga emot det? Det är den stora frågan.

C. Skovgaard-Petersen.

DALA-TIDNINGEN

LÄNSTIDNING FÖR DALARNA.

N:o 95

Falun 1935. Dala-Tidningens år.

Fredagen den 16 augusti

Telefoner: Red. 1380. Exp. 1480.

1935

Det vaknande Kina ligger i stöpsleven, missionens tillfälle.

Eyron Rinell.

Det pågår en väldig kamp om Kina på olika fronter, berättade missionär Eyron Rinell på onsdagskvällen vid missionärskonferensen i Södemkyrkan i Falun. Hans framställning vid detta tillfälle gav en utmärkt och schematisk teckning av läget i Kina just nu, och under gårdagen kunde D.-T:s medarbetare tillfälle att väl en intressant föreläsning.

*Intensiv kamp
om landet på
olika fronter.*

**Missionär Rinell
uttalar sig om
läget.**

synnerligen vanskligt företag. Japan lyser naturligtvis stora planer, men om detta lilla land kan äta upp en så stor bit som Kina utan att få ont i magen återstår att se. Kina får på grund av sin svaghet och makternas likgiltighet emellertid t. v. finna sig i den japanska rövarpolitiken. Japan har f. n. också så stort inflytande i de fem norrliggaste provinserna att det kan sägas behärska dessa, d. v. s. området norr om gula floden.

**Kristne generalen har framgång
mot de röda.**

Men vänta på... (text is partially cut off)

Elva tjänstemän utföra blockerat ledningsarbete.

PINSAM SITUATION VID GÖTE-
BORGSTELEGRAFEN.

Hr Leo är försiktig och tiger som
muren.

Gothenburg, torsdag (TT.) Telegrafstyrelsen har enligt Göteborgs-Posten beordrat elva tjänstemän — kontorister och ritare — att tillsammans med personalförbundets folk — linjeförmän, reparatörer m. fl. — på telegrafverkets linjeavdelning i Gothenburg utföra blytrådsmonteringar och apparatuppsättningar i nybyggen, vilka arbeten blockerats av arbetarparten med anledning av den pågående konflikten. De flesta av de elva tjänstemännen ha tidigare icke deltagit i dylika arbeten och ha räkat i en mycket pinsam situation. Genom sin ställning som tjänstemän och enligt telegrafstyrelsens instruktioner äro de tvingade att utföra arbetet, fastän det är blockerat.

Med anledning av att tjänstemännen sålunda ålagts utföra blockerat arbete har tidningen vänt sig till kommunikationsminister Leo som emellertid icke kunde göra några som helst uttalanden i saken utan hänvisade till telegrafstyrelsen.

Hypoteksväsendet bör demokratiseras anse sakkunniga.

ÖKAT INFLYTANDE FÖR
MINDRE LANTAGARE.

Nedsättning i räntor å äldre lån
genom subvention?

Stockholm, torsdag (TT.) 1934 års fastighetskreditsakkunniga med generaldirektör N. Wohlin som ordf. ha nu slutfört sitt uppdrag och till regeringen överlämnat betänkande "med vissa synpunkter och förslag i fråga om den primära fastighetskrediten".

Med erkännande för det utmärkta arbete som hypoteksföreningarna utfört betona sakkunniga dock angelägenheten av hypoteksväsendets demokratisering, bl. a. genom ökat inflytande för de mindre lantagarna, samt vikten av effektivisering av arbetet bland de mindre jordbrukarna. Vad angår äldre, vid högre ränteläge bundna lån, hänvisas till möjligheterna att utan lagstiftningsingripanden vinna nedsättning i räntorna genom subvention från statens sida. Med avseende på Hypoteksbankens upplåning framläggas vissa förslag med syfte å ena sidan att möjliggöra för banken att vid särskilt låga räntelägen upptaga obligationslån utan bestämmande av slutlig förfallodag.

EN BILD från den hemska kollisionen mellan en bil och ett tåg på linjen Malmö—Lund varvid lastbilsföraren A. F. Jönsson, född 1905, och en 11-årig pojke, son till arrendator Wraghe blevo dödade. De båda dödade hade slungats 100—150 meter från olycksplatsen och voro oerhört masskrerade.

STUDENTEXAMEN

fjättrar bildningens
fria och stolta växt.

*Ecklesiastikministern förordar
dess avskaffande.*

Universitet och högskolor... (text is partially cut off)

dena i denna kokande käckittel. Missionär Rinell äger en ingående kännedom om Kinas olika förhållanden, och då han nyligen hemkommit från missionsarbetet på de svenska baptisternas fält äruade bära hans skildringar aktualitetens prägel. Som bekant har ju också missionen äruade på sista tiden haft stora framgångar.

— Man kumpar om Kina, ty det är värt något, säger han. Man behöver bara tänka på dess 475 miljoner invånare och dess vidsträckt land för att förstå, att andra vilja utnyttja dess svaghet för att underkiva det, man vill få det som avsättningsmarknad för sina varor. Många politiska fraktioner inriktat sig på att sprida sina idéer till kineserna. Och sist pågår där en väldig kamp om själarna.

— Kampen att underkiva landet har börjats av vita rasen. Man kan också fråga sig, vilka som äro de värsta banditerna, Kinas egna eller de vita. De vita ha länge hållit på med att söka dela upp landet. Nu har Japan kommit, och de vita börja skaka på huvudet. Den vita rasens värde därute är dödsdömt. Inget vitt land kan numera tänka på att erövra något här. Japan är f. n. främst, huru länge veta vi ej. Europas uppmärksamhet är ju f. n. vänd främst på konflikten Italien—Abessinien, och då synes tillfället vara ännu lägligare för Japan på att göra erövringar, både på krigisk och fredlig väg.

— Om man kan förutspå något om Kinas framtida öde? Det är ett

astadkomma ett enat Kina? — Jo, det förekommer nog, men försöken bli svaga, och motarbetas helt naturligt energiskt av Japan. Bl. a. existerar även i Kina sporadiska yttringar av faseiströrelsen, de s. k. blåskjortorna. Ingen vet deras numerär, och om deras styrka är det svårt att uttala sig. T. v. ha de ej ästadkommit något att tala om. Eljest är det ju de röda som dominerat i Kina. Nu har emellertid även kommunismens stjärna börjat dala här, och i stora delar ha de utkörts och få nöja sig med att hålla till i utkanterna. Det existerar ju som bekant en sovjetrepublik i östra Kina. Men om generalissimo, chefen för hela Kinas krigsmakt, Chiangkajsek, som även är kristen, får vara i fred skall han säkerligen klara den kommunistiska furan. Mens strid med de röda har pågått i sex år med en armé på en halv miljon man. De röda äro också starkt rustade och torde — siffran är svår att exakt ange — förfoga över en armé på omkring 300.000 man. Det är ju upprörande, att Ryssland, vars folk i stor utsträckning lever i armé, dock skall ha råd att kosta på denna propaganda och undernärning i Kina. Komma kommunisterna till makten där finge vi väl se vad slags värde det bleve. Det vore ödesdigert för hela världen.

25 flygplan pr månad, massor av gift.

— Även om affärslivet är kampen som nämns synnerligen hård, som exempel nämner missionär Rinell att massor av film översvamma Kina. En och annan film kan ju

(Forts. å sid. 2.)

byråcheten Nils Hedén i telegrafstyrelsen ansåg vid tidningens förfrågan att tjänstemännen borde vara solidariska med sitt verk, d. v. s. utföra arbete när strejk inträder. Ett statens trafikverk får icke låta sig hindras, utan dess skyldighet är att se till att allmänheten betjänas, yttrade han.

Ordf. i personalförbundet, linjeförman Ivar Petersson, förklarar att i personalförbundet kommer man att följa verkets order, men, tillade han, det är icke med någon glädje man går till arbetet.

Stockholm av lågprocentiga obligationer anses kunna vinnas för rörelsen, samt å andra sidan att ge banken möjlighet att exempelvis vid speciellt högt ränteläge upptaga kredit i annan ordning än genom obligationslån.

VÄDERLEKSUTSIKTERNA.

För Dalarna och Bergslagen förutses avig vind, vackert väder och något stigande temperatur.

England fast beslutet att trygga freden, Laval är överraskad.

Tremaktskonferensen har börjat.

Gemensam önskan att undvika krig inger hopp.

Stormaktsförhandlingarna om den italiensk-abessinska konflikten ha börjat i Paris. Eden och Laval ha haft en förhandsöverläggning, om vilken de utsänt en kommuniké som anses innebära en tydlig anvisning till Italien att det har att bereda sig på bestämt motstånd, om det inte går med på en fredlig uppgörelse.

Det heter i kommunikén att konflikten måste handläggas av folkförbundet i enlighet med dess stadgar, om den inte kan biläggas vid de enskilda förhandlingarna.

Eden synes ha antytt de principer, som Storbritannien kommer att följa, och grundvalen för förhandlingarna torde bli 1906 års fördrag och skriftväxlingen mellan Storbritannien och Italien år 1925, genom vilken Italien tillförsäkrades en bred expansionszon och de brittiska intressena inskränktes till att omfatta Tsana-sjön och Nilens tillflöden, men vartill Abessinien icke lämnade sin anslutning. I London synes man vara benägen att hos abessinske kejsaren stödja planerna på en ekonomisk expansion för Italien men icke gå med på några politiska eftergifter.

Om Frankrike icke stöder den engelska tesen och motsätter sig ett italienskt inträngande i Abessinien, en händelse som skulle rikta dödsstöten mot det europeiska kollekti-

va säkerhetssystemet, väntas England vägra att i fortsättningen ge Frankrike sitt stöd.

Paris, torsdag (TT.) Om förloppet av torsdagens överläggningar har ingenting blivit bekant. Storbritanniens hållning dikteras som bekant av önskan att trygga freden och respekten för folkförbundsakten. Det är villigt att gå med på att Italien ekonomiskt penetrerar Abessinien, men motsätter sig bestämt ett politiskt besittningstagande. Frankrike har lika livlig önskan som Storbritannien att trygga freden och icke låta de ur folkförbundsakten härflytande förpliktelserna försvagas. Dess representant söker även ästadkomma en lösning, som kan accepteras av båda de direkt intresserade parterna och förhindra ett krig med alla dess konsekvenser samtidigt som den ger Italien en betydande satisfaktion.

Man har enats om att i förhandlingarnas intresse icke lämna något meddelande till pressen.

På fredagen sammanträdde även skiljedomstolen i utrikesdepartementet för att utse den sante skiljedomaren.

Pressen optimistisk.

Paris torsdag (TT.) Trots den

(Forts. å sid. 2.)

Stockholm, torsdag (TT.) Läroverkslärmötets 300 deltagare samlades på torsdagen till sitt första allmänna plenum, som hölls i Östermalmsskoleverkets aula, där statsrådet Engberg höll sitt med stort intresse mottagna föredrag över ämnet "Bör studentexamen reformeras?"

På denna fråga finns väl knappast något annat rimligt svar än ett generellt ja, yttrade tal. Den nuvarande studentexamen motsvarar alla sitt ändamål.

Hand i hand med differentieringsbehovet har gått ett stegkrav på kvalificerade studentbetyg för inträde vid universitet och högskolor. Avlagd studentexamen berättigar mera teoretiskt än faktiskt och praktiskt till inträde vid fackhögskolorna i allmänhet. Systemet med kvalificerade betyg och poängberäkningar synes mig vara verklighetens eget vittnesbörd om att utvecklingen själv är i färd med att spränga studentexamens ram.

Vad studentexamen som allmän medborgerlig bildningsexamen beträffar tvekar jag icke längre att i den se ett hinder i vägen för den lugna och väl avvägda utbildning, varav vår ungdom är i behov. De fördelar i fråga om lugn och frihet från hets och jäkt i skolnrbetet, som examenstvängets bortfallande skulle medföra, skulle säkert skapa en för goda och gedigna resultatets vinnande hälsosam atmosfär. Studentexamen, om den skall i någon form bevaras, bör för det första skiljas från begreppet "student". Låt oss återinföra ordningen, att med studenten förstås de vid universitet och högskolor inskrivna lärjungarna. För det andra bör den — om den skall bevaras — avslutas studier med i många stycken ett helt annat urval av lärostoffet och en helt annan läggning av kurserna än vad f. n. gäller.

Gymnasiet bör meddela avgångsbetyg.

Jag anser gymnasiet böra meddela sina lärjungar avgångsbetyg. Därast en dylik anordning infördes, finns ju intet hinder för att universitetens och högskolornas inträdesvillkor anknytas till dessa avgångsbetyg. Det kan tänkas, att kvalificerade betyg inom vissa ämnesgrupper skulle kunna utan vidare berättiga till inträde. Det kan också tänkas, att särskilda inträdesprov finge anställas, där kvalificerade betyg i nödig utsträckning icke kunde företas.

Det vore överhuvud tacknämligt,

om universiteten och högskolorna något mera trädde ut ur sin isolering, och oberoende av stela byråkratiska former droge till sig verklig studiebegäring. Här tarvas något av det friska och öppna sinne för verkligheten, varat hrr Otto Järte, Ivar Andersson och Georg Andrén gävo uttryck, när de i sin motion till 1927 riksrdsg hemställde om utredning i syfte att bl. a. avskaffa den nuvarande studentexamen.

Studentexamen har tvivelsutan historiskt haft en stor uppgift att lösa. Den har det icke längre. Tiden håller på att gå förbi den. I stället för att främja bildningens fria och stolta växt är den i färd med att fjättra och snedvrída den. Då så är, finner jag mycket starka skäl tala för att den av 1927 års motionärer begärda utredningen kommer till stånd.

Hr Engberg är konservativ, säger lektor Hjertén.

Diskussionen öppnades av lektor N. I. F. Hjertén, Västerås.

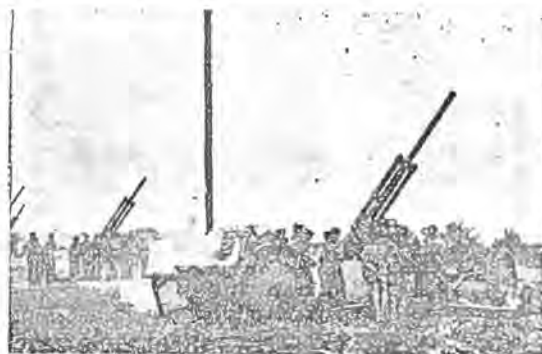
— Det gäller att finna den rätta medelvägen mellan reformintresso och tradition. Hr Engberg är konservativ. Hans förslag innebär en återgång till den ordning, som rådde före 1862. Det skulle också säkerligen stöta på motsämd från akademiskt håll. Vad tanken på en delad examen beträffar, tror jag att man gör klokt i att icke överdriva skillnaden mellan allmän medborgerlig bildning och fallenhet för akademiska studier.

Vi äro ense om att det produceras för mycket studenter. Antingen måste man se till att bereda alla utkomstmöjligheter eller också fär man skärpa fordringarna.

Man bör reformera studentexamens brister.

Prof. Johan Bergman: Antingen får man öka censorernas antal eller får censorkontrollen falla bort i de ämnen, beträffande vilken sakkunnig censor icke finnes till hands. Vad själva studentexamen beträffar, bör man reformera endast på de punkter, där påtagliga brister ge sig tillkänna. Vad som är viktigt är att universiteten och högskolorna få någon garanti för, att det kunskapsmått, varpå de skola bygga sin undervisning, är grundligt inhämtat och likformigt. Studentexamen kräver fortfarande vissa justeringar, men den bör icke reformeras ända därhän att den avskaffas.

FRÅN LUFTVÄRNSÖVNINGARNA VID KARLSBORG. Modernt luftvärnsbatteri under eldgivning.

DALA-TIDNINGEN

Redaktion och expedition:
Nybrogatan 25, FALUN.
Red. och ansv. utgivare: J. O. YNGVE.
Red.-sekr.: ERIK JONSSON.
Ekonomischef: E. A. LINDBLÖM

Född.

En POJKE till.
Anna och Johan Rosengren.
Malung den 14 aug. 1935.

Smakfulla KRANSAR
och **kistdekorationer**
i alla prislagen.

Krantz'
Blomsterhandel, FALUN,
Svårslög. 22. Tel. 422.
Åsg. 25. Tel. 422 ankn.

C. O. Ågrens
Begravningsbyrå och Likstiftabrik.
Tel. 420. BORLANGE. Tel. 420.
REKOMMENDERAS.

Tillkännagivande.

Elementarläroverket
för flickor i Falun.

Inträdesprövningarna börja fredagen den 30 augusti kl. 9 f. m.
Upprop måndagen den 2 september kl. 3,30 e. m.

REKTOR.

Kungörelse.

PENSIONSNÄMNDEN i Falu stads pensionsdistrikt sammanträdde i nämndens lokal, Åsgatan 26, måndagen den 26 augusti 1935 kl. 8 o. m.

Falun den 14 aug. 1935.

Gustaf Geete.

Pensionsnämndens ordförande.

Vid
**Falu stads lärlings-
och yrkesskolor**

SJÖVIKS FOLKHÖGSKOLA

FOLKÄRNA, Dalarna - Vinterkurs 1 Okt.—15 Maj

MANLIG FOLKHÖGSKOLA med praktisk och teoretisk undervisning bl. a. i modernsålet, historia, samhällslära, engelska (valfritt), geografi, fäktning, byggnadsritning, bokföreläsning.

KVINNLIK FOLKHÖGSKOLA. Undervisning i alla arbeten, som förekomma i ett hem: Matlagning, bakning, konservering, sömnad, vävning, knyppling och dylikt. Sjukvård och barasvård. — Utom de vanliga folkhögskoleämnen äro kristendom.

Kurserna äro så lagda, att de lämna sig utomordentligt väl för intresssökande till sjukhus, seminarier och dylikt.

Sjöviks folkhögskola — härligt belägen vid Dalälven — erbjuder trevliga eleverum och god omvårdnad. Omkostnaderna äro mycket låga. Statsstipendier och stipendier ur Aqvists m. fl. fonder.

Prospekt och närmare upplysningar från Olof Hammar, Sjövik, Folkärna.

**Ia nov. börja VINTERKURSERNA vid
Karlskoga Praktiska Läroverk**

Husmoders-, Handels-, Folkhögskola, Elektroteknisk-Byggnadsteknisk-, Meknisk yrkesavd., Målar-skola. Sjuka skötsel och Stipendier åt obemedlade. Härlig vårdnadsnatur. Gott kamratskap. Prospekt mot dubbel porto.
GÖSTA HORSNER, rektor, Karlskoga.

NYHET! Karta över Falu Stad.

Utarbetad år 1935 av JESPER SWEDENBORG

— Pris: —

Kartan ensam in plano ..... Kr. 2:—
Kartan viken jämte Gaturegister, Kvartersregister samt Minneslista och Adressförteckning över offentliga verk och nämnder, sjukhus, läkare och kommunika-tioner ..... Kr. 3:—

Kartan uppfördrad på väv med stavar och fernissad jämte Minneslistan ..... Kr. 9:50

Försäljes i stadens boklädor.

Förlag: **BLIDS BOKHANDEL, Falun, Tel. 50 o. 1242.**

**"Betryggande orga-
nisation".**

Socialministern har varit haft till-

lös, under det vissa näringsgrenar icke kunna få den arbetskraft som behövs, då måste det vara något fel i systemet. Man kan inte heller undgå att konstatera, huru som just den nu bedrivna arbetslöshetspolitiken bidrar till att befästa de abnormala förhållandena. När, enligt socialministern, 30,000 arbetslösa sysselsätas med mer eller mindre onödiga reservarbeten, under det tillräcklig arbetskraft saknas för de ordinarie näringarna, har man icke alltför stor anledning att skylla med sitt verk i detta avseende. Det bör också ihäggkommas, att samma jordbruk, som icke kan få sitt be-

blommor och presenter anlände f. ö. under hela dagen, både till guldbrylllopsparet och sjuttiofemårningen.

Fru Granath är född i Hova socken i Västergötland. Hon har varit troende sedan 15—16 årsåldern. Under sin långa tid i Falun har hon givetvis tillhört missionsförsamlingen och har här nedlagt ett intresserat och oförfylligt arbete. Med villig hand har hon gripit in i de kvinnliga göromålen inom en församling och bl. a. tidvis varit föreståndarinnan för syföreningen. På senare år har hon dock dragit sig tillbaka. Hennes liksom pastor Granaths både kroppsliga och själsliga vigör präglas dock fortfarande av samma friskhet och glädje som tidigare.

En högtidlig jordfästning förrättades i går i Kristine kyrka, då stoftet efter avlidna fru Jenny Sundberg, maka till lektor Ernst Sundberg i Falun, vigdes till den sista vilan. Kistan var i förväg placerad i koret, omgiven av en myckenhet blommor. Medan de sörjande intogade utfördes sörgeomusik på orgeln, varefter akten inleddes med ps. 47: 10—11. Härefter förrättade komminister Wigard jordfästningen och höll i anslutning härtill en anslående dödsbe-traktelse, vari han berörde den bortgångnas livsgärning och hennes ljusa minne. Efter jordfästningen sjöngs ytterligare en vers av ps. 47, och en manskör sjöng från orgelläktaren "Intaeget vitae". Kistan utbars så till orgelmusik och fördes till familjegraven å Nors-lunds kyrkogård. Efter gravsättningen nedlade rektor A. Vikar från läroverket en krans och uttalade ett sista tack. Kören sjöng även vid gravens en sång. En sällsynt riklig blomstergård nedlades.

En orgelmusikstund hålles i atton kl. 8 i Kristine kyrka. Vid orgel mmusikdirektör Harry Lindgren.

Falu lärlings- och yrkesskolor. Säsom framgår av annons i dagens nr börja lärlings- och yrkesskolorna nytt läsår måndagen den 2 sept ber.

Skolan kommer säsom förut att bedriva sin verksamhet på tre linjer, avdelningen för hantverk och industri, handelsavdelningen samt husliga avdelningen.

I anordningen av kurserna har

Eldhagen sjöng från läktaren Bred-hovens »Lösslags Akten avslutades med att hr Eldhagen till orgelackompanjemang sjöng Stenham-mars »Sveriges». Brödparet lämnade kyrkan till tonerna av marschen ur Södermans »Ett bondbrylllop». Efter vigseln gävo kamrer och fru Tore Wäblström middag i sitt hem för den närmaste släkt och vänskretsen.

Ny karta över Falu stad.

I Blids bokhandel har ny karta över Falu stad utkommit, utarbetad av ing. Jesper Swedenborg. Kartan har fått ett mycket gott utförande och framhäver på ett åskådligt sätt stadens olika delar, varvid resp. kvarters namn inlagts och därjämte adressnummer å till kvarteret an-gränsande gator.

Med kartan följer en broschyr innehållande kvarters- och gaturegister jämte minneslista och adressteckning över offentliga verk och nämnder, sjukhus, läkare och kommunika-tioner.

Armén.

Till kapten på övergångsstad vid Dalregementet föreslår regementschefen kaptenen i regementet, löjtnanten på övergångsstad vid regementet H. C. G. Wrangel, vilken före sitt överförande på övergångsstad 1 jan. 1928 räknade tur närmast före kaptenen i regementet, löjtnanten vid regementet Prieberg, som nu samtidigt föreslås till kapten vid regementet. Infanteriinspektören tillstyrker.

**Vattenkatastrofen
i Italien.**

Över 200 dödsoffer.

Norditalien har hemsökts av en högvattenskatastrof, som krävt hundratals människoliv. Siffrorna variera mellan 200 och 1,000 döds-offer. På grund av skyfallsliknande regn brusto fördämningsarna vid sjön Ortilio, och vattnet strömmade in över Ovada och närliggande städer och byar, som redan tidigare hemsökts av högvattnet från de båda floderna Orba och Stura.

Med våldsamt kraft strömmade vattnet ned i dalen och förstörde

Herrgårdskaffe

extra gott 3:25 pr kg.

KRUGS, Grycksbo.

Tel. 46.

Det vaknande Kina ...

(Forts. fr. sid. 1.)

vara bra, men det mesta tillhör det sämsta som Amerika kan frambrin-ga. Importen av krigsmaterial är också enorm. Varje månad köper Kina i genomsnitt 25 flygplan, och siffran torde komma att ökas. Mas-sor av vapen och ammunition säljes även hit.

— Något annat som dödar folk, fastän saktare än krigsverktygen och som även inöfas i Kina i massor, är gifterna: opium, heroin, morfin m. m. I Jehol i Mandchukou planterar man nu fyra gånger så mycket opium som för några år sedan, vilket sedan säljes i Kina. Sta-tistiskt har bevisats, att det opium som införts på sista tiden räcker att förgifta hela norra Kina. Det är ju ett bra sätt att både tjäna pengar och att utrota folket.

— Inte mindre intensiv är kam-pen om själarna, en kamp som rör oss allesammans. Kinas folk börjar vakna, och aktiviteten skärpes från många religioners sida. För bud-dismen har man sålunda kunnat iakt-taga ett slags väckelse. Man söker sig tillbaka till Buddhas skrifter och praktiserar hans läror. Även kon-futsianisterna ha börjat röra på sig, man reparerar templen och inför på nytt Konfutses idéer, hans moral-lära, firar hans födelsedag o. s. v. För några år sedan var Konfutses däre-mot nästan glömd.

— Har då något vunnits av de kristna i denna kamp om själarna? Missionen har påfört i över 100 år. Då man började räkna hade man med allt man om hundra år skulle ha et-tusen kristna i Kina. När hundra år gått fanns det i Kina en 3,500 kristna missionärer, nära 10,000 in-födda arbetare i missionens tjänst och en 256,000 kristna kineser. Mis-sionen går framåt med raska steg, och nu räknar man med över en halv miljon kristna därute, drygt en kristen på var tusende kines. Det har ej varit lätt att få dem att tro. Men det finns nu många gula, som

terminen måndagen den 2 september kl. 7 e.m., då upprop äger rum.

Undervisning meddelas:

inom avdelningen för hantverk & industri i ämnena teknologi, yrkesritning och yrkesräkning.

inom avdelningen för handel i ämnena bokföring med välskrivning och textning, handelsräkning, försäljningsteknik och skyltning, ekonomisk geografi med varukänedom, maskinskrivning och engelska.

inom avdelningen för husligt arbete i ämnena hushållsökonomi, sömnad med mönsterritning, hushållslära och hälsovård.

Till ovan nämnda kurser ha alla elever, som fyllt 15 år och fullgjort sin skolplikt, tillträde.

Aldre elever (18 år och där över) ha dessutom tillträde

inom handelsavdelningen till kurser i stenografi och reklamteknik.

inom husliga avdelningen till kurser i matlagning och klädsämnad (fulltecknad för höstterminen).

AVGIFT inom samtliga avdelningar: kronor 5:— per elev och läsår (erläggas vid anmälan).

Obemottade elever kunna erhålla befrielse från avgiften, om anmälan, åtföljd av meddelshetsintyg, insändes till skolans styrelse.

Närmare upplysningar, å rektors-expeditionen, Nybrogatan 20, tisdagar, onsdagar och torsdagar kl. 7—8 e.m. eller per telefon 1644 och 1766.

Rektor Sylvan.

Orsa.

Höstterminen

vid Orsa folk- och småskolor tager sin början den 2 september med undantag för de folkskolor där lärarna kommer att hålla fortsättningskola. I slutnämnda folkskolor börjar höstterminen den 26 aug.

Folkskolestyrelsen.

Remmar

av läder, gummi, kamelhår, balata och bomull.

Stort lager. Billiga priser.

A.-B. Falu Maskinaffär
Tel. 1444 & 1544. FALUN.

inre att i ett föredrag betygs stora beundran för den krispolitik han och hans regeringskolleger fört. Han kunde med stöd av dittills publicerade siffror meddela att arbetslöshetsprocenten sjunkit till 43,000, varav dock 30,000 vore sysselsatta vid reservarbeten. Den faktiska officiella siffran skulle alltså vara 13,000. Och arbetslösheten vore nu mindre än innan den senaste krisen satte in.

Denna glädjande utveckling tillskrev statsrådet i huvudsak regeringens krispolitik. De ökade statsinkomsterna, näringslivets återupplivning, den minskade arbetslösheten och en stigande levnadsstandard rättfärdigade denna politik.

Att även andra faktorer påverkat utvecklingen, intresserade tydligen icke i detta sammanhang. Det enskilda näringslivets andel i den ekonomiska utvecklingen mätes dock i miljoner, i jämförelse varmed den statliga insatsen på några hundra miljoner ter sig tämligen blygsam. Exportindustriens under de senare åren allmer vidgade volym har lämnat det första och kanske väsentligaste bidraget. I dess släpåg följer inseglagen i svenska kölar, arbete och förtjänster inom sjöfart och andra kommunikationer och därmed avsettning även för hemmainsdustry och jordbruk. På dessa liksom en hel del andra områden har statens åtgärder knappast givit någon positiv medverkan i utvecklingen. De skyddsåtgärder, som måst vidtagas för jordbruket, kunna — hur nödvändiga de eljes varit — knappast räknas såsom sådan medverkan. I själva verket kan man nog utan att göra sig skyldig till överdrift skriva den ekonomiska förbättringen till största delen på det enskilda näringslivets konto. Genom ett passivt och målmedvetet utnyttjande av en ljusnande konjunktur, där vårt land tack vare sina stapel- och kvalitetsvaror framförelit i trä- och järnbranscherna stuttit med goda chanser, har det goda resultatet vunnits.

Att statens åtgärder däremot haft en negativ sida, kan icke fördöjas. Man bör ha i minnet, att det finns områden, där arbetskraft icke står att uppbringa i tillräcklig utsträckning. Jordbruket, som dock lär vara alldeles särskilt föremål för regeringspartiets omsorg, kan icke fylla sitt behov därav. Även inom andra branscher, exempelvis byggnadsindustrien, råder brist på arbetare och säga vad man vill, när 43,000 registrerats som arbets-

bidrag till att betala de anordningar, som binda arbetskraft vid reservarbetena.

Skall man draga någon allmän slutsats av de senare årens utveckling och läget, sådant det framstår i dag, borde det snarast bli den, att det enskilda näringslivet behöver större frihet från statsingripanden. Men den slutsatsen drar man inte på regeringshåll. Tvärtom har statsministern nyligen proklamerat behovet av att genom staten skapa "en betryggande organisation" av näringslivet. Man vill ha "översikt och kontroll" för att främja en god utveckling på detta område. Hur man tänker sig detta ideal, får man en försmak av i statsrådet Leos lyckligtvis numera havererade projekt till ordnande av trafikväsendet. Inom alla sakkunniga och intresserade kretsar är man väl numera ense om, att dess realiserande skulle innebära en strypning av alla utvecklingsmöjligheter i den branschen. Hade staten haft makt och de då maktägande samma vilja på den tiden, exempelvis då motortrafiken började, tror någon att vi under sådana förhållanden fått skåda de storartade framstegen på trafikområdet? Säkert inte. Vi hade då haft en "betryggande organisation", som kvävt det enskilda initiativet och låst fast oss eller i varje fall blivit en broms på utvecklingen. Tendenser i den riktningen skulle nu överföras även på andra områden. Statlig kontroll både här och där med noga aktgivande på, att inga enskilda initiativ finge göra sig gällande, det blir ingen kungsväg till välfärd, hur "betryggande" de makthavande än kunna finna ett sådant tillstånd.

Guldbröllop och sjuttiofemårsdag.

En särskild högtidsdag var det i onsdags i pastor E. J. W. Granaths hem i Falun. Samtidigt som fru Josefina Granath den dagen fyllde sjuttiofem år kunde pastor och fru Granath fira sin guldbröllopsdag. De gifte sig nämligen på fru Granaths 25-årsdag. Under dagens lopp blevo de populära och vördade äldringarna föremål för hjärtliga hyllningar, vilka visade den uppskattning de åtnjoto bland sina många vänner och försränder. Helldagen infunno sig gratulanter. Bl. a. uppvtakade en deputat från Falu missionsförsamling, vars talan fördes av handlande A. Saxin. En textad adress åtföljd av en bland vänner subskriberad penningsumma överlämnades. Mycket

ändring ägt rum. Inom samtliga avdelningar ha s. k. läringskurser införts, vilket möjliggör genomgång av förutvarande två-åriga kurser på ett år. Därjämte bereda dessa kurser möjlighet för yngre elever att välja bland ämnena, vilket förut icke varit tillåtet.

På handelsavdelningen ha införts nya, huvudsakligen för yngre elever avsedda kurser. Tack vare dessa kan nu undervisning i maskinskrivning meddelas även åt elever, som ännu ej fyllt 18 år.

Tillgänglig endast för äldre elever är däremot en ny kurs i reklamteknik.

Den föregående är införda snabbkursen i bokföring kommer att anordnas även i år.

Det är att hoppas, att den nu införda anordningen med mera koncentrerad undervisning och möjlighet även för yngre elever att bland ämnena välja det eller dem, som mest intressera dem, skall medföra en mera regelbunden skolgång, ett avseende, varit det på sinn håll betänkligt brutit. En åtgärd i samma syfte har skolans styrelse vidtagit då den beslutat införa en avgift av kr. 5 per elev och läsår. Denna avgift återlämnas nämligen efter genomgången kurs till alla dem, som ej utan giltigt förfall utblivit från undervisningen. Ej återbetalda avgifter utdelas vid läsårets slut såsom stipendier åt skötensamma elever. Avgift påföres givetvis icke obemottagna elever. Dessa ha att till skolans styrelse inlämna ansökan om befrielse, åtföljd av intyg, som styrka deras medellöshet.

Olyckshändelse vid Vagnfabriken.

I onsdags inträffade en olyckshändelse vid Vagnfabriken, som lätt kunnat få allvarigare följder. Vid arbetets slut kom en yngling i full fart ut från verkstaden och ut ur porten vid Främbyväset. Han skulle svänga om portvaktstugan men körde därvid på en hästskjuts. Ynglingen slungades i marken och kladdade efteråt över plågor i ryggen, varför han fördes till lasarettet för undersökning.

Bröllop.

I onsdags sammanviges i Kristine kyrka i Falun förstmästaren Gösta Läljevist och fröken Anna-Stina Wester. Vieselförrättare var de Gunnar Ekström. Då brudparet trädde till altaret utföde musikdirektör Harry Lindgren på orgeln bröllopsmarschen ur Mendelssohns »En mid-sommarmatteldräms». En av brudens styrelsekamrater, musikdirektör Bertil

Broar och lastbryggor, hus o. s. v. Ett flertal jordskred påskyndade katastrofen. Vattenmassorna, som hade en höjd av tolv meter, rusade fram med 60 km:s hastighet och ödelade allt i sin väg. Frampå aftonen hade en sjö flera km:s bredd och 40 km:s längd bildats i dalen.

Milano, torsdag (TT.) Det har kunnat fastslås, att vattnet i förädningen till följd av det häftiga regnet steg icke mindre än 5 meter. Huvudförädningen har stått emot påfrestningarna, men en sidodamm gav vika. Vattennängden i den normalt 8 miljoner kubm rymmande sjön har nu minskats till 2 miljoner kubm för att ingen risk för ett nytt genombrott i förädningarna skall förefinnas.

England fast beslutet

(Forts. fr. sid. 1.)

ganska ogynnsamma atmosfär i vilken Parisöverläggningarna förläpa visa sig torsdagens morgontidningar i stort sett optimistiska. Man sätter huvudsakligen sitt hopp till konseljpresident Laval's förhandlings-egenskaper, och i en tidning heter det: "Vilka meningsskiljaktigheter som än kunna råda mellan de brittiska och italienska synpunkterna och hur stora svårigheter än uppstålla sig för Laval's medlarverksamhet, så finnes det dock ett faktum, som inger tillförsikt, och det är förhandlarnas gemensamma önskan att undvika krig."

En annan tidning skriver vidare att Laval ser mycket allvarligt på läget, och från honom närstående kretsar förklarar att han allmer blir medveten om svårigheterna. Den franske konseljpresidenten tycks icke ha varit beredd på så bestämda ord från Englands sida, och han har ännu icke klart för sig om England till det yttersta kommer att fasthålla vid sin ståndpunkt.

HÖGSTA VINSTEN GICK TILL ENKÖPING.

Stockholm, torsdag (TT.) Vid penninglotteriets för kulturella ändamål dragning på torsdagen utgill 100,000 kronorsvinsten på nr 121436. Lotten hade sålts i Enköpning till 30 järnvägstjänstemän.

50,000 kr. 233672. Lotten såld i Norrtälje.

När general Chang-kang lägrade in i Tientsin anordnade han dagen efter, en söndag, gudstjänst för alla sina soldater. En kines ledde gudstjänsten. Och nästa dag läste de utländska bebudningarna — ty beklagligt nog finns det många sådana där — i tidningarna om den märkliga tilldragelsen. Det blev en läxa för dem. Jag vill ej, säger missionär Ribell, att ni skall tro att de vita i allmänhet, exempelvis af-färsfolk, äro ännu lärare.

Amerikan har massmöten för den finare befolkningen.

— Där är läget för missionen just nu?

Vad missionen beträffar kan man säga att hela fältet nu är synnerligen öppet i Kina. Vår mission har ju den sista tiden haft en väldig väckelse på sitt fält, och de flesta andra missioner ha ännu rapporterat framgångar. Särskilt provinsen Shantung har besökits av en glädjande väckelse. Kristendomens inflytande har även börjat sträcka sig upp i de högsta kretsar. Som exempel härpå nämner missionär Ribell den förut omtalade generalissimo Chiang-kaj-sok, chef för såväl lantvärn som flotta och luftvärn, vilken som kristen utövar ett stort inflytande och gjort mycket för att stämna om den allmänna opinionen. P. n. äro många myndigheter vänskapligt stämlda mot oss och mycket mottagliga för den kristna tron. Ett märkligt arbete utföres av en amerikansk missionär dr Sherwood Eddy, vilken kallats till Kina just för verksamhet bland myndigheter och studerande ungdom. Han har verkat i Kina 9 perioder under 30 års tid. Han håller sina möten i de största lokalerna — teatrar-biografier, samlingslokaler o. dyl. — på de platser som besöks, och har man ingen tillräckligt stor att tillgå öppnåras stora fält. Tillslutningen är stor, och ingen kommer ut utan biljett. D. v. s. biljetterna köpas inte men utdelas endast till sådana som kunna tänkas få nytta av dr Sherwoods tal. Många ha också genom denna välsignelsebringande verksamhet vunnits. T. o. m. guvernör ha besökt hans möten. En guvernör i provinsen Kwangsi telegraferade sålunda en gång till dr Sherwood att besöka hans stad och skicka de t. o. m. ett flygplan för att hämta missionären.

Som synes befinner sig missionen inför öppna dörrar i Kina, och man får hoppas att missionens folk i vårt

Der er skjedd en forskyvning i verdensmisjonens oppgaver.

Men selve forkynnelsen av evangeliet over hele jorden må igjen bli den eneste centrale oppgave, hvis man skal få det unge slektledd med.

Det nordiske misjonsmøte åpnet i Oslo igår.

Det nordiske misjonsmøte — som teller over 650 deltagere fra de fire skandinaviske land — blev åpnet igår ettermiddag i Oslo i forsamlingslokalet i Møllergt. 20. Det store lokale var fylt til siste plass, med medlemmene av de forskjellige lands misjonsråd og møtet stalere samlet fremme på plattformen, da Nordisk Misjonsråds formann, sogneprest Thvedt gikk op på talerstolen og hilste forsamlings velkommen.

Derefter talte professor dr. theol. Fr. Torm, Danmark. Han gikk 35—40 år tilbake i tiden og minnet om den kallende røst som da lød særlig til ungdommen, og kanskje mest den studerende ungdom, røsten som reiste ropet om «Verdens evangelisasjon i vårt slektledd». Det var John Mott som da stod frem og med varme og styrke pekte på, at ennu 1900 år etterpå var Kristi evangelium ikke kommet lengere enn til en brøkdel av jordens befolkning. Dette var unaturlig og beskjæmmende. Tidens strøm måtte vendes, det unge slektledd måtte ta fatt.

Professoren gikk nærmere inn på utviklingen av denne bevegelse, som etterhånden utvidet sin oppgave, slik at verdensmisjonen har fått hele kampen mot verdens sekularisering på sitt program. Det optimistiske grunnsyn som dette er bygget på har rullet op et stort og betagende mål. Men betenkelighetene har meldt sig. Det egentlige pionerarbeide er de siste 10 år kommet i bakgrunnen og det har været gjort lite for det. Man kan forstå grunnen til denne utvikling, men det er noget farlig i at en misjonsbevegelse slik næsten umerkelig skifter karakter. Og i den unge slekt nu er det kommet frem et langt mer pessimistisk syn. Dette er en kjensgjerning, og den stiller et spørsmål til alle dem som har med den ytre misjon å gjøre: Når etterhånden dette grunnsyn griper den unge slekt, vil ikke nettop denne forskyvning av oppgavene som har funnet sted innenfor verdensbevegelsen komme til å bevirke, at denne forandring i grunnsynet blir skjebnesvanger nettop på den ytre misjonens arbeide? Hvis vi derfor skal få de unge helt med oss, kan jeg ikke se annet enn at vi så sterkt som mulig må fremheve som den eneste centrale hovedoppgave å få forkynt evangeliet ut over den hele jord. Det er forferdelig langt tilbake ennu, det må vi erkjenne med skam.

Efter professor Torms tale leste forslander Albert Lund e beretningen om Herrens misjonsbefaling.

— Dærer, som ennu kan tro på og vente sig noget fra ham som blev korsfestet på Golgata, var sikkert samtidens dom over disiplene de de annen med den skare de

Personalia

Forlovelse

er inngått mellem froken Borghild Dahl og ingeniør Lolf Kruse-Nilsen.

«Fridtjof Nansen» hjemme igjen.

Horten, 8. september.

Opsynsskipet «Fridtjof Nansen» kom hit igår ettermiddag efter sitt tokt til Island og ankret op på indre havn. Da skipet var i farvannet ved Færder blev det foretatt prøve av radiopellingen på fyret. Iformiddag skal «Fridtjof Nansen» gå ut i fjorden og foreta prøver.

Skipet skal nu i dokk for å eftersees og blir liggende her til begynnelsen av oktober da det antagelig går til Nord-Norge igjen. Skipets chef er kommandorkaptein Host.

Det greske kommunistpartis

valgkomité er arrestert og satt under tiltale for hoiforræderi for å na offentliggjort et revolusjonært opprop.

Danmark. Efter sang av motettkoret forrettet domprost Hille ved alteret, hvor han leste bønner for misjonen.

Møtet fortsetter idag.

Verdensreligioner utenfor kristendommen.

Av professorene
Sigmund Mowinkel,
Wilhelm Schencke,
Sten Konow.

Disse forelesningene fortjener et stort publikum. Ikke bare gir de solide kunnskaper, men de gir også en virkelig føling med den ikke-kristne religionsverden og lærer oss å se de fremmede religioner i deres egenart og egenverdi.

Dr. Kristian Schjelderup i Dagbl.

Pris 4.35.

H. ASCHERHOLM & CO.

ALLE VIL HA GLEDE AV

NORSK
PRAT
HÅNDBOK
1932

STAT AV
RADIO. ADET

falt hele kampen mot verdens sekularisering på sitt program. Det optimistiske grunnsynn som dette er bygget på har rullet op et stort og betagende mål. Men betenkelighetene har meldt sig. Det egentlige pionerarbeide er de siste 10 år kommet i bakgrunnen og det har været gjort lite for det. Man kan forstå grunnen til denne utvikling, men det er noget farlig i at en misjonsbevegelse slik næsten umerkelig skifter karakter. Og i den unge slekt nu er det kommet frem et langt mer pessimistisk syn. Dette er en kjensgjerning, og den stiller et spørsmål til alle dem som har med den ytre misjon å gjøre: Når efterhånden dette grunnsynn griper den unge slekt, vil ikke nettop denne forskyvning av oppgavene som har funnet sted innenfor verdensbevegelsen komme til å bevirke, at denne forandring i grunnsynet blir skjebnesvanger nettop på den ytre misjonens arbeide? Hvis vi derfor skal få de unge helt med oss, kan jeg ikke se annet enn at vi så sterkt som mulig må fremheve som den eneste centrale hovedoppgave å få forkynt evangeliet ut over den hele jord. Det er forferdelig langt tilbake ennu, det må vi erkjenne med skam.

Efter professor Torms tale leste forslander Albert Lundes beretningen om Herrens misjonsbefaling.

— Dærer, som ennu kan tro på og vente sig noget fra ham som blev korsfestet på Golgata, var sikkert samtidens dom over disiplene da de sammen med den skare de fikk med drog til berget i Galilea, hvor Jesus viste sig for dem. Også i vår tid er det mange som ikke ser lyst på misjonsfolket og ikke betrakter dem med vennlige øine og som et nyttig folk. Det er ingen grunn for oss til ikke å holde oss det for øie. Og det har aldri været så mange som har gått ut med evangeliet som nu. La oss bede at den unge slekt må holde begeistringen levende. Kan det i det hele tatt være en lykkelig kristen uten å være med i det arbeide å få nogen andre til å gå ut, hvis de ikke kan selv. Jeg har lagt merke til en tng, sa hr. Lunde, — den forsamling som ikke har dette på sitt program, den sykner hen og visner. Og er dette sant for en forsamling, er det også riktig og sant for den enkelte.

Om aftenen var det festgudstjeneste i Vår Frelsers kirke. Efter en anslående og tendende tale av biskop Bjønness-Jacobsen sang Huus-Hansens motettkor under ledelse av organist W. Huus-Hansen «I Himmelen i himmelen» med frk. Klara Øvern som solist. Derefter preket stiftsprost dr. theol. H. Ussing,

religioner utenfor kristendommen.

Av professorene
Sigmund Mowinckel,
Wilhelm Schencke,
Sten Konow.

Disse forelesningene fortjener et stort publikum. Ikke bare gir de solde kunnskaper, men de gir også en virkelig føling med den ikke-kristne religionsverden og lærer oss å se de fremmede religioner i deres egenart og egenverdi.

Dr. Kristian Schjelderup i Dagbl.
Pris 4.35.

H. ASCHHOUG & CO

ALLE VIL HA GLEDE AV

PRIS 2 KRONER

Fåes hos alle
bokhandlere og i jernbanekioskene.

For eksemplarer bestilt til forsendelse direkte fra Radiobladets hovedekspedisjon, Akersgaten 51, Oslo, beregnes et portotillegg av 20 øre pr. ekspl. når remisse medfølger og 85 øre i tillegg hvis boken ønskes sendt mot postopkrav.

